VIEŢILE ANTERIOARE ALE SPIRITULUI

Autor: **NINA PETRE**

Volumul 5

Mărturii în urma revelării unor vieţi anterioare

Editor: Răzvan Alexandru Petre

SPIRITUS.RO

Bucureşti, 2018

Prefaţă

DESTINUL, KARMA şi SPIRITUL

DESTINUL, KARMA şi SPIRITUL formează „triunghiul de aur" prin care poate fi cercetată esenţa fiinţei umane.

SPIRITUL este scânteia de energie divină care menţine în viaţă fiinţa umană. În clipa naşterii fiecărui prunc, SPIRITUL care i-a fost ataşat - prin Voinţa Divinităţii Supreme - îi oferă micuţului o zestre spirituală formată din KARMĂ şi DESTIN.

DESTINUL este un scenariu energetic conceput de către SPIRIT, oferit celui venit în această lume ca suport al vieţii sale. Fiind format din substanţă energetică, destinul este inclus în aura umană şi vibrează odată cu ea. Din acest motiv, el poate suferi diverse transformări. În mod evident, DESTINUL nu este „scris pe fruntea omului", nici „bătut în cuie", aşa cum se spune în limbaj popular. **Singura fiinţă capabilă să schimbe un DESTIN este doar SPIRITUL care l-a creat.**

Omul nu îşi poate schimba DESTINUL, dar îşi poate trăi viaţa conform idealurilor sale, după cum consideră că ar fi mai bine pentru el. Dacă nu va reuşi întotdeauna această performanţă, cauzele neîmplinirilor pot fi căutate în DESTIN, în mediul social căruia îi aparţine sau chiar în neputinţele sale psiho-fizice. **Fiecare fiinţă umană are datoria spirituală de a lupta pentru drepturile sale, pentru fericirea sa şi a semenilor săi.**

DESTINUL uman conţine direcţii principale (elemente de bază) şi direcţii secundare. Direcţiile principale au un caracter constant. Direcţiile secundare formează o reţea energetică infinit de mare, prin intermediul căreia DESTINUL îşi ajută subiectul uman să trăiască şi **altfel** faţă de cum îi este prevăzut în direcţiile principale.

Deşi omul nu îşi poate schimba DESTINUL, el poate contribui, în mod indirect, prin intermediul SPIRITULUI său, la modificarea configuraţiei iniţiale a direcţiilor DESTINULUI.

KARMA spirituală se descoperă numai prin **cercetarea vieţilor anterioare** ale SPIRITULUI, adică a unor fiinţe umane în care a fost întrupat SPIRITUL respectiv, în diferite epoci ale vieţii pământene. Eu numesc diversele ipostaze umane ale SPIRITULUI, cuprinse în aşa numitul „lanţ al reîncarnărilor", drept „**antecesori spirituali**". Aceştia nu reprezintă „clonele" omului de astăzi, ci **strămoşii săi spirituali**. Putem fi siguri că niciun om nu a trăit în două sau mai multe perioade istorice.

medium clarvăzător *NINA PETRE*

27 martie 2018

(extras din Pagina de prezentare personală din www.spiritus.ro)

MĂRTURII ÎN URMA REVELĂRII UNOR VIEŢI ANTERIOARE

Vă prezentăm poveştile vieţilor anterioare ale spiritului câtorva români, împreună cu mărturiile lor legate de aceste episoade spirituale. Ele au fost **primele publicate online** de către noi, în perioada 2010-2011, sub titlul „*Mărturii în urma revelării unor vieţi anterioare*". Acest volum conţine şi alte relatări, nepublicate în website, despre antecesorii spirituali şi unele comentarii ale destinatarilor.

Odată cu anul 2012 am început publicarea online a altei serii de vieţi anterioare, cuprinse deja în volumele 1, 2, 3 şi 4. Dacă unele prenume sau pseudonime se regăsesc în volumele precedente din „Vieţile anterioare ale spiritului", este o simplă coincidenţă şi nu se referă la aceeaşi persoană.

Lista studiilor de caz (volumul 5):

LAVINIA, secretară

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Rodrigo Versantelli (1892-1937)
- Luisa Fratellini (1813-1887)
- Isaura Montés (1753-1802) [nepublicat în website]
- Stakis Irenis (1687-1750) [nepublicat în website]

Episodul 1 - RODRIGO

RODRIGO VERSANTELLI (1892-1937) a trăit în oraşul Verona, Italia. De meserie a fost cofetar şi patiser. Datorită priceperii sale deosebite, a ajuns un mare comerciant, acumulând o avere considerabilă prin vânzarea produselor din cofetăria sa. RODRIGO a fost din fire un om cumsecade, generos, iubitor faţă de membrii familiei sale şi foarte cinstit la bani cu toată lumea.

O mare hibă a avut: i-au plăcut prea mult femeile. Cu toate că s-a ocupat cu multă grijă şi afecţiune de soţia şi cei patru fii ai săi, totuşi el nu a pregetat să meargă săptămânal la bordelul din oraş. Mai mult chiar, a avut şi câteva amante. Şi-a trăit viaţa de adult ca de frica morţii. A presimţit el ceva dubios pentru viitor, dar nu i-a fost clar ce anume i se va întâmpla în mod fatal. Avea doar 45 de ani când a primit un glonte în cap de la soţul gelos al uneia dintre iubitele sale.

14 mai 2008

COMENTARIUL LAVINIEI:

„În ce priveşte viaţa mea anterioară, am fost surprinsă, dar nu total: Rodrigo Versantelli, cofetar şi patiser din Verona. Cu siguranţă că trebuie să ajung acolo în această viaţă. Nu sunt un geniu în bucătărie, deşi bunicul meu a fost de profesie bucătar, dar îmi place mai mult să fac prăjituri decât mâncare. Chiar mă gândeam că mi-ar plăcea să trăiesc din aşa ceva. Nu mă omor să mănânc dulciuri, nici chiar cele făcute de mine,

dar îmi place să le fac pentru alţii. Soţul meu, în schimb, mănâncă foarte multe dulciuri şi de aceea prefer să îi fac eu în casă decât să cumpărăm. Eu prefer fructele şi sper că asta mă va ajuta să fiu sănătoasă.

Cât priveşte pedeapsa de a suferi din pricina nestatorniciei în viaţa de cuplu, o duc mai departe dacă asta înseamnă să plătesc relaţiile extraconjugale ale lui Rodrigo. Nu concep să trăiesc duplicitar şi, cu siguranţă, nu pot fi ipocrită. Nu am să repet greşeala făcută de Rodrigo înşelându-mi familia şi pe cei dragi. Plus că exemplul meu pentru copilul meu trebuie să fie unul real.

Cred că un revers al medaliei este faptul că, pentru mine, spre deosebire de Rodrigo, plăcerile carnale nu sunt deloc printre lucrurile importante din viaţa mea. E o funcţie biologică, o metodă de a împărtăşi pasiunea şi de a-ţi apropia partenerul, dar fără excese. Pun mai mult preţ pe sentimente, suport şi reciprocitate.

Am fost îndrăgostită la 18 ani de un bărbat însurat şi cu un copil, fără implicaţii sexuale. Doar îndrăgostită, şi eram copleşită de sentimentele mele. Am rupt relaţia, fiindcă mi-am dat seama că nu există viitor, şi mulţumesc lui Dumnezeu că am făcut-o.

Cred că de la Rodrigo mi se trage uşurinţa cu care mă pot îndrăgosti. Deşi soţul a fost primul bărbat din viaţa mea, am avut câţiva prieteni înaintea lui de care m-am îndrăgostit (sau aşa credeam eu) foarte uşor, dar pe care tot eu i-am lăsat din diverse motive. În principiu, pentru că nu simţeam că sentimentele lor sunt complete sau îmi dădeam seama că nu e persoana pe care o caut.

Cât priveşte felul în care a murit Rodrigo, e, într-adevăr, groaznic. Armele îmi repugnă. Orice fel de arme, dar armele de foc în special. Tot timpul îi spun soţului să nu se mai certe în trafic cu diverse persoane, că îmi e groază că vreodată îi pune cineva o armă la tâmplă.

Sper însă că familia lui Rodrigo l-a iertat şi sper că i-a lăsat un suport material, astfel încât să nu se chinuie să existe. Eu am o fixaţie, în sensul că mă preocupă să îi strâng copilului bani pentru facultate, călătorii sau ce o vrea să facă când creşte. Simt nevoia să îl asigur.

Am o slăbiciune pentru limba italiană. Chiar şi o uşurinţă în a înţelege şi vorbi. Acum câţiva ani vorbeam destul de bine, deşi, cu siguranţă, nu perfect gramatical şi am învăţat ce ştiam doar urmărind emisiuni şi filme la televiziunile lui Berlusconi. Nu am învăţat la şcoală sau în altă parte, pur şi simplu mă atrage. Ce ţi-e şi cu viaţa asta!”

15 mai 2008

Episodul 2 - LUISA

LUISA FRATELLINI (1813-1887), născută din mamă pariziancă şi tată sicilian, a locuit până la vârsta adolescenţei în Bordeaux, acolo unde părinţii săi s-au mutat după căsătorie. A fost o fiinţă delicată, meditativă, frumoasă ca un înger. Talentul său la pictură a determinat-o să urmeze cursurile Academiei de Arte Frumoase din Bordeaux, unde a învăţat, printre altele, şi anatomia trupului omenesc.

Absolventă cu diplomă de onoare, tânăra Luisa şi-a părăsit părinţii şi oraşul copilăriei pentru a pleca în nordul Africii, fiind puternic atrasă de misterul piramidelor egiptene. Stabilită la Cairo, prin căsătoria cu Ahmed, un medic egiptean, Luisa s-a orientat cu precădere spre anatomia mumiilor din piramide. Ştiinţa medicală a soţului său şi talentul ei la desen au ajutat-o să poată reconstitui zonele bolnave ale trupurilor celor îngropaţi în piramide. Descoperirile celor doi soţi i-au ajutat mult pe arheologii şi antropologii din acea vreme. În plus, prin contribuţia lor comună, au fost identificate la mumiile disponibile pentru cercetare majoritatea afecţiunilor grave prezente la egiptenii aflaţi în viaţă. Luisa a fost, în felul ei, un mic fenomen. Avea o imaginaţie foarte bogată, un dar al intuiţiei neobişnuit, o viziune „spaţială” deosebit de utilă în cercetările ei.

Împreună cu Ahmed a avut patru copii. Toţi au devenit medici, ca şi tatăl lor. Luisa s-a stins din viaţa înaintea lui Ahmed, din cauza crizelor de malarie care o chinuiau de mulţi ani.

13 iunie 2008

COMENTARIUL LAVINIEI:

„Am primit cu bucurie vestea că am fost femeie. Cu atât mai mult cu cât a fost foarte curajoasă şi emancipată pentru acele vremuri. Mă bucur că, de-a lungul existenţei sufletului meu, am reuşit să ajut omenirea prin cunoştinţele, ambiţia şi activităţile susţinute. Recunosc că în viaţa actuală am avut o perioadă când nu vedeam rostul vieţii dacă nu poţi să realizezi ceva deosebit. Vedeam alţi copii, adevărate genii, matematicieni, poeţi, inventatori, care erau într-adevăr deosebiţi şi sufeream. Nu înţelegeam de ce eu sunt atât de... obişnuită. Bineînţeles că, în timp, am descoperit că nu toţi suntem excepţionali, am început să îmi recunosc limitele, defectele, comoditatea. Şi am încercat să îmi concentrez atenţia pe lucruri realizabile la nivelul meu de cunoştinţe şi posibilităţi.

Mă vreau criticul meu cel mai dur. Mai sincer decât mine nu poate fi altul. Complexele sunt poveri greu de dus, dar şi învingerea lor e o mare reuşită. Sunt o persoană obişnuită, peste mediocru, cred eu, şi deşi îmi doresc să ştiu cât mai mult şi să evoluez intelectual şi spiritual, uneori nu mă mobilizez suficient şi dau dovadă de comoditate.

Mă bucur că şi în această viaţă am copil şi familie, că le stau alături şi că sunt credincioasă. Nu înţeleg pe ce se ceartă toată lumea asta (mă refer la religie), că doar musulman, creştin, yoghin etc, tot un Dumnezeu există şi e acelaşi pentru toţi. Dar asta e de când lumea şi nici acum, când ne considerăm civilizaţi, avansaţi, moderni şi emancipaţi, nu s-a schimbat nimic. Oamenii parcă au un văl pe ochi. De fapt, sunt milioane de oameni ca noi, care au copii ca ai noştri şi care mor de foame şi de sete şi pe noi nici nu ne interesează. Americanii fac războaie, românii fac politică şi aşa mai departe. Chiar pierdem esenţa vieţii şi asta e omenia. În ziua de azi, chiar nu e de colo să fii om cu adevărat.

Îmi doresc, într-adevăr, să văd cât mai mult din lume. Nu ştiu de ce, dar dintotdeauna mi-am dorit să ajung în Japonia. Egiptul este singura ţară în care a călătorit tatăl meu (cu serviciul), dar nu a rezistat prea mult, din cauza dorului de familie. Când s-a întors, a adus fotografii făcute cu indigeni, copii egipteni. Obişnuia să îmi spună că sunt fraţii mei de acolo. Şi eu plângeam când îi vedeam aşa negri şi mă supăram. Poate chiar erau înrudiţi cu mine. Ce ţi-e şi cu viaţa asta şi ce mică e lumea! Obişnuiesc să îi spun soţului că, la pensie, în loc să înnebunim copilul, băgându-ne în viaţa lui sau făcându-i obligaţii, mai bine să mergem să ne plimbăm, să vedem şi noi lumea. Asta dacă la vremea aia o să existe pensii decente. Eu încă mai sper.

Nu suport ţânţarii, într-adevăr. Insectele, în general. Dar ţânţarii parcă au ceva cu mine. Nu scap de ei deloc. Mă înţeapă şi în talpă, şi în palmă. O să fiu şi mai atentă de acum încolo. Din păcate, nu am moştenit nici talentul la pictură si nici viziunea spaţială. Dar firea meditativă, cu siguranţă da. Şi dorinţa de a cunoaşte, de a descoperi, de a înţelege.

Limbile străine par a fi în ziua de azi singura posibilitate de a ne apropia unii de ceilalţi. Ce bine e când îţi auzi limba natală într-un loc străin şi ştii că cineva te poate înţelege, asculta, ajuta! Am văzut asta la străinii cu care lucrez. Toţi se aşteaptă să ştii engleza, dar atunci când le spui ceva în limba maternă, se simt într-adevăr apropiaţi. În România se învaţă totuşi limbi străine mai mult ca în alte ţări. Şi ăsta e un lucru bun. Înseamnă că suntem totuşi deschişi şi sociabili.

În rest, sper că de-a lungul vieţii toate aceste informaţii mă vor ajuta să mă descopăr, să îmi dau seama care este lecţia de învăţat şi să fac cât pot de multe să îmi ajut spiritul să evolueze. Sper să transmit lucruri bune mai departe, lucruri pozitive."

13 iunie 2008

Episodul 3 - ISAURA

Spaniola ISAURA MONTES (1753-1802) a fost fiica unor agricultori din nordul ţării, oameni de condiţie socială medie, nici bogaţi, dar nici săraci. ISAURA s-a manifestat ca un copil ascultător, o fetiţă liniştită şi cu mult bun-simţ. A crescut fără să le facă părinţilor săi probleme deosebite, iar la vârsta de 18 ani s-a căsătorit cu învăţătorul din sat, care era şi preotul parohiei.

Mult mai în vârstă decât ea, Mauro nu era catolic, ci protestant. Au avut de la început probleme cu religia ISAUREI (catolică), dar cu bunăvoinţă le-au depăşit. Rămas văduv, cu trei copii mici, a găsit la ISAURA un suflet de aur, plin de generozitate şi conştiinţă în relaţiile de familie. Au avut împreună doi copii, care au crescut ca fraţi buni cu ceilalţi trei ai lui Mauro. Viaţa lor de familie a fost liniştită, plină de satisfacţiile oferite de creşterea copiilor.

Fericirea care părea veşnică a fost umbrită de moartea prematură a lui Mauro, în urma unui atac de cord. Rămasă singură cu copiii, la numai 35 de ani, ISAURA a fost pentru ei în continuare şi mamă, şi tată. I-a educat într-un mod ireproşabil, şi-a administrat cu multă grijă mica avere dobândită în timpul vieţii soţului său, şi-a ţinut copiii prin şcoli, aşa cum au dorit ei. Cei trei băieţi au învăţat meserii bănoase (comerţ, navigaţie, medicină), ajungând la situaţii financiare prospere. Cele două fete s-au măritat la vârsta adolescenţei cu băieţi bogaţi. ISAURA ar fi trebuit să trăiască liniştită, iubită şi respectată de copiii ei cei dragi până la adânci bătrâneţi. Din păcate, la numai 49 de ani, o criză gravă de inimă a răpus-o, ca şi pe soţul ei.

Lecţia ce se desprinde din episodul ISAURA este aceea că spiritul matern pozitiv trebuie să înlăture toate influenţele negative care ar putea umbri liniştea şi viaţa normală a copiilor. Fericirea copilului tău va fi şi a ta, întotdeauna.

22 iulie 2008

COMENTARIUL LAVINIEI:

„Îmi place spaniola, asemenea limbii italiene. Şi îmi e la fel de uşor să o înţeleg, chiar dacă de multe ori le amestec.

Încă o dată, mă bucur să mai fi fost femeie şi, mai ales, mamă. Mă bucur pentru Isaura că a mers pe drumul bun, că şi-a respectat casa şi familia. Într-adevăr, probabil ne asemănăm din acest punct de vedere. Pare că a fost o luptătoare, o fiinţă hotărâtă, cu picioarele pe pământ. Şi eu mă consider luptătoare şi mă bazez pe forţele proprii în orice problemă.

Observ la toate celelalte episoade că s-a mers pe aceeaşi linie a familiei şi copii destul de numeroşi de fiecare dată. De când mă ştiu, mi-am dorit să am mulţi copii şi, totuşi, în această viaţă am făcut o alegere pe care o regret şi pe care aştept să o plătesc. După ce am născut fetiţa la 6 luni, din prostia mea am rămas din nou însărcinată, dar... am ales să nu o duc la bun sfârşit. Asta este, ce pot zice, a fost un gest conştient. Sper să mă ierte şi sufletul copilului, şi Dumnezeu, oricum ştiu că totul se plăteşte şi aşa şi trebuie. Poate o să aleagă să revină dacă va mai fi să am un alt copil.

Am observat în celelalte episoade că toţi copiii au fost sănătoşi şi realizaţi. Sper să reuşesc şi eu să îmi fac datoria de părinte aşa cum trebuie. Sper să reuşesc să am o influenţă şi atitudine pozitive în special în ce priveşte relaţiile copilei cu persoanele pe care eu le consider mai puţin potrivite pentru a o creşte şi influenţa.

Am citit la un moment dat că trebuie să laşi copilul să cunoască mai bine şi persoanele pe care tu nu le consideri morale, bune, etc., pentru că la adolescenţă şi maturitate să poată avea termen de comparaţie şi să spună: aşa da, aşa nu.. Nu ştiu ce să zic. E foarte greu să faci lucrul ăsta când nu ai nicio bază şi încredere în acele persoane. Sau când simţi în sufletul tău că e ceva în neregulă cu persoana în cauză. Dar probabil aici e provocarea şi lecţia vieţii. Oricum, am învăţat că cel mai bine este să îmi urmez intuiţia. Întotdeauna a avut dreptate.

Încerc să înţeleg de ce, în perioada sa, Rodrigo a fost aşa de disperat să trăiască viaţa, de ce nu şi-a păstrat drumul ales ca spirit. Probabil pentru că, odată cu naşterea, uităm de ce venim şi ce avem de făcut. Şi în lumea asta sunt tentaţii mari, dar cred că, după un punct, trebuie să treci peste ele şi să te maturizezi.

Încerc să ţin şi eu drumul bun dar îmi e foarte greu să fiu tolerantă cu lumea toată, mai ales când văd că nu caută niciun pic de iluminare, de

învăţătură sau înţelegere. Le pasă doar de lumea asta, de viaţa asta, de mâncare şi băutură. Mi se pare groaznic de săracă viaţa lor. Dar până la urmă, cine sunt eu să judec?

Îmi dau silinţa să fiu dreaptă, inspirată, bună, deşi nu reuşesc mereu. Şi cât priveşte copilul, nu mă pot abţine să nu o feresc de ceea ce cred că ar putea să o influenţeze negativ. E peste puterile mele să fac compromisuri şi, din fericire, în ultima vreme au fost multe momente de linişte.

Mi-aş dori să am posibilitatea să adopt copiii amărâţi din orfelinate. Să fac un sistem care să funcţioneze şi pentru ei. Momentan, nu mă simt în stare. Mi se pare admirabil ce fac unele vedete pentru copiii din lumea săracă. Orice gest să îi ajute, orice copil salvat contează. Bravo lor!

Mă bucur că am cultivat ca spirit cultul familiei şi fidelităţii faţă de familie. Mă face fericită să ştiu că sunt pe un drum bun."

28 iulie 2008

Episodul 4 - STAKIS

Grecul STAKIS IRENIS (1687-1750) a fost de meserie pescar şi armator. STAKIS a avut trei corăbii, la bordul cărora a străbătut Marea Mediterană, ajungând până în Oceanul Atlantic. Viaţa lui a fost plină de pericole, aventuri, peripeţii de tot felul. Născut şi crescut în familia unui pescar din Pireu, băiatul a cunoscut din fragedă copilărie viaţa pe mare, fiind luat adeseori de tatăl său la pescuit. Astfel, STAKIS a crescut neînfricat, încrezător în puterile sale, mereu gata să se ia de piept cu stihiile apelor.

La 20 de ani s-a căsătorit cu Rita, o fată dintr-o familie modestă de pescari. S-au iubit cu adevărat, au adus pe lume trei copii frumoşi şi deştepţi, pe care i-au ajutat cu bani să înveţe carte. Astfel, fiica lor a ajuns învăţătoare într-un pension catolic, iar cei doi băieţi au ales cariera de negustor.

STAKIS era dornic de călătorii îndepărtate, pentru a cunoaşte alte ţări şi popoare, fiind mereu preocupat de a-şi da peştele şi fructele de mare în schimbul unor produse necesare familiei sale. De multe ori, a fost la un pas de moarte prin înec, prinzându-l furtuni mari pe apă în corăbiile sale. A scăpat din toate, cu convingerea că numai credinţa nemărginită în puterea Divinităţii l-a ajutat să supravieţuiască pentru a se întoarce la familia sa.

Copiii şi nevasta au reprezentat cel mai preţios bun al său. I-a respectat şi iubit pe toţi, până în ultima clipă a vieţii sale. A închis ochii la 63 de ani, înconjurat de toţi cei dragi ai săi.

Lavinia, poate că viaţa grea, plină de pericole a lui STAKIS, i-a imprimat spiritului tău dorinţa de a se încarna în oameni cinstiţi şi curajoşi. Aş mai avea de adăugat câteva avertismente:

Să nu pleci pe mare atunci când se anunţă vreme capricioasă. Dacă te afli pe o navă, să eviţi a te apleca prea tare peste parapet, ca nu cumva să te prăbuşeşti în apă.

Să te fereşti de umezeala excesivă, pentru a nu ajunge la reumatismul deformant al grecului nostru.

Dacă mergi la mare, să porţi ochelari de soare. Din cauza luciului apelor şi a apei sărate care i-a intrat în ochi, STAKIS era aproape orb când a trecut la cele veşnice.

6 octombrie 2008

COMENTARIUL LAVINIEI:

„Mă bucur să aud de un om serios, muncitor, cu familie adevărată şi dedicat acesteia. Poate, într-adevăr, s-a imprimat cumva în spiritul nostru dorinţa unei existenţe curate şi demne. Sper să fie aşa.

Trebuie să recunosc că mi-e frică de mare. Nu suport să ating nisipul cu picioarele. Am avut o experienţă când împlineam 13 ani jumătate şi anume eram la mare cu părinţii, am intrat în apă cu tatăl meu şi am început să înotăm. Până când mi-am dat seama că nu mai simt pământul sub tălpi. Atunci m-am uitat în urmă, am văzut geamandura şi am intrat în panică. Asta era să ne coste viaţa amândurora, pentru că tatăl meu încerca să mă scoată, dar eu îl băgam la fund pe el. Oricum, ideea este că am avut prezenţa de spirit sau disperarea să ţip „ajutor" (cred că tatălui meu îi era ruşine să o facă) şi trei oameni ne-au scos la mal, cu greutate, pentru că nici eu nu eram o slăbănoagă, dar în final au reuşit să ne salveze.

De atunci am frică de mare, am retrăit senzaţia de coşmar a înecului de multe ori şi nici nu am mai încercat să merg la înot să învăţ să mă descurc. Poate într-o zi, cine ştie...

De asemenea, am o problemă cu ochiii. Vară mă deranjează foarte tare soarele, motiv pentru care de cele mai multe ori nu vedeam pe unde merg, pentru că trebuia să ţin ochiii închişi. Evident, mi-am făcut ochelari speciali şi pentru protecţie solară, şi pentru probleme cu vederea

la distanţă. Mă ajută, dar nu 100%. Chiar şi aşa, soarele îmi face probleme.

Chiar îmi doream să ajung să merg într-o croazieră, deşi îmi e foarte frică de ideea de a fi în mijlocul apei, departe de pământ… Probabil de prea mult mers pe mare în trecut, prin grecul meu, acum fug de ea…

Şi cu reumatismul am o problemă, barem când se schimbă vremea sunt barometru. Şi asta, de când eram copil. Eu credeam că e de la faptul că mă tot dezveleam noaptea când eram mică…”

11 octombrie 2008

ANA, medic

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Rossana Maria Viconti (1899-1936) [nepublicat în website]
- Dolores Urichi (1802-1871) [nepublicat în website]
- Anton Sdrelici (1722-1791) [nepublicat în website]
- Hanur Sar Ki (1654-1702) [nepublicat în website]
- Ulrik Sardil (1577-1640) [nepublicat în website]
- Mahr Uantan (1510-1561)

Episodul 1 - ROSSANA

Italianca ROSSANA MARIA VICONTI (1899-1936) s-a născut în oraşul Santadi, situat în sudul insulei Sardinia, la poalele masivului muntos Iglesiente.

Părinţii ei s-au numit Roberto şi Mirelia. Au avut în total doisprezece copii, dintre care şapte erau băieţi. ROSSANA a fost al treilea născut printre copiii acestei familii. Sora cea mai mare, fetiţa a crescut ca o adevărată mămică, imitând-o pe Mirelia în tot ceea ce vedea la aceasta. Astfel, ajungând la vârsta adolescenţei, tânăra ROSSANA, căreia i se spunea ROSSA, se comporta ca o fată serioasă, înţeleaptă şi foarte bună gospodină. La şcoala generală a urmat doar 4 clase, fiind dată ulterior la un pension catolic timp de încă 4 ani.

Roberto şi Mirelia erau oameni înstăriţi, având o parte din avere provenită din moştenirile primite de la rudele şi părinţii lor. În plus, Roberto, ca om de afaceri, desfăşura un comerţ înfloritor cu produse cumpărate la preţuri minime de la muntenii ce coborau la oraş pentru a câştiga şi ei ceva bani.

ROSSA, eroina noastră, foarte dorită pentru căsătorie de câţiva tineri din oraş, a avut ocazia de a-şi alege ursitul. S-a întâmplat că nu i-a convenit niciunul dintre pretendenţii din Santadi, îndrăgostindu-se fulgerător de Eduis, un flăcău voinic şi frumos, originar din Castelsardo,

un port important situat pe ţărmul nordic al Sardiniei. Eduis, în vârstă de 22 de ani, trecuse deja prin lume şi prin peripeţii nenumărate ca marinar pe un vas comercial. De fiecare dată când revenea pe insula natală, colinda oraşele în căutare de marfă, pe care o transporta spre alte ţări. Astfel ajunsese tânărul nostru suficient de bogat pentru a-şi permite să se însoare cu o fată deosebită ca ROSSA. A cunoscut-o find invitat de Roberto în casa lui pentru a negocia nişte mărfuri. La o lună după ce s-au cunoscut, Eduis a revenit în vila familiei Viconti pentru a-i cere mâna domnişoarei ROSSANA.

După două săptămâni, plecau deja, proaspăt căsătoriţi, spre somptuoasa casă a familiei Rudeno, formată din Eduis şi părinţii săi, Mauro şi Dona. Aceştia şi-au primit nora cu onoare şi bucurie, foarte mulţumiţi de alegerea făcută de fiul lor.

Viaţa ROSSANEI a fost destul de scurtă, ea închizând ochii la numai 37 de ani, răpusă de o epidemie ce împânzise întregul oraş. Mulţi tineri se întorceau bolnavi pe insulă după ce participaseră la lupte în diverse zone de conflict din Europa şi nordul Africii. Astfel a ajuns tifosul exantematic să ucidă sute de locuitori ai oraşelor Sardiniei. ROSSANA, slăbită de creşterea celor şase copii ai săi şi mereu tristă, fiindcă soţul ei stătea mai mult pe mare decât pe uscat, nu a putut rezista bolii necruţătoare.

Eduis şi copiii lor au scăpat cu viaţă, de asemenea şi Mauro, tatăl lui Eduis. Dona şi-a urmat nora în pământ, nedorind să o lase singură nici măcar pe lumea celalaltă. Această femeie înzestrată cu un caracter de o nobleţe rară, şi-a iubit nora ca pe propriul copil. Pentru ea, ROSSA a reprezentat fetiţa pe care şi-a dorit-o enorm, dar care murise la câteva zile după naştere.

29 septembrie 2009

COMENTARIUL ANEI:

„M-am regăsit în ROSSANA! Este adevărat că şi eu am fost curtată în tinereţea mea de mai mulţi bărbaţi până la măritiş.

În prezent, şi eu sunt departe de soţul meu, care ajunge acasă la sfârşit de săptămână. Dar am fost şi sunt o femeie cerebrală şi nu am călcat strâmb niciodată. Am un copil, o fată.

Chiar am plâns când am înţeles că ROSSANA a trăit numai 37 de ani. Dacă aş şti că şi-ar dori ceva să fac pentru ea, acum aş face.

Am semne de la Divinitate că am să fac ceva pentru semenii mei, dar încă sunt la început. Comunic în gând cu un Înger din Astral.”

12 octombrie 2009

Episodul 2 - DOLORES

Spaniola DOLORES URICHI (1802-1871) s-a născut în orăşelul Ocaña, situat în sudul oraşului Aranjuez. Părinţii săi, Ivaho (tatăl) şi Merila (mama) au avut cinci copii, adică două fete şi trei băieţi. DOLORES a fost al doilea născut, având o soră mai mare decât ea, Maura.

Familia Urichi avea ceva avere, provenită din dota Merilei şi din afacerile cu aur ale lui Ivaho. Copiii lor au crescut fără să ducă lipsă de nimic. Băieţii au învăţat carte la şcoala din localitate, după care şi-au ales meserii bănoase. Ivaldo a devenit bijutier, Osvaldo a preferat să înveţe meseria de bucătar-patiser, iar Michelo s-a făcut marinar. Fetele s-au grăbit la măritat: Maura la 15 ani, iar DOLORES la 17 ani.

Eroina noastră s-a lăsat cucerită de un tânăr avocat, Juan, care a îndrăgit-o pentru talentul ei în comunicarea cu oamenii. Cu toate că DOLORES a primit în casa părinţilor ei cunoştinţe sumare despre lume şi familie de la o profesoară în vârstă, fata le-a valorificat citind în continuare diverse cărţi, formându-şi astfel un limbaj elevat, asemănător descendenţilor din familiile bogate. Peste tot unde ieşea în lume, DOLORES devenea centrul atenţiei prin darul ei înnăscut de a discuta cu oamenii. Îi plăcea enorm să le adreseze tuturor vorbe de consolare atunci când tristeţea le întuneca privirile.

După căsătorie, Juan şi-a luat soţia ca secretară şi consilier la cabinetul lui. Amândoi formau un cuplu de oameni înţelepţi, care le-a adus foarte mulţi clienţi. Treptat, DOLORES a învăţat meseria de avocat de la soţul ei, fără a mai urma facultatea de Drept. Neputând profesa, din cauza lipsei unei licenţe adecvate, s-a mulţumit să trăiască şi să muncească în umbra soţului ei. S-a obişnuit repede cu ideea de a se face utilă în mod discret, simţindu-se fericită în activitatea ei profesională dedicată binelui societăţii.

La 20 de ani, a devenit mamă pentru prima oară, aducând-o pe lume pe fiica lor Ileña. I-au urmat cei doi băieţi: Arturo şi Michel. Ajutată de o bonă şi două servitoare, DOLORES a reuşit să se descurce ca mamă, soţie şi colegă de muncă a soţului ei. Regretând că viaţa nu i-a permis să

urmeze o facultate, DOLORES şi-a educat copiii în aşa fel încât ei să conştientizeze necesitatea studiilor superioare pentru a deveni oameni cu adevărat realizaţi în viaţă. Arturo şi Michel au ascultat-o, primul ajungând medic, iar celălalt, comandant de nava militară. Ileña, răsfăţata familiei, a urmat studiile unui pension, după care s-a măritat cu fiul unui negustor bogat.

Mulţumită de viaţa ei pusă în slujba semenilor, DOLORES a plecat dintre cei vii la vârsta de 69 de ani, bolnavă grav de un cancer la stomac. Boala nefiind bine cunoscută în acele vremuri, niciun tratament eficient nu exista. Saturaţia cu tot felul de calmante i-a scurtat viaţa bietei femei.

Ana, te felicit pentru activitatea ta remarcabilă în domeniul îngrijirii sănătăţii necuvântătoarelor. Oamenii ca tine au un rol esenţial în evoluţia lumii vii. Mă refer la lumea fiinţelor văzute, dar şi a celor nevăzute. Ştim cu toţii că spiritele animalelor aspiră la înălţarea în rang pentru a se întrupa în fiinţe umane. Dacă toţi oamenii ar înţelege că atitudinea plină de grijă faţă de lumea necuvântătoarelor va avea drept consecinţă însăşi evoluţia speciei umane, poate că întregul lor comportament ar fi mult mai civilizat. Dar după cum bine ştim şi vedem, foarte mulţi indivizi egocentrici consideră animalele drept fiinţe inferioare, punându-le alături de oamenii pe care ei îi desconsidera total. Şi uite aşa, de când este lumea şi Pământul, scoarţa terestră s-a umplut de jale şi durere!

Referitor la comunicarea mentală cu Îngerul tău păzitor, ar fi bine să discuţi mai mult cu el, să îţi notezi ideile esenţiale primite de la el şi să îl convingi să îţi dezvăluie trecutul spiritual. De obicei, spiritele se recomandă pământenilor cu numele pe care l-au purtat în ultima viaţă de om. Între ele folosesc un limbaj aparte, energetic, pe care noi nu îl înţelegem, acesta făcând parte dintre secretele lor, bine protejate de omenirea păcătoasă.

9 noiembrie 2009

COMENTARIUL ANEI:

„Am citit pe nerăsuflate episodul karmic 2. Multe aspecte comune le-am primit şi de la DOLORES.

Nu ştiam de ce, până în prezent, a trebuit să tot învăţ, să studiez neîntrerupt. Eu de fel sunt o fire optimistă, nu renunţ la ce am început să fac, iar ce trebuie să fac, fac bine şi nu oricum.

Dar totul are şi un mic sacrificiu! Studiul te îndepărtează un pic de familie pentru că timpul este scurt şi nu poţi pe cât doreşti să fie egal în 2 direcţii. Norocul meu a fost că am avut şi am un copil bun, care nu mi-a

creat probleme şi care m-a înţeles că studiul pentru mine înseamnă o carieră bună, un renume bun şi reprezintă un folos pentru semenii mei şi pentru necuvântătoare. Ce poate să-ţi umple sufletul de bucurie mai mult decât un animal amărât care se uită în ochii tăi, trist, cu durere, iar tu-l faci sănătos!”

12 noiembrie 2009

Episodul 3 - ANTON

ANTON SDRELICI (1722-1791) s-a născut în zona de nord a Greciei, în provincia Macedonia. Localitatea naşterii sale se numea Aiginio. Era un târguşor aşezat nu departe de ţărmul Golfului Salonic.

Părinţii lui, Semankos şi Marghita, au avut doar doi copii: băiatul (ANTON) şi fata (Sevastia). Semankos era negustor de blănuri şi piei de oaie. Din cauza unor duşmani cărora le făcea concurenţă într-ale comerţului, s-a refugiat cu întreaga familie spre nord, în apropierea lacului Prespa, în mica localitate Liubojno (astăzi fiind un oraş aparţinând de F.R.I. Macedonia). ANTON avea doar 2 anişori când părinţii săi au pornit-o la drum lung, fără de întoarcere pe meleagurile natale. În Jiubojno, Semankos şi-a reluat afacerile, având deja o bogată experienţă în domeniu. Copiii săi au crescut liniştiţi, fără privaţiuni, în micuţa lor casă cumpărată de Semankos la sosirea în localitate. Sevastia, mai mare cu 3 ani decât fratele ei, a devenit o adevărată gospodină, reuşind să se mărite la 16 ani cu un negustor de peşte.

ANTON, copilul mult iubit al tatălui său, a deprins încă de mic secretele negustoriei, având un deosebit talent la tocmeala cu clienţii sau cu alţi negustori. Îi plăceau toate blănurile şi cojoacele pe care le comercializa Semankos, dar mai mult îl fascinau hainele scumpe purtate de clienţii bogaţi. Băiatul şi-a propus la vârsta adolescenţei să ajungă un om bogat, cu o casă mare şi straie nenumărate. Dornic să înveţe secretul confecţionării sumanelor şi cojoacelor, a intrat ucenic la un cojocar bătrân, care nu mai avea cui să îi predea tainele meşteşugului său. Vladko a intuit dorinţa aprigă a tânărului ANTON de a deveni croitorul celor cu stare, ocupaţie bănoasă şi sigură în acele vremuri. Timp de un an, ANTON a evoluat în priceperea sa, devenind colegul lui Vladko şi partener la împărţirea câştigurilor.

Când s-a căsătorit, la 20 de ani, eroul nostru avea deja o mică avere în galbeni, bine dosită în noua lui casă. Şi-a adus mireasa, pe frumoasa

Marinka, într-o vilă superbă, la construcţia căreia muncise chiar el, cot la cot cu meseriaşii. Marinka i-a adus şi ea bani mulţi, părinţii săi oferindu-i o zestre bunişoară. Tânăra familie Sdrelici şi-a început traiul comun sub semnul muncii şi al dorinţei de a-şi mări averea pentru a le asigura o viaţă tihnită viitorilor urmaşi.

Primul lor copilaş a văzut lumina zilei la 3 ani după nuntă. Era un băieţel pe care l-au botezat Hanek. Au urmat încă patru copii: două fete (Aritia, Mirna) şi doi băieţi (Terek, Manar). Marinka ştia să coasă rochii, meşteşug moştenit de la mama ei. Folosind blănurile scumpe achiziţionate de ANTON, ea s-a specializat în confecţionarea mantiilor şi căciulilor de damă. Putem spune că pe soţii ANTON şi Marinka i-a unit nu numai iubirea adevărată, ci şi pasiunea comună pntru creaţia vestimentară. Amândoi aveau multă imaginaţie în conceperea tiparelor, dar şi curajul de a scoate din mâinile lor modele originale, bine plătite de clienţii bogaţi, veniţi la ei din toată zona.

Copiii au crescut pe lângă părinţii lor, în atelierul mamei şi cel al tatălui. Doar Terek a deprins meşteşugul croitoriei. Manar a ales cariera militară, plecând la oaste şi luptând curajos în diverse zone de conflict. A fost ucis într-o încăierare, la sute de kilometri distanţă de draga sa familie. Aritia şi Mirna s-au măritat înainte de vârsta majoratului, plecând după bărbaţii lor spre sud, în Grecia. Hanek a fugit în Turcia cu o turcoaică pe care o cunoscuse ocazional.

ANTON şi Marinka au rămas aproape singuri la bătrâneţe. Lipsiţi de copiii pe care i-au crescut cu multă grijă şi iubire, l-au ajutat pe Terek, luându-l la ei pe fiul acestuia provenit din prima căsătorie. Terek plecase şi el din Liubojno după cea de-a doua căsătorie. Prima soţie îi murise la naşterea copilului.

ANTON a fost o fiinţă evoluată din toate punctele de vedere. Cu toate că avea puţină ştiinţă de carte, el citea Biblia în fiecare seară, rugându-se în genunchi către Tatăl Ceresc să îi ocrotească familia. Pentru el nu a cerut niciodată nimic. Modestia lui în fapte şi vorbe era bine cunoscută. Toată viaţa lui de adult a fost dedicată muncii şi familiei. Dorea mereu să câştige tot mai mulţi bani, nu din parvenitism, ci pentru a-şi ajuta copiii şi nepoţii. Tuturor le-a lăsat câte o parte din averea lui.

A trecut la cele veşnice în urma unui atac cerebral, stând pe scaun la maşina lui de cusut. Avea doar 69 de ani, dar deja îşi încheiase socotelile cu viaţa pământeană. Îşi făcuse datoria către cei pe care îi iubise mai mult decât pe propria fiinţă, iar sănătatea precară îi dădea vădite semne de oboseală a trupului.

Ana, cu toate că ANTON a fost bărbat, am putea spune că te asemeni cu el în multe privinţe. Tenacitatea în lupta cu viaţa vă aparţine la amândoi şi, mai ales, dorinţa de a răzbi prin muncă asiduă şi cinstită, nu prin diverse şmechereli.

29 decembrie 2009

COMENTARIUL ANEI:

„Chiar este impresionant, deoarece ştiu că străbunicii din partea tatălui meu au plecat cu afaceri din Grecia şi au ajuns în ţinuturile româneşti.

Am descoperit recent acest minunat univers al bioenergiei şi deja am rezultate bune pentru semenii mei şi cred că şi pentru animale. Am încercat să văd ce simt: stăteau cuminţi şi le apuca un căscat teribil şi apoi deschideau boticul pentru a se răcori şi asta din cauza căldurii mâinilor mele. Este extraordinar."

30 decembrie 2009

Episodul 4 - HANUR

Indonezianca HANUR SAR KI (1654-1702) s-a născut pe insula Sumbawa, care aparţine arhipelagului indonezian. Această insulă se află situată între insula Flores (la est) şi insula Lombok (la vest). La nord, Marea Flores scaldă ţărmul insulei Sumbawa, iar la sud, Oceanul Indian are acelaşi rol.

Părinţii lui HANUR s-au numit Sarn (tatăl) şi Ohil (mama). Cei doi au avut doisprezece copii. Dintre aceştia, au ajuns la vârsta maturităţii doar trei fete şi trei băieţi. Ceilalţi s-au stins la vârste fragede, din cauza unor boli care decimau mulţi copii, dar şi adulţi. HANUR era cea mai mare dintre surorile ei, având doi fraţi mai în vârstă decât ea. Modestul sat în care locuia această familie se afla în nordul insulei, la malul Mării Flores. Duceau cu toţii o viaţă primitivă, trăind pe seama dărniciei naturii înconjurătoare. Sarn, tatăl, aducea peşte şi alte vietăţi marine pentru hrana zilnică a familie sale. În plus, ce mai reuşea să obţină din natură: mici vietăţi, fructe şi diverse ierburi comestibile. Nevasta lui, Ohil, fusese scufundătoare în perioada adolescenţei, dar, după ce a devenit mamă, corpul ei nu a mai rezistat la periculoasa îndeletnicire a recoltării

scoicilor purtătoare de perle naturale. Copiii crescând, au continuat munca mamei şi a tatălui lor.

Băieţii l-au ajutat pe Sarn să pescuiască mari cantităţi de peşte şi fructe de mare, astfel încât hrana întregii familii a ajuns mult mai îmbelşugată decât în primii ani de viaţă ai celor doisprezece copii. Fetele au învăţat de la mama lor secretele scufundării în apa mării pentru recoltarea scoicilor. Perlele obţinute pe această cale erau mult cerute de marinarii străini care poposeau pe insulă. În schimbul superbelor perle, băştinaşii obţineau de la marinari haine, produse comestibile, bijuterii ieftine. Unii dintre marinari îşi luau cu ei fete de pe insulă cu scopul de a şi le face neveste sau de a le vinde ca sclave unor oameni bogaţi.

Eroina noastră, HANUR, s-a îndrăgostit la numai 13 ani de un tânăr care aparţinea aceluiaşi trib ca şi ea. Bumbek avea 19 ani când, cu acordul părinţilor fetei, a luat-o pe HANUR în coliba lui. Fata abia împlinise 14 ani, dar era deja suficient de bine dezvoltată pentru a fi în stare să devină nevasta lui Bumbek. La fel ca şi Sarn, Bumbek trăia din pescuit. Timp de 2 ani, până când a devenit mamă, HANUR a continuat să pescuiască perle, scufundându-se aproape zilnic în apa mării. La câteva luni după ce devenise nevasta lui Bumbek, HANUR a fost atacată în adâncul apei de un peşte otrăvitor, care i-a lăsat o rană adâncă la mâna stângă. Revenind cu greu la suprafaţă, HANUR a fost luată în barcă de bărbatul ei, care a dus-o repede în coliba lor. Chemată de urgenţă, femeia şaman a tribului a tratat-o pe rănită cu metodele ei miraculoase, salvându-i braţul.

În urma acestui incident nenorocit, HANUR a rămas cu braţul stâng paralizat pentru tot restul vieţii. Cu toate acestea, a continuat să se scufunde încă un an, până când fiul ei, Sarl, a văzut lumina zilei. Aşa infirmă cum era, curajoasa HANUR a adus pe lume şapte copii, pe care i-a îngrijit cum s-a priceput mai bine. Bumbek nu le-a permis copiilor săi să se scufunde în adâncuri, povestindu-le mereu păţania prin care trecuse mama lor, care s-a aflat la un pas de moarte.

HANUR a trăit doar 48 de ani, fiind răpusă de o boală molipsitoare, adusă de marinarii chinezi. Molima declanşată pe insulă a decimat aproape toţi locuitorii ei. Bumbek şi doi dintre copiii săi au scăpat cu viaţă, dar HANUR şi ceilalţi copii ai lor au plecat în lumea zeilor.

Dragă Ana, foarte puţini mediumi autentici ca tine şi ca alţii se ocupă în mod serios de autoperfecţionare în domeniul ezoterismului. Mulţi dintre ei se sperie de percepţiile deosebite pe care le au, dând atenţie la tot felul de opinii neavenite care îi descurajează şi îi aduc în pragul nebuniei. Un medium fără ştiinţă în domeniul paranormalului este un

om nenorocit, care se sperie şi de umbra lui. Unii pornesc pe drumul satanismului, învăţând să atace oamenii pe cale energetică, alimentându-şi pornirile demoniace. Mulţi dintre ei impregnează poze cu puterea gândului rău şi le trimit pe internet la diverse adrese. Sper că ai deja abilitatea de a percepe energiile agresive imprimate pe fotografii, dar şi capacitatea de a le purifica energetic.

19 august 2010

COMENTARIUL ANEI:

„Simt uneori ceva ce mă deranjează la mâna stângă şi nu ştiam de ce. De asemenea, simt în spate în partea stângă, uneori, o durere chiar în locul în care într-o viaţă anterioară am fost înjunghiată, atunci când am fost vraci în Thailanda. Faptul că HANUR, ca femeie, şi-a ales această îndeletnicire înseamnă că a fost o femeie curajoasă şi a mers mai departe, chiar dacă a existat şi un risc.

Aşa sunt şi acum în această viaţă. Meseria mea nu este uşoară. Am lucrat în tinereţe cu tauri de 400 de kg pe care-i pregăteam pentru export; am tratat cai de 800 kg, dar curajul moştenit mi-a permis să-mi înfrunt frica unui posibil accident şi am reuşit! Din reîncarnările pe care Dumneavoastră mi le-aţi descris cu multă dragoste şi Har, am observat că acum am câte puţin din caracterul fiecărei întrupări.

Mi-aţi adus o mare bucurie în suflet că am reuşit să mă descopăr, să ştiu CINE am fost şi să-mi explic anumite suferinţe pe care le-am tras cu mine din vieţile anterioare. Încerc să mă curăţ, atât cât îmi este permis de Sfânta Treime, în această viaţă.

Simt pe zi ce trece că am o misiune serioasă în activitatea paranormalului şi permanent trebuie să mă perfecţionez şi să mă informez. Timp de aproape un an de zile, am primit de la Dumnezeu, prin Mesagerii Îngereşti, darurile extrasenzoriale de care v-am povestit şi Dumneavoastră. Este adevărat că, practicând terapia cu Lumina Sfântă, mâinile mele au început să simtă lucruri deosebite. Chiar văd şi organul cu anumite afecţiuni atunci când îmi este acceptat acest lucru. Primesc uneori mesaj, adică aud voci care-mi spun „mai stai puţin acolo, vei simţi mai mult”, şi aşa făcând, am văzut că aveau dreptate Entităţile de Lumină care mă coordonează cu multă seriozitate şi dragoste, şi acum. Am început să fac interpretări pe fotografie a persoanelor care mă solicită şi am fost fericită să aflu că am spus cu exactitate lucruri despre viaţa lor în trecut şi prezent.

Este o Lume Minunată, DAR dacă nu eşti atent şi corect, plata poate fi destul de mare şi aşa că mă menţin cât pot pe drumul corect. Pacienţii mei nu sunt mulţi, ocazionali, dar sunt fericită că pot face BINE semenilor mei şi chiar sufletelor necuvântătoare."

20 august 2010

Episodul 5 - ULRIK

ULRIK SARDIL (1577-1640) s-a născut în oraşul belgian Ostende. Părinţii săi, Hansig şi Grette au avut doar doi copii, un băiat (Ulrik) şi o fată (Emma). Ulrik avea doar 3 anişori când părinţii săi s-au mutat în Suedia, la Malmö, preluând o moştenire din partea părinţilor lui Hansig, care decedaseră, lăsându-i prin testament întreaga lor avere.

La un an după stabilirea pe teritoriul suedez, a venit pe lume şi surioara lui Ulrik, micuţa Emma. Doamna Grette fiind cam suferindă cu plămânii, nu a mai putut naşte şi alţi copii. Hansig, având o familie de întreţinut, şi-a investit banii moşteniţi de la părinţii săi într-o afacere cu cherestea, cumpărând o făbricuţă în afara oraşului. Afacerea i-a adus un profit satisfăcător, aşa că viaţa familiei sale a fost asigurată.

Copiii au crescut în linişte, bine educaţi şi dornici să îşi facă un rost în viaţă. Emma s-a măritat la 16 ani cu un burghez bogat, rămas văduv, cu doi copii care îşi aşteptau o nouă mamă.

ULRIK, dornic să devină medic, s-a dedicat acestei nobile meserii. La 24 de ani, venindu-i vremea de însurătoare, s-a îndrăgostit de domnişoara Hanka Vareln, originară din oraşul Landskrona, situat la nord de Malmö. O cunoscuse la nunta unei prietene a surorii sale. Fata, având ceva avere de la părinţii săi, l-a convins pe eroul nostru să se mute în casa ei după căsătorie. ULRIK i-a făcut pe plac, ajungând om cu stare în oraşul soţiei sale.

Deschizându-şi un cabinet privat, doctorul ULRIK şi-a făcut o clientelă numeroasă, mai ales printre oamenii înstăriţi ai oraşului. Soţia lui, Hanka, l-a ajutat mult, lucrând ca asistentă alături de el. Soţii Sardil au avut trei copii, adică două fete şi un băiat, pe care i-au crescut cum s-a putut mai bine, cu ajutorul bunicilor din Malmö.

ULRIK a trăit doar 63 de ani. Cu toate că fusese în tinereţe un bărbat sănătos şi voinic, rezistent la boli, clima umedă din oraş i-a slăbit sistemul pulmonar. Moştenise de la mama lui o sensibilitate persistentă a căilor respiratorii, care i-a slăbit rezistenţa fizică. Având mulţi pacienţi

bolnavi de tuberculoză, a luat şi el microbul ucigaş, împotriva acestuia neexistând mijloace eficiente de luptă în acele vremuri. După un an de chin, doctorul ULRIK s-a stins din viaţă, îndelung regretat de familia şi pacienţii săi. A fost un om harnic, sufletist, dăruit familiei şi muncii sale. Deosebit de discret şi manierat, el le-a transmis copiilor săi pasiunea pentru muncă şi dorinţa de a ajuta oamenii la nevoie. Pentru soţia lui a fost un adevărat înger, îngrijind-o cu mult devotament ori de câte ori a fost bolnavă. Unul dintre copiii săi a învăţat aceeaşi meserie, preluând cabinetul medical al tatălui său.

10 mai 2010

COMENTARIUL ANEI:

„Nu este întâmplător faptul că sunt medic veterinar şi asta poate pentru a culege în această viaţă anumite informaţii despre lumea necuvântătoarelor.

Am comunicări extraordinare cu lumea nevăzută. Ajutoarele mele subtile m-au ghidat cu multă dibăcie şi le iubesc foarte mult. Aş dori să fac cât mai mult din misiunile pe care le am în această viaţă, dar din păcate, nu le pot şti! Vreau să vă spun că, în timpul tratamentului energetic (ocazional, din păcate), văd de multe ori culori, dar cel mai des văd culoarea mov. Apoi, vă rog să mă credeţi că aud o voce care-mi spune „mai stai puţin până nu mai simţi nimic în palme”. Am şi momente când văd imaginea organului, şi aici am noroc că-mi pot da seama dacă are o inflamaţie, de exemplu, sau dacă culoarea nu este normală, şi atunci stau mai mult de 2 minute pe zona respectivă.”

11 mai 2010

Episodul 6 - MAHR

Vindecătoarea MAHR UANTAN (1510-1561), s-a născut în extremul sudic al Peninsulei Indochina, într-o aşezare indigenă din apropierea portului Nam Can, nu departe de Capul Ca Mau.

Abia împlinise câteva luni când tribul său a fost alungat înspre nord de către membrii unui trib rival. Întreaga familie Uantan s-a refugiat dincolo de graniţa nordică a actualului stat Cambodgia, pătrunzând pe

teritoriul Thailandei. Şi-au stabilit locul de trai în localitatea Lop Buri, situată la nord de Bangkok.

Părinţii lui MAHR s-au numit Olirah şi Sankhana. MAHR a fost întâiul născut şi cel mai muncit copil al lor. Ajunşi în Lop Buri, cei trei membri ai acestei nefericite familii s-au bucurat de la început de ospitalitatea populaţiei modeste de la marginea oraşului. Au fost lăsaţi să ocupe o colibă părăsită şi să trăiască în linişte. Olirah a fost acceptat în rândul vânătorilor care îşi hrăneau familiile cu vietăţile din natură. În scurtă vreme, omul şi-a găsit de lucru în gospodăria unui individ bogat, care îi dădea alimente şi haine pentru el, nevasta şi fetiţa lui.

Anii au trecut, MAHR creştea văzând cu ochii şi se mira văzând cum mama ei aduce pe lume, unul după altul, încă două fetiţe şi şase băieţi. Fiind copilul cel mai mare, MAHR şi-a ajutat mama la toate treburile, asistând-o chiar şi la naşteri, alături de bătrâna care le moşea pe toate femeile din comunitatea lor.

Dorind să deprindă meseria de vraci, MAHR s-a alăturat grupului de ucenici ai vrăjitorului Monombo. La 10 ani, cunoştea deja toate tainele vrăjitoriei, începând cu ghicitul în semnele naturii şi terminând cu „scoaterea demonilor” din oamenii bolnavi. Înţelegând că şi-a găsit rostul vieţii, MAHR l-a rugat pe tatăl ei să îi construiască o colibă separată de locuinţa lor, unde urma să se retragă în izolare, pentru a se dedica meseriei de vraci.

Considerându-şi fiica drept urmaşa unui spirit înalt, Olirah o diviniza şi îi satisfăcea toate dorinţele. Abia împlinise 11 ani când frumoasa şi năstruşnica MAHR, supranumită „fiica zeilor”, s-a retras în propria colibă, pe care şi-a transformat-o în loc de cult şi vindecare.

Nu s-a măritat niciodată, pentru a nu supăra zeii şi spiritele care o ajutau la ghicit şi la vindecarea bolnavilor. Ea nu accepta atingerea vreunui bărbat decât pentru a da mâna cu el şi a o atinge delicat pe umăr, în semn de respect şi prietenie.

A făcut mult bine la viaţa ei, ştiindu-se înzestrată cu puteri vindecătoare neobişnuite pentru majoritatea femeilor cunoscute de ea. Din păcate, acolo unde se face mult bine, apar şi faptele rele. O rivală, vrăjitoarea Osumi, a tocmit un flăcău alcoolic să o ucidă cu un pumnal pe biata MAHR în timpul unei nopţi bântuite de o furtună aprigă. Avea doar 51 de ani când şi-a dat duhul, trimiţându-şi sufletul în lumea zeilor pe care i-a adorat toată viaţa.

24 februarie 2010

COMENTARIUL ANEI:

„Am aşteptat cu nerăbdare să cunosc viaţa vindecătoarei din Thailanda, că poate aşa-mi răspund la: De ce eu? De ce acum? Vă mărturisesc că evenimentele care s-au derulat în viaţa mea în ultimele luni au fost destul de curioase la început pentru mine, dar acum înţeleg că nimic nu a fost întâmplător. Efectiv, am ales drumul aşa cum mi-a dictat indirect GÂNDUL. Informaţiile pe care le-am primit în această perioadă au fost în principal axate pe faptul că EU voi face minuni cu ajutorul mâinilor. La început, mi s-a arătat ce pot face cu ele, ca apoi să mă instruiesc, să mă informez, pentru că altfel nu puteam continua. A trebuit să mă instruiesc, să învăţ, şi asta numai pentru a cunoaşte „fenomenele” pe care alţii le-au cunoscut mult înaintea mea. Este o minune să faci BINE prin vindecarea sufletului, minţii şi a trupului, şi asta numai prin Iubirea lui Dumnezeu! Sunt o unealtă prin care circulă Lumină Divină şi sunt fericită că fac parte din grupul imens de persoane cu astfel de extrasensibilităţi.

Vă mărturisesc că am şi viziuni, dacă le pot numi aşa. A venit la mine o cunoştinţă care mi-a arătat câteva fire de păr pe care le-a găsit fiica ei în casă. Cu ajutorul radiesteziei, am primit informaţii că era vorba de nişte farmece. Mi-a apărut în gând, dacă pot spune aşa, o imagine a unei femei tinere cu părul lung, îmbrăcată cu o fustă lungă cu volane, care era aproape de un foc pe timp de seară şi gesticula din mâini ca şi când ar face ceva. Părea foarte pornită pe ce făcea şi chiar spunea. Informaţiile mele au fost confirmate şi de o doamnă cu capacităţi extrasenzoriale extraordinare. Eu nu am avut decât să mă bucur că nu am avut „vedenii”. Ştiţi ce se întâmplă, nu prea am încredere că eu pot face anumite lucruri şi mă întreb încă de ce tocmai eu, pentru că nu am făcut lucruri extraordinare pentru semenii mei, decât aşa cum mi-a dictat conştiinţa. Cum spuneţi şi Dumneavoastră, am simţit chemarea de tămăduitor, iar legătura energetică cu vietăţile nevăzute ale Spaţiului Cosmic sunt o minune. Nu este uşor să te simţi altfel decât cei din preajma ta, dar sunt fericită că am oameni asemeni mie cu care comunic. Nimic nu este întâmplător. Drumul meu continuă, pentru că aşa simt. Mai am multe de învăţat. Poate că aşa-mi este dat de Dumnezeu.”

25 februarie 2010

LUCIANA, jurist

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Loretta Vasquis (1879-1937)
- Roberto Cicandelli (1814-1864)
- Loreila Alia (1732-1790)
- Uriji Tonk (1628-1691), Ceylon – caz nestudiat
- Mbonu Mimbu (1512-1573)
- Aritia Karima (1462-1510)
- Ion Durau (1387-1461), România - caz nestudiat
- Xin Lin Ten (1312-1385) [nepublicat în website] - fără comentariu

Episodul 1 - LORETTA

Brazilianca LORETTA VASQUIS (1879-1937) s-a născut în familia unui crescător de cai, om înstărit, provenind la rândul său din părinţi fermieri. LORETTA s-a manifestat încă de la 2 ani ca un mic fenomen: cânta, dansa, adora să călărească, ţinută în braţe pe cal de tatăl său. Crescută sănătoasă, cu mişcare în aer liber, fata se comporta la vârsta de 10-12 ani ca o adevărată amazoană. La îndemnul ei, tatăl a deschis o afacere cu cai de curse. LORETTA, petrecând mai toată ziua la antrenamente şi în grajduri, pentru a supraveghea îngrijirea cailor, a trecut prin şcoală fără eforturi deosebite. Ajunsă călăreaţă de performanţă, a câştigat câteva întreceri cu calul său mult iubit.

La 15 ani s-a măritat cu băiatul unor boieri din zonă, mutându-se în conacul socrilor. Aici a început calvarul vieţii sale. La îndemnul părinţilor, soţul ei, Osvaldo, s-a dovedit extrem de sever cu ea. I-a cerut să nască şapte copii, să stea numai în casă ca o bună mamă şi gospodină, îngăduindu-i să iasă pe moşie numai însoţită de el şi de părinţii lui. Obişnuită de copil cu o viaţă liniştită, cu mult sport şi petreceri de

familie, LORETTA s-a trezit după căsătorie închisă într-o cuşcă. După naşterea celui de-al doilea copil, s-a îmbolnăvit grav cu nervii şi cu plămânii. Nu a mai dat naştere altor copii, spre nemulţumirea lui Osvaldo şi a socrilor ei. Supărat pe veşnicele ei boli, omul a luat calea cârciumilor şi a bordelurilor. Viaţa LORETTEI, din ce în ce mai anostă, s-a concentrat asupra creşterii şi educării copiilor. A închis ochii la 58 de ani, fiind vegheată numai de fiul şi fiica sa.

3 iulie 2008

COMENTARIUL LUCIANEI:

„După ce am citit scrisoarea referitoare la viaţa Lorettei, am înţeles de ce eram şi sunt atât de interesată de călătorii. Poate pentru alţii par mofturi sau fiţe aceste lucruri, însă pentru mine semnifică altceva, mai ales că pe mine mă interesează să aflu multe lucruri despre cultura altor popoare şi nu să colind magazinele.”

4 octombrie 2008

„Sunt fascinată de domeniul parapsihologiei, al existenţelor anterioare, spiritualitate, artă, filosofie. Din acest motiv, v-aş ruga, dacă puteţi, să îmi mai aduceţi aminte şi de alte existenţe anterioare, eventual câte am avut, ce am învăţat din ele, ce ar trebui să mai învăţ. Ceea ce mi-aţi scris referitor la viaţa Lorettei a fost într-adevăr una foarte tristă, însă despre previziunile dumneavoastră despre viitorul soţ, despre căsătorie şi ce va urma după căsătorie, acesta este visul meu încă de mic copil.

Iubesc foarte mult animalele şi oamenii, iar pentru cai, de mică am avut puternice sentimente de milă şi compasiune şi simţeam parcă o teamă anume, adică întotdeauna mi-a fost frică să mă sui pe un cal sau să stau aproape de ei, însă îmi plăcea să îi privesc de la distanţă. Mi-ar fi plăcut să am curajul să stau mai aproape de ei şi să-i pot mângâia.

Spre deosebire de viaţa Lorettei, în această viaţă am încercat şi am luptat să-mi împlinesc anumite vise, şi o parte din ele chiar am reuşit să le îndeplinesc, lăsând la o parte suişurile şi coborâşurile care au intervenit pe parcurs. Simt însă că scopul şi menirea mea este să fac mult mai mult decât am făcut sau decât fac la ora actuală. Nu mi-am dorit niciodată să fac o carieră importantă, însă mi-ar fi plăcut să lucrez într-un domeniu în care să fac ceva mult mai mult şi concret

pentru oameni, în sensul de a-i ajuta şi să am şi timpul necesar să studiez domeniile care mă pasionează."

3 iulie 2008

Episodul 2 - ROBERTO

Italianul ROBERTO CICANDELLI (1814-1864) s-a născut într-o familie bogată din vechea burghezie toscană, cu nenumărate ramificaţii genealogice în Italia, dar şi în sudul Franţei. ROBERTO a moştenit inteligenţa, sobrietatea, distincţia părinţilor şi rudelor sale. A învăţat carte la un colegiu, ca toţi fiii de nobili, dorind ca, după împlinirea majoratului, să se ocupe de tranzacţii comerciale. Pentru aceasta, a urmat studii corespunzătoare unui funcţionar de bancă. În vremea aceea, băncile italiene se aflau doar în marile oraşe. Prin urmare, ROBERTO s-a mutat la Roma. Aici şi-a început activitatea cu pasiune şi dăruire, sacrificându-şi multe ore din zi şi din noapte pentru a-şi duce toate lucrările la bun sfârşit. Rezultatul strădaniilor sale a fost că, după 6 luni, a primit postul de director adjunct al Băncii respective.

Pentru mai multă credibilitate şi prestanţă în lumea celor bogaţi (clienţii obişnuiţi ai băncii), i s-a cerut să se căsătorească. Aşa a făcut, luându-şi drept nevastă pe fiica unui baron toscan, pe care o cunoştea din copilărie. Lorena, soţia lui, s-a priceput să îl facă fericit, dăruindu-i doi copilaşi frumoşi şi deştepţi.

Până la 40 de ani, ROBERTO s-a considerat un bărbat norocos şi fericit, împlinit în toate năzuinţele vieţii sale. S-a întâmplat totuşi o mare nenorocire a doua zi după banchetul în care şi-a sărbătorit cele patru decenii ale vieţii: din cauza oboselii cronice, acumulate în cei aproape 20 de ani de muncă, şi din cauza petrecerii de o noapte întreagă, inima lui ROBERTO a cedat parţial, provocându-i un infarct. Dus de urgenţă la cel mai bun spital din Roma şi tratat cât se putea de bine în acele vremuri, bolnavul şi-a revenit, putând să-şi reia serviciul după câteva săptămâni. Cu toate acestea, ROBERTO simţea cum îi scădeau puterile de la o zi la alta. A mai lucrat 2 ani, după care a renunţat la serviciu şi s-a retras împreună cu familia la moşia părinţilor săi. A închis ochii la vârsta de 50 de ani, regretând că încă nu reuşise să-şi vadă nepoţii aranjaţi pe la casele lor.

COMENTARIUL LUCIANEI:

„Puteam să jur că într-una din vieţile mele anterioare am trăit în Italia, pentru că de mică am avut o afinitate pentru această ţară, cu toate că până în prezent nu am reuşit să o vizitez, iar referitor la Brazilia, ştiu că limba lor e foarte asemănătoare cu spaniola, singura limbă pe care intuitiv ştiam că o pot stăpâni la perfecţie.

Referitor la viaţa pe care a avut-o Roberto, mi se pare mai apropiată de sufletul şi caracterul meu, cu toate că am preluat multe şi de la cea a Lorettei. Spre marele meu regret, în această viaţă nu am avut norocul încă să trăiesc într-un mediu foarte apropiat sufletului meu, mă refer la rudele mele, la oamenii pe care i-am întâlnit de-a lungul timpului. Totuşi, mulţumesc lui Dumnezeu că am avut parte de părinţi buni şi de o educaţie mai specială, zic eu, din partea tatălui meu. În urma studiului referitor la viaţa lui Roberto, intuiesc că problema cu care mă confrunt în această viaţă este discrepanţa destul de mare între mediul în care trăiesc în prezent şi mediul în care s-a născut şi a trăit Roberto."

24 august 2008

Episodul 3 - LOREILA

Australianca LOREILA ALIA (1732-1790) s-a născut într-o mică aşezare de pescari situată în zona Capului Sud-Est, o peninsulă despărţită de Tasmania prin Strâmtoarea Bass. Părinţii săi, oameni săraci, aveau doisprezece copii, dintre care LOREILA era primul născut. Încă de mică, şi-a ajutat mama la creşterea fraţilor şi surorilor sale. Tatăl lor, Eusin, pleca din zori la pescuit şi se întorcea noaptea cu ce câştigase din vânzarea peştelui şi a fructelor de mare. Mama, Altena, provenea dintr-o veche familie aborigenă ai cărei copii plecaseră din junglă pentru a-şi face un rost în viaţă.

LOREILA, ajunsă o gospodină excelentă prin forţa împrejurărilor, era vestită printre pescari prin frumuseţea şi hărnicia ei. La 14 ani a fost cerută în căsătorie de Ahik, un pescar originar din Tasmania, prieten cu tatăl fetei. Cu toate că se considera prea tânără pentru căsătorie, fata l-a acceptat, pentru a micşora numărul gurilor de hrănit în casa părinţilor săi.

Ahik a dus-o pe aleasa lui în Tasmania, unde locuiau părinţii şi fraţii săi. Casa lor se afla în apropierea actualului oraş Marrawah, port la

Oceanul Indian, pe coasta de vest a insulei. Primită cu braţele deschise, LOREILA a crezut la început că viaţa ei cu Ahik va fi o feerie, la fel ca şi natura înconjurătoare. După câteva luni de la nuntă, atmosfera dintre ei a început să se răcească. Ahik şi mama lui doreau ca ea să facă mulţi copii, iar biata fată, care abia împlinise 15 ani, nu rămânea însărcinată. Au început discuţiile printre neamurile lui Ahik, pe motiv că îşi abandonase iubita de pe insulă pentru a-şi aduce o fată neştiutoare şi stearpă de pe continent. La un an şi jumătate de la căsătorie, în sfârşit, LOREILA a rămas însărcinată. Din păcate, fericirea conjugală era pe sfârşite. Soţul ei, Ahik, se întâlnea cu fosta iubită, frumoasa Eron, care îl tot îndemna să îşi părăsească soţia. Dorindu-şi copilul enorm de mult, bărbatul şi-a păstrat nevasta, aşteptând să apară micuţul care se pregătea să vadă lumina zilei. Într-o dimineaţă însorită, LOREILA a adus pe lume o fetiţă, căreia i-a dat numele de Alira. Mulţumit de reuşita nevestei lui, Ahik şi-a părăsit amanta, dedicându-se cu trup şi suflet familiei sale.

Răzbunarea amantei a fost cumplită. O femeie pusă de ea a intrat în casă, răpind copilul, în timp ce Ahik era plecat la pescuit. Biata LOREILA, slăbită după naştere, nu a putut opune rezistenţă. Părinţii şi fraţii lui Ahik locuiau într-o altă casă, depărtată de a lor, neauzind ţipetele bietei mame rămase fără copil. Seara, ajuns acasă, bărbatul şi-a găsit nevasta zăcând în neştire, fără copil lângă ea. Ajutată să îşi revină, i-a descris-o lui Ahik pe răpitoare, acesta dându-şi seama că era chiar mama fostei lui amante. Furios, a năvălit în casa acestora, ucigându-le în bătăi pe amândouă.

Şi-a luat copilul, apoi nevasta şi s-au refugiat în sudul insulei, unde locuia fratele său mai mare. Aşezarea avea doar câteva zeci de locuitori, majoritatea pescari, şi era vizitată doar de navele care acostau la ţărm. Temându-se că vor fi descoperiţi, au luat o barcă ce megea spre Noua Zeelandă. Au debarcat în actualul oraş Nelson, port la Golful Tasman, situat la nordul Insulei de Sud. Aici au trăit fericiţi, alături de cei trei copii ai lor, până când moartea a luat-o pe LOREILA, ducându-i sufletul pe lumea cealaltă. Avea doar 58 de ani şi sănătatea grav afectată de zbuciumul primilor ani ai căsniciei sale.

4 martie 2009

COMENTARIUL LUCIANEI:

„Cu o zi înainte de a primi studiul Karmei 3, am simţit o stare foarte plăcută, de confort interior, de împăcare sufletească, un fel de

armonie interioară, de pace şi de relaxare, pe care de mult nu mai reuşisem să o ating şi nu îmi puteam explica cum de mi se întâmpla acest lucru, pentru că, la momentul respectiv, treceam printr-o perioadă destul de agitată şi ambiguă.

Revenind la studiul Karmei 3, viaţa Loreilei a fost destul de încercată şi una deloc uşoară, dar atât de asemănătoare şi de potrivită felului meu de a fi. De fiecare dată când citesc aceste studii, mă transpun în acele timpuri şi în vieţile pe care le-am trăit, iar fiecare dintre ele îmi trezeşte un sentiment de deja-vu."

8 martie 2009

Episodul 5 - MBONU

MBONU MIMBU (1512-1573), locuitor al Coastei de Fildeş din Africa, s-a născut în mica aşezare Sassandra, port la Oceanul Atlantic, situat la confluenţa dintre fluviul Sassandra şi apele oceanului. Părinţii săi, Undih (tatăl) şi Mierd (mama), erau refugiaţi din adâncul junglei împreună cu părinţii lor. Undih şi Mierd au avut paisprezece copii, dintre care au trăit numai nouă, ceilalţi murind înainte de împlinirea vârstei de un an, din cauza unor infecţii grave.

Printre cei rămaşi în viaţă, MBONU era al treilea născut. Băiatul a fost un copil ascultător, cu suflet bun şi mare amator de călătorii în adâncul junglei, pentru a vizita rudele părinţilor săi, care încă mai trăiau în sălbăticie. La vârsta de 10 ani şi-a anunţat părinţii că doreşte să se retragă la tribul din junglă, pentru a trăi în continuare alături de înţelepţii neamului său. Înţelegând că băiatul va avea un rol deosebit în viaţa din sălbăticie, l-au dus şi l-au lăsat pentru totdeauna în coliba străbunicului său (tatăl mamei), care depăşise vârsta de 100 de ani. Bătrânul înţelept Umh şi-a primit strănepotul cu o ceremonie de salut la care au participat toţi cei 24 de locuitori ai satului. MBONU a fost remarcat de bătrânul vraci Duhir ca un posibil urmaş al său în privinţa practicilor tradiţionale de tămăduire şi lucru cu spiritele pădurii. Încă de a doua zi după sosirea sa, a fost luat de Duhir în coliba sa ca ucenic-ajutor. Remarcându-se printr-o intuiţie neobişnuită în recunoaşterea bolilor, MBONU l-a ajutat mult pe vraci să găsească leacurile potrivite pentru tămăduirea celor aflaţi în suferinţă. În plus faţă de acestea, băiatul avea o relaţie telepatică uimitoare cu vietăţile pădurii: plante şi animale. Le înţelegea nevoile şi durerile, dar suferea pentru că nu le putea ajuta cu

nimic. Treptat, pe măsură ce înainta în vârstă, MBONU a devenit un tânăr plin de înţelepciune, capabil să preia funcţia de şaman absolut al tribului său.

Avea doar 14 ani când Duhir, cu o zi înainte de a închide ochii, l-a chemat, i-a predat toate ustensilele sale şi i-a şoptit la ureche o mulţime de secrete ale ştiinţei sale străvechi de mare vrăjitor. După incinerarea trupului maestrului său, MBONU, cu o mare suferinţă întipărită pe chip, a jurat credinţă tribului său, angajându-se să nu neglijeze niciun om aflat în suferinţă. La 16 ani şi-a luat prima nevastă, pe frumoasa Ohka, în vârstă de 9 ani. După ce aceasta a născut primul copil, şi-a mai luat o nevastă, Mudik, o copilă de numai 10 ani. De la cele două neveste, MBONU a avut nouăsprezece copii, dintre care numai zece au ajuns la vârsta maturităţii.

Anii au trecut peste vraci, lăsându-i urme adânci pe chip şi în suflet. Era un om cu suflet nobil, dornic să îşi ajute comunitatea pentru a trăi în condiţii de armonie şi sănătate. Era, fără îndoială, un vizionar idealist. Mereu la pândă, pentru a afla din vreme despre apropierea vânătorilor de sclavi, el şi-a salvat tribul de foarte multe ori, anunţându-i pe toţi să îşi părăsească satul şi să se refugieze în adâncul pădurii sălbatice. O singură dată au fost atacaţi pe neaşteptate, în plină noapte, de către un grup de mercenari, care le-au răpit multe fete şi femei. Cu puterea minţii sale, MBONU îi făcea pe hoţi să se îndepărteze cu teamă de aşezarea lui.

A trăit doar 61 de ani, îmbătrânind înainte de vreme, din cauza durerii provocate de moartea cumplită a celor ucişi de hoardele care îi atacau mereu satul, rămas din ce în ce mai pustiu. L-au incinerat doar 3 nepoţi, ceilalţi urmaşi fugiseră de mult spre localităţile de pe ţărmul oceanului. Cele două neveste îi muriseră de tinere, una la naşterea ultimului copil, iar cealaltă, răpusă de o săgeată otrăvită.

2 octombrie 2009

COMENTARIUL LUCIANEI:

„Citind episodul karmic 5 şi mai ales corelându-l cu viaţa Aritiei Karima (călugăriţă în Grecia), am realizat şi mai profund de unde mi se trag toate căutările spirituale şi toate trăirile pe care subconştientul meu mi le transmitea."

13 decembrie 2009

Episodul 6 - ARITIA

Grecoaica ARITIA KARIMA (1462-1510) s-a născut în oraşul Iraklion, port la Marea Cretei, situat în nordul insulei Creta. Părinţii săi, Evdokia şi Cristodulo, se ocupau cu comerţul de peşte şi fructe de mare. Aveau o tarabă în piaţa oraşului, din care câştigau banii necesari traiului întregii familii. Aveau şase copii, pe care i-au crescut cu ajutorul bunicilor, părinţii Evdokiei, ea fiind nevoită să stea zi-lumină pentru a vinde marfa adusă de soţul său.

ARITIA era mezina familiei, având două surori şi trei fraţi, cu toţii mai mari decât ea. Spre deosebire de ceilalţi fraţi ai săi, era extrem de timidă şi retrasă. Îi plăcea să stea liniştită într-un loc ore întregi, jucându-se cu vreo păpuşă sau privind visătoare pe geam. Adeseori, îi povestea bunicii sale că Îl vedea pe Doamne-Doamne cum plutea în Cer, aşezat pe un scaun de aur, înconjurat de mulţi îngeri, mai frumoşi la chip decât oamenii. La 3 anişori se manifesta ca un mic profet. Le spunea celor din jur ce li se va întâmpla în zilele următoare, avertizându-i, adeseori pe bună dreptate, înainte de a păţi ceva rău. Astfel, cu o zi înainte ca tatăl său să se înece pe vreme de furtună, l-a implorat să nu plece a doua zi în larg. Omul, necăjit că nu prea le ajungeau banii în casă, a sărutat-o pe frunte în zori, şi dus a fost. L-au scos valurile pe înserat, aruncându-i trupul neînsufleţit printre stâncile de pe mal. ARITIA avea doar 5 anişori când asupra familiei lor a căzut năpasta.

Rămaşi cu toţii fără singura persoană care le aducea venitul zilnic, băieţii s-au apucat de pescuit, înlocuindu-şi tatăl. Vestea că ARITIA se pricepea să ghicească viitorul s-a răspândit pe toată insula. A început pelerinajul la uşa lor, lucru care i-a deranjat pe clericii ortodocşi. Într-o zi, un înalt prelat a venit în casa lor pentru a discuta situaţia fetiţei. I-a înspăimântat pe toţi cu ameninţările lui. Biata ARITIA, o copilă de numai 8 ani, fără ştiinţă de carte, a ghicit adevărata intenţie a preotului. Acesta intenţiona să o ducă la cea mai mare mânăstire de pe insulă pentru ca ea să ghicească numai pentru demnitarii bisericii. Invocând motivul că vrea să o salveze de la cumplita moarte prin ardere pe rug, le-a propus celor din familie să o ducă la mânăstire, că tot nu aveau bani destui să o întreţină. Îngroziţi cu toţii, au acceptat plecarea ARITIEI.

Fetiţa şi-a luat rămas bun de la mama, bunicii, fraţii şi surorile ei, presimţind că nu-i va mai vedea niciodată. Aşa s-a şi întâmplat. Mânăstirea se afla pe creasta unui munte, bine ascunsă de privirile drumeţilor care aveau treabă prin partea locului. De ARITIA nu a mai

auzit nimeni din oraşul ei natal. După un an, familia a fost anunţată că fetiţa murise de o boală necunoscută şi fusese îngropată într-un loc „secret”.

Îndelung jelită de cei dragi de acasă, călugăriţa ARITIA îi vedea pe toţi cu ochii minţii, plângând noaptea de mila lor, neştiută de nimeni. Mânăstirea avea doar 7 maici, stareţa fiind o fiică de nobili fără avere, care au dat-o la călugărie ca să îi facă un viitor „onorabil”. Maica Eustakia prinsese drag de biata copilă nevinovată, salvând-o de la o moarte sigură prin răzbunarea clerului superior. ARITIA a trăit cu o profundă chemare divină în sufletul său. Şi-a dedicat întreaga viaţă slujirii Domnului, care îi comunica adeseori ce urma să se întâmple în lumea din afara mânăstirii, pe care ARITIA nu o va cunoaşte niciodată. Sensibilă la frigul permanent din grota mânăstirii, s-a îmbolnăvit de plămâni. Nefiind ajutată de nimeni, s-a stins la numai 48 de ani, grăbindu-se să plece pe lumea cealaltă, pentru a-l regăsi pe Domnul ei cel drag.

16 mai 2009

COMENTARIUL LUCIANEI:

„Viaţa Aritiei Karima a fost viaţa care, după prima citire, m-a răscolit cel mai tare. A fost ca şi cum mi-aş fi văzut pe un ecran filmul vieţii. Când eram mică, mă comportam exact ca protagonista studiului Karmei 6 şi parcă îmi aduceam aminte aievea de faptul că eu trebuia să am harul premoniţiei şi al prezicerii viitorului. Îmi spuneam atunci că dacă nu îl am acum, sigur o să îl am când o să fiu mare. Nu ştiu câtă premoniţie sau intuiţie am adunat de-a lungul anilor, dar îmi dau seama că foarte multe din aceste lucruri îmi sunt transmise în vise.

După o perioadă de 6 ani, de când m-am mutat în Bucureşti, am avut foarte multe blocaje şi piedici în tot ce voiam să fac. Referitor la ce mi-aţi spus dumneavoastră, la preoţi şi la atitudinea pe care ar trebui să o am faţă de ei, este adevărat că dintotdeauna am avut un fel de reţineri faţă de ei, însă aveam şi încă am o mare afinitate faţă de preoţii mai în vârstă şi văzători cu duhul. Acum câteva luni, am visat că priveam şi admiram de pe ţărm o clădire situată undeva în mare. Mă uitam pe internet la destinaţii de vacanţă şi am zărit o clădire asemănătoare celei din vis în Lisabona, „Torre de Belem”, şi am zis că despre ea este vorba. După ce am aflat din studiul Karmei 6 de locul în care am mai trăit, am fost curioasă să văd cum e şi, uitându-mă pe

fotografiile din acel loc, ce să văd?... exact clădirea pe care o visasem de fapt!”

17 mai 2009

Episodul 8 - XIN

Chinezoaica XIN LIN TEN (1312-1385) s-a născut în portul Xiamen, situat pe coasta de sud-est a Chinei, aceasta fiind despărţită de insula Taiwan prin strâmtoarea Taiwan. Părinţii săi, Hi Lan Ten (tatăl) şi Ma Sin Ten (mama) au avut trei fete şi patru băieţi. XIN Lin era al patrulea născut al soţilor Ten. Având origine nobiliară veche, cei doi soţi le-au transmis-o şi copiilor. XIN Lin şi surorile sale au preluat calitatea de prinţese în mod direct de la mama lor. Întreaga familie locuia într-un mic palat situat în apropiere de malul apei, înconjurat de o vegetaţie luxuriantă. Copiii familiei Ten au avut o viaţă de vis, până când le-a venit vremea să plece fiecare pe drumul său.

Crescută cu profesori de cultură orientală, dans, arte marţiale, tânăra generaţie Ten s-a încadrat perfect în cerinţele înaltei societăţi a oraşului şi a zonei în care se aflau. Băieţii s-au orientat spre ocupaţii aducătoare de mulţi bani, pentru a-şi spori averea primită de la părinţii lor. Au ales calea armelor, intrând în solda împăratului, fapt ce le-a asigurat viitorul din punctul de vedere al veniturilor şi al onorurilor cuvenite descendenţei lor nobiliare. Surorile lui XIN Lin s-au măritat cu nobili bogaţi, fiind cumpărate de aceştia de la părinţii lor cu cantităţi imense de bijuterii.

XIN Lin, cea mai pretenţioasă dintre fetele familiei Ten, a aşteptat să întâlnească marea iubire. Mulţi tineri bogaţi şi mai puţin bogaţi au venit să o cunoască, dar ea s-a încumetat abia la 18 ani să îl încurajeze pe unul dintre peţitori. Tânărul navigator Jiao Hil Vai a cucerit inima fetei mofturoase prin frumuseţea, inteligenţa deosebită şi talentul său de povestitor. În vârstă de 26 ani, avea deja o bogată experienţă în arta navigaţiei, obţinută pe corabia sa, care transporta mărfuri între China şi Japonia. Averea sa era considerabilă, iar vila în care şi-a dus mireasa părea desprinsă din paradis.

XIN Lin auzise multe istorisiri marinăreşti, unele mai ciudate ca altele. Dornică să cunoască secretele navigaţiei, şi-a însoţit soţul în câteva dintre drumurile sale pe apă. Fata avea un talent deosebit de scriitor, înclinaţie mult apreciată şi cultivată în lumea celor bogaţi. În

numeroasele sale manuscrise, XIN Lin a istorisit o mare parte din viaţa ei.

A devenit mamă la un an după căsătorie, născându-l pe fiul lor Juah Man. A fost singurul lor moştenitor, adus pe lume cu mari suferinţe din partea mamei sale. Băiatul a crescut ca un adevărat prinţ, nelipsindu-i nimic din ceea ce i se cuvenea unei odrasle cu blazon nobiliar. XIN Lin şi soţul ei s-au dedicat în profunzime creşterii şi educării fiului lor, pe care l-au ajutat să devină un om cu o personalitate puternică. Curajos şi energic, Juah Man a îmbrăţişat cariera tatălui său. Înzestrat cu o minte ageră şi un spirit comercial deosebit, Juah Man a devenit proprietarul unei flote comerciale de câteva zeci de corăbii şi vase mici de pescuit. Spre bucuria părinţilor săi, a avut o viaţă demnă, fără a se fi lăsat influenţat de obiceiurile vulgare ale celor cu care lucra. A contribuit în mod esenţial la modelarea firii şi caracterului său personalitatea deosebită a mamei sale. Prinţesa XIN Lin şi-a influenţat fiul într-o manieră decisivă, acesta urmându-i sfaturile până în ultima clipă de viaţă a nobilei femei. Juah Man şi-a ales o nevastă mult asemănătoare cu mama sa în privinţa manierelor elegante, a discreţiei şi a diplomaţiei în tot ceea ce făcea.

După moartea prinţesei, zecile de manuscrise cu istorisirile sale au fost citite şi răscitite de soţul şi urmaşii săi la reuniuni de familie special organizate în acest scop. Fiecare album scris de ea era considerat drept o carte sfântă, aflându-se în el numeroase sfaturi menite să înfrumuseţeze viaţa oamenilor.

28 ianuarie 2010

ADRIANA, medic

EPISOADE SPIRITUALE

- Isabella Ianutti (1887-1916) + comentariu
- Jorje Paradiso (1802-1879) [nepublicat în website]

Episodul 1 - ISABELLA

ISABELLA IANUTTI (1887-1916), Italia. Născută într-o familie de boieri din Piemonte, a avut mari probleme cu sănătatea încă de la vârsta de doi ani şi jumătate, când, urcată pe cal de tatăl ei, a alunecat şi a căzut, suferind un traumatism puternic la coloana vertebrală. Având posibilităţi financiare deosebite, părinţii ei au chemat la patul ei de suferinţă zeci de medici, vraci şi ghicitoare. Cu mare greutate a reînceput să meargă, după un an de chinuri groaznice. Rămasă firavă, delicată, timidă, a crescut ca o floare pe lângă părinţii şi fratele său mai mare. Restabilită aproape complet, a reuşit să înveţe carte cu profesori particulari şi să dea examene la şcoala din zonă. Ajunsă la vârsta de pension, părinţii ei au preferat să o ţină acasă, ajutând-o să înveţe pictură şi muzică, aşa cum dorea copila lor.

Deosebit de talentată la desen, a început să schiţeze îngeri şi să picteze icoane pentru biserica din sat. Remarcată de un pictor adus de paroh pentru renovarea bisericii, acesta a fost impresionat de talentul ISABELLEI, comandându-i icoane pentru prietenii săi bogaţi şi pentru alte biserici. Astfel, tânăra pictoriţă a devenit celebră pentru harul ei, reuşind să câştige bani frumoşi din munca sa. În plus, vocea ei minunată de soprană dramatică era mult apreciată la petrecerile celor bogaţi.

ISABELLA s-a căsătorit la vârsta de 20 de ani cu un tânăr medic, venit în zonă după terminarea facultăţii. Ronaldo o iubea de multă vreme în tăcere, fiind şi el originar din partea locului. Au avut doi copii, un băiat şi o fetiţă. Dorindu-şi enorm de mult cel de-al treilea copilaş, ISABELLA s-a chinuit să ducă sarcina dificilă până în ziua când i-a venit vremea să nască. Din nefericire pentru toată lumea din jurul ei, a născut copilul mort, iar după două zile a murit şi ea, din cauza infecţiei post-natale.

Mult regretată de soţ, copii şi părinţi, tânăra de numai 29 de ani a închis ochii pe vecie, regretându-şi amarnic sfârşitul timpuriu.

ISABELLA avea o fire optimistă, dar destul de reţinută. Modestă, echilibrată, ea s-a bucurat de fiecare clipă a vieţii sale, considerând că totul îi vine omului de la Dumnezeu şi trebuie suportate cu răbdare atât binele, cât şi răul.

12 august 2008

COMENTARIUL ADRIANEI:

„În primul rând, înţeleg de ce, încă în jurul vârstei de 11 ani, m-am îndrăgostit de Italia. Eram doar o copilă, dar această ţară mă fascina, limba îmi părea cea mai melodioasă, clădirile, cele mai frumoase. Chiar prima alegere importantă din viaţa mea am făcut-o pe baza acestei pasiuni, e vorba de admiterea pe care am ales să o dau la singurul liceu din oraş unde se putea învăţa limba italiană, şi am reuşit. Pot spune că în continuare viaţa nu mi-a fost legată în mod special de Italia. Deşi, la un moment dat, mi s-a deschis un drum ce putea duce spre un viitor în această ţară, am preferat să nu pornesc pe el, pentru că aşa simţeam. O mică ironie a soartei a făcut ca să nu ajung în Italia decât mult mai târziu şi pentru o singură dată (până acum), deşi era ţara pe care îmi doream să o văd prima dată, iar una din prietenele mele locuieşte acolo.

Isabella a trăit, în scurta ei viaţă, multe lucruri pe care eu am dorit să le trăiesc mult mai târziu şi pot spune că nu le-am trăit nici până acum. Ma refer în special la căsătorie, copii. Deşi unii spun că ar fi cazul să mă gândesc la aşa ceva, viaţa nu m-a adus aproape de acest pas, chiar m-a ţinut (şi încă mă ţine) la mare distanţă de el.

E foarte adevărat că am o pornire specială spre călătorii şi mi s-a oferit ocazia să străbat lumea. Am deja mii de kilometri la activ şi e doar începutul. De mică am vrut să călătoresc, dar părinţii au fost cam protectori şi nu m-au lăsat de capul meu (poate spiritul meu a ales exact o familie care să mă protejeze de necazuri şi accidente). Am recuperat însă când am crescut şi acum nu mă pot opri (deşi ştiu că tata nu doarme noaptea când mă ştie pe avion).

Mă bucur să aud că destinul meu nu se învârte în jurul unor probleme de sănătate. Până acum am fost norocoasă, nu am suferit de nimic grav... iar în total nu am stat în spital mai mult de 10 zile (din momentul zero al naşterii mele).

Mă regăsesc în multe alte aspecte menţionate. Deşi călătoresc mult, nu îmi doresc să trăiesc în altă parte, am un oarecare rău de înălţime – culmea e că se manifestă doar în spaţii deschise –, o oarecare frică de naştere şi problemele care pot să apară – îmi doresc enorm copii, dar simt o frică teribilă legată de momentul naşterii. De cai nu pot spune că mi-e frică, dar nici că sunt animalele mele preferate, destinul a avut grijă să îi ţină la distanţă de mine până acum. E clar că până acum am trăit exact experienţe pe care Isabella nu a avut ocazia sau nu a apucat să le trăiască. De exemplu, Isabella s-a căsătorit cu cel pe care îl iubea, era înconjurată de dragostea soţului. Destinul meu este exact invers (nu voi avea parte de multă dragoste din partea soţului sau nu mă voi căsători din dragoste) sau unele aspecte se pot repeta, dar în altă ordine (voi avea o familie fericită, ca cea a Isabellei, doar că, până o voi forma, trebuie să experimentez alte lucruri)?

Cred că sunt multe aspecte pe care trebuie să le înţeleg pentru a afla cum pot să folosesc toate aceste informaţii despre vieţile anterioare pentru a fi împlinită şi fericită în această existenţă. Sunt o fire care analizează mult detaliile pentru a înţelege şi experimenta toate aspectele unei situaţii."

14 august 2008

Episodul 2 - JORJE

Columbianul JORJE PARADISO (1802-1879) s-a născut în Amazonia, aproape de graniţa cu Brazilia, într-un cătun izolat, pierdut de lumea civilizată. Părinţii săi, oameni săraci, trăiau mai mult din vânat şi pescuit. Tatăl lui JORJE mai scotea un câştig şi din vânzarea unor obiecte tradiţionale pe care le sculpta în lemn. Pe vreme frumoasă, pleca pe jos câţiva kilometri până la cea mai apropiată aşezare civilizată, unde îşi dădea obiectele de cult pe mâncare şi ceva haine pentru familia sa.

JORJE avea încă de mic o dorinţă aprigă de a cunoaşte lumea. La 15 ani şi-a luat rămas bun de la părinţii, bunicii, fraţii şi surorile sale, după care a pornit pe drumul, cunoscut de la tatăl său, spre modesta aşezare ce promitea să devină un adevărat oraş. Băiatul şi-a găsit de lucru la un cârciumar unde făcea de toate: vindea, servea clienţii, mătura, spăla. Toate aceste îndeletniciri istovitoare îi erau recompensate cu hrana zilnică şi adăpost într-o odăiţă din spatele localului în care erau primiţi clienţii. După 2 ani, tânărul JORJE îşi făcuse deja planul de însurătoare

cu fata patronului său. Lolita era îndrăgostită foc de el, dar fericirea lor depindea în mod covârşitor de toanele lui Pedro, tatăl Lolitei. Într-o zi, găsindu-l în cârciumă bine dispus, cei doi tineri s-au prezentat în faţa lui, mărturisindu-şi iubirea şi rugându-l să le dea binecuvântarea unirii prin căsătorie. La început intrigat de îndrăzneala lui JORJE, a cedat în cele din urmă rugăminţilor fiicei sale, care l-a implorat stând în genunchi timp de o oră întreagă.

Zis şi făcut. S-au cununat, s-au mutat separat într-o căsuţă a lui Pedro, văzându-şi de viaţa lor. JORJE a devenit asociatul socrului său, afacerea cu cârciuma înflorea văzând cu ochii, iar toată familia era mulţumită. Lolita a născut şapte copii, pe care i-a educat foarte bine, iar soţul ei i-a dăruit multă iubire. JORJE s-a stins din viaţă la 77 de ani, fiind urmat de soţia sa după câteva luni. Amândoi au fost îndelung jeliţi şi regretaţi de copiii şi nepoţii lor.

Adriana, de la columbian ai preluat spiritul de independenţă, dorinţa permanentă de a cunoaşte cât mai mulţi oameni, de aproape şi de departe. Se mai poate remarca firea ta cinstită, corectă şi truditoare. Cu toate că natura şi soarta te-au înzestrat cu multe daruri, totuşi, din fire eşti un om modest şi la locul său, asemenea columbianului nostru.

Un mic avertisment: să eviţi, în general, consumul de alcool, deoarece Jorje cam trăgea cu paharul pentru a-şi stimula clienţii să consume mai mult.

2 octombrie 2008

IOANA, economist

EPISOADE SPIRITUALE

- George Hamilton (1893-1942) + comentariu
- Vito Santini (1812-1870) [nepublicat în website] + comentariu
- Asket Ürlölik (1726-1798) [nepublicat în website]
- Ulmia Sarkili (1652-1709) [nepublicat în website]

Episodul 1 - GEORGE

GEORGE HAMILTON (1893-1942) s-a născut pe coasta de vest a Australiei, într-un orăşel situat pe ţărmul Oceanului Indian. Încă din primii ani de viaţă, micul GEORGE s-a dovedit a fi un copil cuminte, cu o fire domoală, înclinată spre visare şi contemplarea naturii. Vegetaţia exotică din localitate şi din vecinătatea ei îl încânta până la adoraţie. Ar fi dorit să devină un pictor celebru, care să îşi vândă tablourile în lumea întreagă, pentru ca toţi oamenii să cunoască minunăţiile din jurul oraşului său. Iubea nespus de mult animalele şi nu de puţine ori s-a aflat în pericolul de a fi înghiţit de vreun rechin sau înţepat de vreo insectă veninoasă.

Ajungând la vârsta şcolară, părinţii l-au dus la cea mai bună şcoală din oraş, unde mergeau copiii oamenilor bogaţi. James şi Maria, negustori cu venituri satisfăcătoare din comerţul cu produse piscicole, doreau ca fiul lor, GEORGE, unicul copil, pe care îl adorau ca pe lumina ochilor, să ajungă om cu multă ştiinţă de carte. Copilul, având chemare spre studiu, nu le-a înşelat aşteptările. A terminat clasele primare şi cele gimnaziale cu premiul I în fiecare an. A urmat şi liceul, pe care l-a absolvit cu merite deosebite.

Dorind să urmeze o facultate, tânărul GEORGE s-a îndreptat spre oraşul Perth, cel mai apropiat centru universitar de localitatea sa natală. Aici s-a înscris la facultatea de medicină veterinară, pentru a-şi împlini visul său din copilărie: îngrijirea animalelor şi salvarea lor de la moarte. Student fiind, i-a murit mama de cancer, iar tatăl său s-a îmbolnăvit grav

de inimă. GEORGE, distrus de durere, şi-a căutat un loc de muncă în cabinetul unui notar, pentru a se putea întreţine la facultate. Şi-a convins tatăl să vândă casa şi magazinul, pentru a veni în Perth, lângă el. Aşa s-a şi întâmplat, situaţie fericită care i-a salvat tatăl de la o moarte timpurie. Absolvent de facultate, GEORGE şi-a găsit de lucru într-un dispensar veterinar, păstrându-şi totodată şi job-ul la notar.

S-a căsătorit cu o fată bogată, fiica unui medic veterinar din oraş, care acumulase o avere considerabilă din salvarea unor animale bolnave şi părăsite de stăpânii lor, pe care le vindea după vindecare unor oameni cu bani. Gloria, soţia lui GEORGE, a adus pe lume trei copii, două fete şi un băiat. Ea lucra ca profesoară de limba franceză la un colegiu particular. Familia lor a trăit fericită până când GEORGE, înţepat de un scorpion pe când explora o pădure necunoscută lui, a murit în câteva ore şi a fost găsit de doi indigeni după două zile, sfâşiat de fiarele pădurii. Avea doar 49 de ani.

20 noiembrie 2008

COMENTARIUL IOANEI:

„Este foarte interesant ceea ce mi-aţi descris. Şi eu, la fel ca George, personajul din viaţa anterioară, am învăţat bine la şcoală, având premiul I din prima clasă până la terminarea liceului, apoi am absolvit facultatea de studii economice în limba franceză din Bucureşti, terminând toate examenele de licenţă cu 9,98 ca medie, ceea ce mi-a dat posibilitatea să mă înscriu la un concurs în limba franceză, care ne-a fost propus de decanul nostru de la facultate pentru un institut din Bulgaria, care m-a acceptat şi unde am terminat cu merite deosebite, tot ca George, după 2 ani de studii.

În Bulgaria a fost tare greu la început, trebuind să aleg între carieră sau familie şi am ales familia, iar pe plan profesional am luat totul de la zero, întrucât nu ştiam deloc limba bulgară, pe care am învăţat-o de la prieteni şi de la televizor. Am avut norocul să găsesc serviciu într-o firmă franceză, în contabilitate. E tare greu, pentru că nu cunosc prea bine engleza, eu vorbesc franceza bine, bulgara de asemenea, înţeleg italiana, am urmat singură nişte cursuri de 9 luni, pentru a putea mai uşor suporta urmările divorţului, îmi place foarte mult limba italiană, dar acum se pare că trebuie engleza să o învăţ cât mai repede.

Şi mie, ca şi lui George, îmi place natura, în special muntele, lucru de care sufăr, pentru că Sofia era înconjurată de munţi, iar noi nu ne

făcusem niciun plan să venim în Anglia, credeam că vom rămâne mereu acolo. Prietena mea din Sofia din cadrul Institutului pe care l-am terminat (Liubka) mi-a făcut cunoştinţă cu actualul soţ, ea acum este în AUSTRALIA !!! (straniu) exact în Perth, unde a studiat George. Sigur este doar o coincidenţă.

Foarte interesant este faptul că George a fost ucis de un scorpion, eu sunt în zodia Scorpionului în prima decadă, poate pentru a învăţa mai multe despre această fiinţă şi faptul că aţi fost avertizată de spiritul meu să mă feresc de insecte. Anii trecuţi am fost înţepată de o albină şi am declanşat o alergie la albine şi doctorii mi-au zis la fel, să fiu atentă că data viitoare va fi foarte rapid nevoie de medicamente sau de intervenţie de urgenţă, că această alergie este periculoasă. Credeţi oare că voi avea din nou un accident nefericit ca George din cauza acestor albine? Şi aş putea oare să mă păzesc de aşa ceva? Este destul de mare asemănarea dintre el şi mine, sunt surprinsă de faptul că aţi avut acces la acest gen de informaţie cu privire la un posibil risc în legătură cu insectele periculoase, probabil aşa voi muri şi eu pe viitor, dar sper ca Domnul să mă ferească.”

21 noiembrie 2008

Episodul 2 - VITO

Italianul VITO SANTINI (1812-1870) s-a născut în oraşul Seregno, situat la nord de Milano. Părinţii săi, Lucia şi Alberto, aveau deja patru copii când micuţul VITO a văzut lumina zilei. Răsfăţat de toată familia, VITO a crescut fără griji majore, având o copilărie fericită. La şcoală a învăţat bine, dar nu şi-a dat silinţa pentru note mari, decât la obiectele lui preferate: geografia şi istoria. Odată liceul terminat, VITO şi-a exprimat dorinţa de a se înscrie la facultatea de Geografie şi Geologie. Pentru a se întreţine, fiindcă părinţii săi erau deja în vârstă şi nu aveau destui bani, tânărul VITO s-a angajat chelner într-un local de noapte. Până la absolvirea facultăţii, a muncit zi şi noapte, odihnindu-se doar spre seară câteva ore.

Surmenat, dar fericit, şi-a luat diploma şi rămas bun de la familia lui, intenţionând să lucreze ca inginer geolog într-o mină din Africa Ecuatorială. Ajuns în Congo, a găsit ceea ce căuta în privinţa serviciului. Dar condiţiile grele de muncă, plus clima dificilă şi oamenii peste măsură de înapoiaţi l-au înspăimântat la început. Treptat, s-a obişnuit cu toate

dificultăţile vieţii, resemnându-se la a-şi duce traiul modest în acea zonă izolată. Peisajul era superb, munţii îl atrăgeau în fiecare zi liberă pentru a-i străbate în lung şi în lat.

Patronul minei de aur la care lucra era englez, plecat de mulţi ani în căutarea norocului, la fel ca şi VITO. Omul îşi adusese o tânără din Anglia, cu care s-a căsătorit. Aveau împreună trei copii: doi băieţi şi o fată pe care o chema Shimmya. La sosirea lui VITO în zonă, Shimmya avea 19 ani. Îndată ce s-au văzut, tinerii au simţit că sunt făcuţi unul pentru celălalt. Îndrăzneţ şi plin de iubire, VITO a cerut fata în căsătorie. A fost acceptat cu bucurie de întreaga familie a patronului. Tinerii proaspăt căsătoriţi au primit dota cuvenită miresei în bani, casă, mobilă şi o bucată de grădină. Veniturile patronului creşteau lună de lună, iar o parte din ele erau împărţite celor trei copii ai săi.

La un an după căsătorie, Shimmya născu primul copil: o fetiţă pe care au botezat-o Hailia. După alţi doi ani, a venit pe lume fiul lor, Albert. Când copiii erau deja mărişori şi mergeau la şcoală, Shimmya a fost înţepată de o insectă veninoasă. A murit în chinuri mari peste câteva zile. Disperat şi peste măsură de îngrozit, VITO a făcut un şoc nervos, din care a ieşit cu mare greutate după câteva săptămâni. Fără să asculte rugăminţile socrilor săi, oameni deja bătrâni şi bolnavi, şi-a luat copiii şi s-a întors în Italia.

Având bani destui, s-a stabilit în Milano, unde şi-a găsit de lucru la un negustor de antichităţi. Acesta, bătrân şi el, s-a bucurat de tinereţea şi experienţa de viaţă a lui VITO pentru a-l trimite în călătorii îndepărtate cu scopul achiziţionării de obiecte rare. Astfel, VITO şi-a lăsat copiii în grija unei guvernante, începându-şi peregrinările în tot felul de ţări exotice. La fiecare întoarcere, avea bagajele pline cu obiecte de preţ, pe care le vindea foarte bine în magazinul lui Claudio, patronul său.

VITO avea deja 50 de ani când a preluat afacerea cu antichităţi de la bătrânul Claudio. Îl ajutau la vânzări şi copiii săi, care nu doreau să stea departe de tatăl lor nici măcar la afaceri. Destul i-au dus dorul ani de zile, ştiindu-l plecat peste mări şi tari. VITO nu s-a recăsătorit, din respect pentru soţia dispărută dramatic şi prematur, dar şi din dragoste pentru copiii săi, pe care nu a dorit să îi oblige la convieţuirea cu o mamă vitregă. Curajosul şi nobilul VITO a închis ochii la numai 58 de ani, când inima sa obosită peste măsură şi-a încetat activitatea.

Dragă Ioana, observăm că ultimele tale vieţi au fost ale unor bărbaţi. Sunt foarte rare astfel de cazuri, dar se întâmplă totuşi să dăm peste ele.

Tu şi VITO aveţi şi elemente comune, dar şi opuse. De exemplu: VITO a fost căsătorit o singură dată, iar tu te afli la al treilea bărbat.

El nu a dorit să se recăsătorească, iar pe tine viaţa te-a purtat dintr-o relaţie într-alta, cu toate că întotdeauna ţi-ai dorit linişte, armonie, stabilitate în cuplu.

Spre deosebire de VITO, care a plecat e bunăvoie pe un alt continent, tu ai fost nevoită, prin studii şi prin oportunitatea unui job, să trăieşti în două ţări şi să te stabileşti ulerior în cea de-a treia. Amândoi aţi colindat prin lume (tu mai puţin decât VITO) pentru a vă face un rost în viaţă.

6 ianuarie 2009

COMENTARIUL IOANEI:

„Am citit cu bucurie şi uimire e-mailul despre cea de-a doua reîncarnare a spiritului meu, am simţit mereu că am trăit într-o viaţă anterioară în Italia, chiar îmi place limba italiană foarte mult şi aş vrea într-o bună zi să pot face o vizită în această ţară ce îmi pare a fi atât de frumoasă! După divorţ, în Bulgaria, eram atât de deznădăjduită, încât nu vedeam cum aş putea supravieţui singură, aşa că m-am înscris de 3 ori pe săptămână la un curs de limba italiană, seara după serviciu, şi-mi plăcea foarte mult să studiez. Ocupându-mi mintea cu ceva care-mi plăcea, am reuşit să depăşesc acea perioadă. Acum am uitat multe lucruri, dar când mă uitam în Sofia la televizor la RAI 1, puteam cu uşurinţă să înţeleg orice film. Sper ca pe viitor să pot folosi aceste cunoştinţe sau limba română, bulgară sau franceză.

Voi merge la doctor să cer nişte medicamente în cazul în care o albină mă va înţepa, să am mereu cu mine acele pastile şi eventual o injecţie, dacă există aşa ceva. M-a speriat faptul că v-aţi dat seama că există acest pericol în cazul meu, pentru că eu sunt alergică la aceste insecte. Iar soţia din această viaţă anterioară a avut aceeaşi soartă tragică... poate că nu sunt întâmplătoare aceste tragedii!”

7 ianuarie 2009

Episodul 3 - ASHKET

ASHKET ÜRLÖLIK, originară din Turcia, a trăit între anii 1726-1798. S-a născut într-un sat de pe malul fluviului Maritsa (Meriç), situat în apropierea oraşului Edirne, aproape de graniţa cu Bulgaria.

Tatăl lui ASHKET era turc de origine şi se numea Ahmed. Mama, Vatka, era originară din Bulgaria. Cei doi soţi aveau patru copii, dintre care ASHKET era al doilea născut. Ahmed se ocupa cu agricultura şi pescuitul, iar Vatka împletea haine din lână şi cosea rochii pentru femei.

ASHKET era o fetiţă deşteaptă, frumoasă şi foarte harnică. La 5 ani, ştia deja să împletească fulare şi căciuliţe, iar la croitorie începuse să înveţe cum se croieşte materialul. La şcoală nu au trimis-o, pentru că în acele vremuri fetele învăţau să devină bune gospodine, nu femei cu ştiinţă de carte.

ASHKET s-a măritat la 16 ani cu un băiat din Edirne, ai cărui părinţi erau rude îndepărtate cu tatăl ei. Ibriket, soţul ei, provenea dintr-o familie cu avere, obţinută din comerţul cu cereale. Tatăl tânărului avea şi câteva mori în satele învecinate, unde măcina grâul, iar făina o vindea la preţ bun în diverse oraşe. Cei doi tineri proaspăt căsătoriţi s-au mutat în casa cea nouă, recent construită de Ibriket la marginea oraşului. Viaţa lor de tineri familişti a început frumos, cu iubire şi înţelegere.

Încă nu li se născuse primul lor copil când ASHKET a aflat că soţul ei nu renunţase încă la fosta lui prietenă dinainte de căsătorie. Gravidă şi disperată, s-a sfătuit cu părinţii ei despre ceea ce avea de făcut mai departe în căsnicia ei. Părinţii au sfătuit-o să aibă răbdare până când va naşte copilul, iar după aceea să urmărească schimbarea de comportament a soţului ei, devenit tată între timp.

ASHKET şi-a ascultat părinţii, aducând pe lume o fetiţă deosebit de frumoasă, pe care au botezat-o Illuna. Ibriket, fermecat de copila sa, i-a jurat soţiei sale că nu o va mai înşela niciodată. Au trecut 2 ani de viaţă liniştită în familia lor. Într-o zi, întorcându-se de la plimbare cu fetiţa de mână, ASHKET şi-a găsit soţul în casa lor împreună cu fosta lui iubită, Ullun. Aceasta i-a spus bietei femei că va fugi cu Ibriket dacă ea nu-i va reda libertatea.

Supărată, ASHKET şi-a luat în ziua următoare copilul şi o parte din lucruri, plecând la ţară la părinţii ei. Câteva zile după plecarea ei, soţul infidel şi-a pus capăt zilelor, spânzurându-se de o grindă din magazia casei lor. Părinţii lui au adus-o înapoi pe biata văduvă împreună cu fetiţa ei, numind-o moştenitoarea averii fiului lor decedat.

ASHKET şi-a continuat viaţa lângă fiica sa, muncind pentru administrarea averii şi refuzând apropierea vreunui bărbat de trupul său. Illuna a crescut mare, frumoasă şi deşteaptă. La 16 ani era o adevărată domnişoară, adorată de câţiva tineri din oraş. S-a măritat cu Endick, fiul unui fabricant de alcool. Tânărul era foarte bogat şi cu ştiinţă de carte.

Absolvent al unei şcoli de teologie, profesa ca ajutor de notar în oraşul lor.

ASHKET nu s-a recăsătorit, preferând să trăiască singură, amintindu-şi cu duioşie de clipele frumoase trăite alături de soţul ei. Adeseori se acuza singură că, din cauza fugii ei la părinţi, soţul său şi-a luat zilele. A închis ochii la 72 de ani, după o viaţă grea, plină de muncă şi eforturi deosebite pentru a îndura toate necazurile care i-au fost destinate.

Ioana, poate că şi din originea bulgară (din partea mamei) a lui ASHKET ai moştenit predestinarea de a trăi şi învăţa în Bulgaria. Te asemeni în multe privinţe cu turcoaica ASHKET, atât la chip, cât şi la caracter. Demnitatea comportamentului şi fidelitatea în viaţa de familie vă apropie mult una de cealaltă. Spre deosebire de ea, care a fost o femeie fără studii, tu ai învăţat mult până acum şi încă nu ai terminat şirul perfecţionărilor.

10 martie 2009

Episodul 4 - ULMIA

ULMIA SARIKILI (1652-1700) s-a născut într-o mică aşezare pescărească situată pe ţărmul Mării Baltice, în apropierea lacului Palaga. Acest oraş se afla pe teritoriul Lituaniei, în vecinătatea graniţei cu Letonia.

Părinţii ULMIEI, Sokon şi Arita, erau foarte săraci, viaţa lor derulându-se într-o grijă permanentă pentru copiii lor. Aceştia erau în număr de nouă, ULMIA fiind ultimul născut. Veniturile deosebit de modeste ale familiei se bazau pe munca de pescar a lui Sokon. În afară de ULMIA, care era comoara familiei, răsfăţată de toţi cei din casă, ceilalţi copii au fost angrenaţi în treburile părinţilor încă de la 3-4 anişori. Fraţii mai mari mergeau cu tatăl lor la pescuit, iar fetele îşi ajutau mama la treburile gospodăreşti.

ULMIA, lăsată în pace să se joace cât poftea, s-a simţit atrasă de cărţile cu poveşti despre îngeraşi şi zâne pe care i le oferise preotul parohiei, care o iubea mult pentru vocea ei îngerească. La numai 4 ani, fetiţa cânta deja în corul bisericii, atrăgând la slujbele de duminică toată suflarea satului. Văzând-o că ar dori să înveţe carte, preoteasa o luă la ea acasă de 2-3 ori pe săptămână, învăţând-o să scrie şi să citească. La 7 ani, când doar copiii celor bogaţi erau daţi la studii, ULMIA era deja o mică

autodidactă. Citea săptămânal cărţi religioase şi tratate vechi de istorie şi geografie, prin bunăvoinţa preotului şi a soţiei sale, care le adăposteau în valoroasă bibliotecă a parohiei. La 10 ani, ULMIA devenise o mică înţeleaptă, care propovăduia cuvântul Domnului alături de preot în slujbele acestuia. Citindu-i viitorul în priviri, bunul preot Ohran a înscris-o la şcoala de maici, care funcţiona într-o mânăstire aflată la câţiva zeci de kilometri în interiorul ţării.

Timp de aproape 10 ani, tânăra ULMIA a trăit alături de măicuţele sale dragi, rugându-se şi purtându-se asemenea lor. Împlinind 20 de ani, i-au cerut să opteze pentru a se călugări sau a reveni la viaţa de mireană. Bazându-se pe intuiţia sa deosebită, fata le-a spus surorilor ei întru Domnul că misiunea vieţii ei este să poarte cuvântul Divinităţii în toată lumea, nu să zacă până la moarte între zidurile austere ale mânăstirii. A fost înţeleasă şi ajutată să se întoarcă la familia ei.

Spre durerea sa, părinţii muriseră cu câţiva ani în urmă de o boală misterioasă, care decimase majoritatea locuitorilor din sat. Fraţii şi surorile mai mari decât ea aveau familiile lor, iar în casa părintească rămăsese doar sora ei, Anita, căsătorită şi mamă a trei copii.

Nefiind loc şi pentru sărmana ULMIA, sora ei i-a adus un pretendent la căsătorie, acesta fiind nepotul preotului Ohran, binefăcătorul ei, care murise şi el cu ani în urmă. Sarkiz, un tânăr în vârstă de 22 de ani, se ocupa cu munca de secretar al parohiei, din care obţinea un venit modest. Locuia în casa parohială, construită de preotul Ohran în timp ce ULMIA se afla la mănăstire. Nunta lor a fost frumoasă şi modestă, cei doi tineri începându-şi viaţa de familie sub semnul puternicei credinţe în Dumnezeu.

Având şi ea ceva ştiinţă de carte, ULMIA s-a oferit să îşi ajute soţul în munca lui. Astfel, au îngrijit vechile manuscrise din bibliotecă, au făcut tabele cu scrierile existente şi au început să le împrumute sătenilor cărţile mai accesibile pentru cei cu ştiinţă de a citi. Veniturile lor erau modeste, provenind din salariul mic al lui Sarkiz şi din munca de guvernantă a ULMIEI în familia boierului care stăpânea satul.

La 23 de ani, ULMIA l-a născut pe fiul lor, Edin, o minune de copil, frumos şi isteţ foc. La o diferenţă de un an şi jumătate, a venit pe lume micuţa Ehnia, întregind dorinţa celor doi soţi de a avea un băiat şi o fetiţă. După aceasta, ULMIA a pus punct maternităţii sale, nemaiputând să nască niciun copil. Foarte curând după naşterea Ehniei, Sarkiz a suferit un accident pe stradă, fiind lovit de trăsura boierului. Cu toate

îngrijirile doctorului chemat de boier, sărmanul Sarkiz a rămas infirm, şchiopătând cu un picior şi nemaiputând folosi mâna stângă.

Ajunsă în pragul disperării, ULMIA s-a adresat boierului pentru ajutor. Acesta, influenţat de soţia lui, femeie înzestrată cu un suflet de aur, l-a angajat ca secretar pe Sarkiz, păstrând-o şi pe ULMIA ca guvernantă pentru copiii săi. După ce copiii au crescut, ULMIA şi-a continuat activitatea educativă alături de nepoţii boierului. Aşa au reuşit cei doi soţi să supravieţuiască şi să îşi vadă copiii mari, ajuns fiecare la rostul său. Edin a învăţat meseria de administrator pe moşia boierului, iar Ehnia s-a măritat la 15 ani cu un medic din Palanga.

Cu toate că Sarkiz era grav bolnav de mulţi ani, totuşi ULMIA a plecat la cele veşnice înaintea lui. Obosită de o viaţă plină de greutăţi materiale şi dureri sufleteşti, cu inima uzată de prea multe suferinţe ascunse cu grijă în sufletul ei, ULMIA a închis ochii la numai 48 de ani, urmată la câteva săptămâni de dragul ei soţ, Sarkiz.

Ioana, derulând acest episod karmic, am reuşit să înţeleg mai bine de unde vine această credinţă neclintită a ta în bunătatea şi puterea lui Dumnezeu. Probabil că avându-l pe Dumnezeu mereu în suflet, ai reuşit să depăşeşti enorm de multe situaţii dramatice la care te-au supus viaţa şi oamenii din jur. Mă uimeşte un anumit aspect al destinelor voastre, al tău şi al ULMIEI: într-o mare perioadă a vieţii, sunteţi nevoite să vă luptaţi cu o boală cronică a soţului, ajutându-l astfel să supravieţuiască şi să poată duce o viaţă aproape normală.

Spiritul tău te îndeamnă să nu îţi diminuezi niciodată iubirea faţă de Divinitate şi încrederea neclintită în ajutorul divin, chiar dacă în anumite momente de cumpănă vei fi tentată să nu faci lucrul acesta. Tu îţi tragi puterea de la Dumnezeu, iar aceasta înseamnă pentru tine însăşi raţiunea de a trăi.

9 iunie 2009

ALINA, economist

EPISOADE SPIRITUALE

- Dorilla Sitis (1898-1938) [nepublicat în website]
- Carmila Valenti (1810-1886) + comentariu
- Vicente Magliano (1726-1798) [nepublicat în website]
- Rusalka Petrova (1632-1701) [nepublicat în website]

Episodul 1 - DORILLA

DORILLA SITIS (1898-1938) s-a născut în oraşul Sevilla, Spania, părinţii săi numindu-se Ortego şi Miralia. Soţii Sitis au avut patru copii, adică trei fete (DORILLA, Ormi, Diura) şi un băiat (Juan). Veniturile familiei proveneau în mare parte din averea moştenită de Ortego de la tatăl său, care murise înainte de căsătoria lui. Ortego preluase toate afacerile tatălui său, care constau în import-export de produse forestiere şi alimentare. Omul avea trei magazine şi un depozit de mobilă în oraş, care îi aduceau un profit remarcabil. Copiii săi au crescut liniştiţi, părinţii asigurându-le tot ce le era necesar.

Juan a urmat liceul şi o şcoală de tapiţeri, după care şi-a deschis un atelier de mobilă lângă depozitul tatălui său. Fetele au fost preocupate în principal de ideea căsătoriei. Erau frumoase, inteligente şi aveau câţiva ani de studiu la un colegiu din oraş. Prima s-a măritat DORILLA, ea fiind cea mai mare dintre fete. Avea 19 ani când l-a cunoscut pe Lisaro Di Parti, un tânăr de 20 de ani provenind din părinţi italieni. După o scurtă prietenie, s-au căsătorit, mutându-se în noua casă cumpărată de Ortego special pentru ei. Lisario era de meserie cofetar. DORILLA, entuziasmată de afacerea soţului ei, l-a însoţit la muncă zi de zi. Femeia avea cunoştinţe de comerţ, primite de la tatăl ei. A preluat controlul documentelor, spre bucuria lui Lisario, care habar nu avea de contabilitate. Au extins afacerea, mutând laboratorul unde se pregăteau dulciurile şi deschizând încă un magazin la marginea oraşului. DORILLA

alerga toată ziua de la un magazin la altul pentru a controla modul în care se desfăşura activitatea.

După 3 ani de amânări, a devenit totuşi mamă. L-a născut pe fiul lor Vitorio, care le-a adus fericirea deplină. Alt copil nu au mai avut, din cauza unor complicaţii genitale ale DORILLEI. Femeia avea dureri mari încă din perioada adolescenţei, nefiind justificate de niciun medic. Naşterea i-a slăbit rezistenţa fizică, iar eforturile zilnice în munca ei au adus-o într-o stare de epuizare fizică. S-a stins la numai 40 de ani, secerată de un cancer genital puternic evolutiv.

Dragă Alina, observăm că predecesoarea ta spirituală a fost o femeie înzestrată cu un spirit de sacrificiu imens, care a determinat-o să muncească până în ultima zi a vieţii sale. Să eviţi cât mai mult posibil pierderile de sarcină, iar la cel mai mic semn de infecţie genitală, să te prezinţi de urgenţă la medic. Să nu uităm că DORILLA a murit prematur din cauza unui cancer genital.

24 noiembrie 2009

Episodul 2 - CARMILA

CARMILA VALENTI (1810-1886) s-a născut în oraşul Mar del Sur, port la Oceanul Atlantic, situat în zona estică a Argentinei. Părinţii CARMIEI s-au numit Rodegno şi Astucia. Aceştia au avut o fată (Carmila) şi cinci băieţi. Rodegno era de profesie bijutier, ocupaţie care îi aducea venituri satisfăcătoare. Familia sa trăia liniştită, având de toate. Copiii au crescut frumos, bine educaţi şi învăţaţi cu munca. Băieţii au învăţat meserii modeste, dar bănoase în acele vremuri. Cu toţii au început să muncească de la vârsta adolescenţei, aşa cum făcuse şi tatăl lor cu mulţi ani în urmă.

CARMILA, răsfăţata familiei, avea talent muzical: o voce minunată şi multă graţie la dans. Avea 17 ani când un patron de bar i-a propus angajarea ca dansatoare şi cântăreaţă de muzică tradiţională. Cu acordul părinţilor săi, fata a acceptat propunerea lui Rodelo. Foarte curând, a fost remarcată de un muzician din Montevideo (Uruguay), venit în oraşul ei cu diverse treburi. Jose Martinos avea 29 de ani, mai fusese căsătorit şi dorea să se însoare cu o artistă capabilă să îi interpreteze melodiile. I-a plăcut vocea CARMILEI şi a cerut-o în căsătorie după două săptămâni de la prima întâlnire. Fata i-a acceptat propunerea, neavând altceva mai bun de făcut pentru viitorul ei. Şi-a luat rămas bun de la întreaga familie şi a

pornit la drum alături de logodnicul său. Ajunşi în Montevideo, CARMILA a aflat cu uimire că viitorul ei soţ era foarte bogat, provenind dintr-o familie de muzicieni care făcuseră avere prin creaţiile lor. Talentul s-a păstrat în familia Martinos, trecând de la părinţi la unicul lor copil, Jose. Privită la început cu suspiciune, fiind săracă, modesta CARMILA i-a uimit pe socrii săi cu talentul său remarcabil.

Venirea ei în Montevideo a fost benefică atât pentru ea, cât şi pentru ceilalţi membri ai familiei Martinos. Cariera artistică a tinerei femei a fost mereu în ascensiune. Ajutată mult de Jose şi părinţii lui, CARMILA a devenit un idol al publicului dornic de muzică folclorică adaptată în lucrări de bună calitate. Jose şi CARMILA au avut un singur copil, pe fiul lor Andreas, care şi-a ales meseria de medic, cu toate că moştenise talentul muzical de la părinţii săi. CARMILA a trăit 76 de ani, bucurându-şi publicul cu noi şi noi creaţii autentice. La moartea ei, poporul uruguayan a simţit că s-a stins o stea.

9 decembrie 2009

COMENTARIUL ALINEI:

„Într-adevăr, pot spune că am o parte artistică în mine, pe care am neglijat-o şi nici nu am luat-o în serios. Am făcut o perioadă balet, canto, am şi pictat, dar niciuna dintre acestea nu le-am dus până la capăt, deoarece găseam ceva nou care să-mi captiveze interesul. Părinţii mei, de când s-au cunoscut, au lucrat în Teatrul de Operă şi Balet, iar eu practic acolo am crescut, printre artişti. Tatăl meu ştia ce viaţă duc artiştii, în special balerinele, de aceea a insistat ca eu să întrerup orele înainte să mă ataşez de această artă. Oricum, nu exista spectacol fără să-l privesc, în special piesele de Balet. La orele de Artă, în liceu, mă deosebeam de alţi copii.

În privinţa limbilor străine, pot spune că sunt, într-adevăr, înzestrată cu calitatea de a le prinde foarte uşor şi a copia identic dialectele vorbite în anumite regiuni ale unor ţări. Recunosc să îmi place spaniola şi, spre norocul meu, am avut ocazia să vizitez America Centrală şi Columbia, locuri care m-au fascinat, datorită oamenilor, culturii, atmosferei; chiar dacă situaţia economică este una foarte proastă, au ceva deosebit. ”

10 decembrie 2009

Episodul 3 - VICENTE

Italianul VICENTE MAGLIANO (1726-1798) s-a născut în Roma, părinţii săi numindu-se Roberto şi Aurelia. Soţii Magliano au avut doar doi copii: un băiat (VICENTE) şi o fată (Stella). Roberto şi Aurelia aveau o afacere cu produse alimentare pe care le vindeau în magazinul lor din centrul oraşului. Roberto alerga toată ziua după marfă proaspătă, iar soţia lui stătea la tejghea şi vindea, ajutată de o fată şi un băiat.

Copiii au crescut lângă mama lor, învăţând de mici ce înseamnă munca grea a părinţilor. Nu au dus lipsă de nimic, datorită devotamentului celor doi părinţi ai lor. Stella i s-a alăturat mamei, ajutând-o la vânzare, până la 16 ani, când s-a măritat cu un sicilian din Palermo. După nuntă, au plecat la casa lor din sud.

VICENTE s-a născut cu o voce superbă, remarcată de timpuriu de către preotul parohiei, care l-a înscris în corul bisericii. Parohul Almano Santini l-a dat pe băiat la o şcoală catolică, pe cheltuiala bisericii. Cuminte şi dornic de învăţătură, VICENTE şi-a ascultat profesorii până în cele mai mici sfaturi. Profesorul de religie l-a învăţat imnuri religioase, iar după ce băiatul a împlinit 14 ani, l-a dus pentru pregătire muzicală la prietenul său, baritonul Camillo Augustini, angajat al Teatrului de Operă. VICENTE a studiat cu Camillo timp de 6 ani, după care a fost angajat în corul Operei. Acolo a cântat până la vârsta de 60 ani, când s-a retras din cariera muzicală.

VICENTE a fost căsătorit cu Leonarda Vaciuoli, fiica unui fabricant de ţesături, posesoare a unei dote considerabile. Leonarda i-a dăruit soţului său patru copii: două fete (Artemisa, Marinella) şi doi băieţi (Alberto, Cintio). Fetele au avut voce frumoasă, dar, măritându-se cu negustori bogaţi, nu s-au gândit să profeseze în muzică. Alberto şi Cintio s-au simţit atraşi de profesia bunicilor, părinţii tatălui lor, ajungând prosperi oameni de afaceri.

După renunţarea la viaţa scenică, VICENTE a intrat în corul bisericii din parohia de care aparţinea, unde a cântat până în ultima zi a vieţii sale. Avea deja 72 de ani când, întorcându-se de la o slujbă de înmormântare, a suferit o comoţie cerebrală şi dus a fost.

Voinic şi energic, VICENTE a arătat întotdeauna mult mai tânăr faţă de cum era în realitate. Ar mai fi trăit câţiva ani dacă nu i-ar fi plăcut să bea câteva pahare cu vin în fiecare zi, fapt interzis de medicul său curant, fiindcă îi creştea prea tare tensiunea. VICENTE a fost un om jovial, optimist, o adevărată comoară în familia lui. Trăind mulţi ani în

apropierea unor slujbaşi ai bisericii, împrumutase mult din comportamentul acestora. Timp de zeci de ani participase la toate evenimentele muzicale din parohie, fiind nelipsit de la obiceiurile tradiţionale. Seriozitatea şi cinstea sa erau renumite printre cunoscuţii săi. Cei mai apropiaţi prieteni îi spuneau adesea: " VICENTE, tu eşti mai preot decât sfinţiile lor!"

30 iulie 2010

Episodul 4 - RUSALKA

Rusoaica RUSALKA PETROVA (1632-1701) s-a născut la Moscova. Părinţii săi, Rondil şi Maria, au avut patru copii, adică o fată (RUSALKA) şi trei băieţi (Ivan, Andrei, Mihail). Rondil era conte şi avea o avere considerabilă, constând în moşii bogate la ţară şi bani de aur bine ascunşi în pivniţa conacului său de la marginea capitalei. Maria era şi ea posesoarea unei averi deloc neglijabile, primită ca zestre de la părinţii săi. Rondil avea şi o funcţie importantă la curtea ţarului, aceea de administrator al averii imperiale.

Copiii soţilor Petrov au crescut ca adevărate odrasle nobiliare, având totul la dispoziţie pentru a ajunge oameni importanţi în lumea celor cu bani. Ivan şi Andrei au optat pentru cariera militară, devenind înalţi ofiţeri în armata ţarului. Mihail şi-a primit partea de moştenire, după care s-a mutat în Polonia, unde îşi găsise o nevastă bogată.

Singurul copil rămas lângă părinţii săi a fost RUSALKA. Iubindu-şi părinţii cu patimă, îi considera drept nişte sfinţi coborâţi pe pământ pentru a o face pe ea fericită. Fata avea o fire meditativă, romantică, idealistă. Posesoare a unei culturi vaste, primită de la numeroşi profesori ce se perindaseră pe la conac, RUSALKA îşi uimea interlocutorii cu limbajul său ales şi cu talentul la pictură.

Avea 19 ani când s-a îndrăgostit de tânărul Aleksandr Neski, în vârstă de 25 ani, ofiţer în regimentul de gardă al ţarului. I-a acceptat cererea în căsătorie, iar nunta s-a făcut în scurtă vreme. RUSALKA preferând să locuiască în continuare lângă părinţii săi, Aleksandr s-a mutat în casa socrilor, pentru a-i face pe plac soţiei sale. Alegerea lui a fost bine inspirată, conştientizând lucrul acesta după venirea pe lume a unicului lor copil, Iolan. Naşterea fiind dificilă, biata RUSALKA abia a scăpat cu viaţă. Medicul şi moaşa care au ajutat-o la naştere au lămurit-o

să nu mai încerce o nouă tentativa de a deveni mamă, fiindcă inima ei nu ar mai fi rezistat efortului depus la travaliu.

Ajutată îndeaproape de mama ei, RUSALKA şi-a crescut odorul cu mare grijă, dorind să îl vadă mare, bogat şi fericit. Menajată de toţi cei din casă, femeia a dus o viaţă comodă, evitând a se obosi prea mult cu diverse treburi. În afară de creşterea fiului său, RUSALKA era preocupată intens de ajutorarea oamenilor săraci, care trăiau în număr foarte mare la periferia Moscovei. Săptămânal, boieroaica vizita cele patru orfelinate înfiinţate de ea şi unicul azil de bătrâni existent în oraş. De-a lungul vieţii sale de adult, RUSALKA a dăruit o parte însemnată din averea ei pentru a le uşura suferinţele celor fără de noroc. Bucuria de a-şi ajuta semenii a ţinut-o în viaţă până la venerabila vârsta de 69 de ani, când a închis ochii pe vecie, din cauza unui atac de cord. Întregul oraş a deplâns moartea ei, şi cei bogaţi, şi cei săraci.

Femeia aceasta nu a jignit niciodată vreun om, străduindu-se să aducă mereu binele în jurul ei. Calităţile filantropice ale mamei sale au fost moştenite de doctorul Iolan Petrov, fiul RUSALKĂI şi al lui Aleksandr. Odată angajat în marele spital moscovit, şi-a donat o parte din avere pentru dotarea clădirii cu aparatură adusă din vestul Europei.

Alina, spre deosebire de boieroaica RUSALKA, tu trăieşti o viaţă diferită de a ei. Ai învăţat mult, ai datoria de a-ţi urma cariera într-un mod evolutiv, iar viitoarea ta familie se va supune ritmului tău de viaţă.

8 martie 2010

DANIEL, inginer

EPISOADE SPIRITUALE

- Joao Harmindez (1899-1942) + comentariu
- Conchita Ravioli (1783-1844) [nepublicat în website] + comentariu
- Lakumi Birkeli (1693-1755) [nepublicat în website] + comentariu
- Hurria (1616-1653) [nepublicat în website]
- Stiki (1583-1615), maor, Australia - caz nestudiat
- Aktinia (1501-1570), femeie, Siberia - caz nestudiat
- Ion Pădureanu (1449-1496) [nepublicat în website]

Episodul 1 - JOAO

JOAO HARMINDEZ (1899-1942) din Portugalia, a fost pescar de meserie, dar, din păcate, i-a plăcut lupta cu armele de foc. Odată început cel de-al doilea război mondial, JOAO şi-a părăsit nevasta şi cei trei copii pentru a se înrola în armata engleză. A luptat pe mai multe fronturi, iar în 1942 a murit într-un bombardament. Moartea i-a fost uşoară şi rapidă, însă durerea celor de acasă la aflarea căderii lui pe front a fost imensă. În cătunul portughez de pe malul oceanului unde s-a născut şi a trăit au început repede comentariile asupra cauzelor dispariţiei sale. Oamenii şopteau cu teamă că ar fi fost vorba despre un blestem al neamului, că din tată-n fiu s-ar fi tras nenorocirea decesului timpuriu. Tatăl lui JOAO murise răpus de holeră la 35 de ani, bunicul din partea tatălui fusese împuşcat în cap la un duel, închizând ochii la numai 27 de ani.

Cei trei băieţi ai lui JOAO au trăit zi de zi cu spaima morţii după ce li s-a comunicat căderea pe front a tatălui lor. S-ar părea că, într-adevăr, exista un blestem în acest neam: fiecare bărbat comitea crime, ucigând oameni nevinovaţi, iar el, drept pedeapsă, murea răpus de boli sau arme de diverse tipuri. Nici băieţii lui JOAO nu au supravieţuit mulţi ani,

lăsându-se ademeniţi într-o mulţime de încăierări, unele dintre ele devenindu-le fatale.

4 februarie 2008

COMENTARIUL LUI DANIEL:

„Cu câteva săptămâni în urmă am analizat cauzele spirituale ale unei afecţiuni la nivelul coloanei vertebrale, în cazul unei colege de serviciu. O mare parte a cauzelor declanşării acestei afecţiuni proveneau din faptul că ea fusese bărbat în multe vieţi anterioare şi, pe lângă aceasta, de foarte multe ori, şi soldat sau conducător în diverse armate. Am analizat şi ce ar trebui să facă pentru a-şi remedia situaţia. Analizând acest caz, mi-am dat seama că, cunoscându-mi întrupările anterioare, aş putea să fac cele cuvenite pentru a-mi arde karma, fără să aştept să mi se declanşeze anumite boli. Eram sigur că în vieţile anterioare am fost de multe ori soldat şi chiar conducător de oşti. În una din cetăţile pe care le-am vizitat anul trecut, la noi în ţară, m-am regăsit ducând bătălii crâncene şi chiar am simţit o cruntă durere în umărul în care fusesem rănit în acele bătălii.

Tatăl meu a fost ofiţer. Toată viaţa însă mi-a spus să nu intru în armată. În facultate am vrut să mă înrolez în Legiunea Străină, dar mi-a trecut. La un an după absolvirea facultăţii am devenit ofiţer activ, postură în care am rămas mai puţin de doi ani. Acum sunt căpitan în rezervă. Întreaga mea viaţă însă am fost un pacifist, un împăciuitor, neagresiv şi foarte liniştit. Tot timpul mă întrebam cum poate cineva să se ducă la luptă, iar la strigătul comandantului *„Înainte! La atac!”*, având în mâini doar o puşcă sau sabie sau furcă, să alerge către duşman şi să înceapă să ucidă până în momentul în care este el ucis. Mă întrebam tot timpul: ce poate să mobilizeze o masă de oameni să facă aceasta?

Totodată, mă simt un bun organizator, lucru care cred că se trage tot din vieţile acestea ostăşeşti. Spuneaţi că se distinge la mine, ca la foarte mulţi oameni, karma ucigaşului. Voiam să vă spun că lecţia cu evitatul practicării uciderii mi-am învăţat-o. Nu suport violenţa, agresivitatea, bătaia, nu pot să calc nici măcar un gândac în picioare, nu pot să merg la pescuit, nu pot să merg la vânătoare. De doi ani, nu mai consum nici măcar carne sau produse din carne (cu excepţia peştelui).

Eram foarte curios să aflu care ar fi profesia predestinată. Mi-aţi spus-o dumneavoastră – medic chirurg, pentru a coase ce a tăiat Joao. Corespunde întrucâtva cu ceea ce simte sufletul meu de ceva vreme – că

trebuie să ajut, să salvez oameni. Se pare că din cauza faptului că nu am ales drumul doctorilor tradiţionali – facultate de medicină, ani mulţi de practică, examene pentru rezidenţiat, de titularizat şi câte şi mai câte – am ajuns să învăţ alte tehnici de vindecare, a sufletelor în special şi a trupurilor, cu un rezultat al însănătoşirii sufletelor. Am învăţat chiar şi tehnici chirurgicale, dar aplicate într-un alt mod (nu cu bisturiul). Se pare că în viitor va trebui să le aplic intens, pentru a salva vieţi. Pe plan profesional, momentan am propria afacere.

Din analiza trimisă, reiese că am fost portughez şi m-am înrolat în armata engleză. Oare am luptat din plăcerea de a lupta şi ucide sau pentru un ideal frumos şi clar? În trecutul mai îndepărtat simt că am mai trăit în România. Sufletul meu vibrează altfel când mă gândesc la regii daci Burebista şi Decebal şi la domnitorul Mihai Viteazu. De asemenea şi când mă gândesc la idealul de unire a românilor.”

5 februarie 2008

Episodul 2 - CONCHITTA

CONCHITTA RAVIOLI (1783-1844) a locuit în sudul Braziliei, într-o zonă aridă, muntoasă, cu o climă aspră şi capricioasă. CONCHITTA a fost o femeie de o frumuseţe rară, cu o inteligenţă mult superioară femeilor cunoscute de ea în Brazilia. Ea credea că originea malteză a tatălui său i-a imprimat superioritatea mentală şi setea de cultură europeană. La vârsta de 18 ani tânăra fată a părăsit ţara natală pentru a urma calea spre continentul european. Dorea din tot sufletul să dea de urma strămoşilor tatălui său, Francesco Ravioli. A găsit câteva rude, bătrâne şi bogate, în Malta şi Sicilia. Văzând-o cu toţii cât de bine le semăna, i-au găsit repede un soţ bogat, frumos şi deştept.

Riccardo Frantini a fost pentru soţia sa un adevărat înger păzitor. A ajutat-o să înveţe literatură, artă, filosofia acelor vremuri. Conchitta s-a dovedit a fi o elevă ascultătoare, harnică, înzestrată cu mult bun-simţ şi respect faţă de profesorii bătrâni care veneau la conac pentru a-i transmite din ştiinţa şi înţelepciunea lor. În plus, tânăra soţie şi-a ascultat soţul, îndeplinindu-i dorinţa de a deveni mamă. I-a adus pe lume şase copii, unul mai frumos şi mai deştept decât altul. Atunci când Dumnezeu i-a închis ochii, ea şi-a dat duhul mulţumită de viaţa şi familia sa.

Daniel, ai în comun cu CONCHITTA: bunul simţ, echilibrul psihic, simţul datoriei ce trebuie neapărat îndeplinită, credinţa că omul poate fi cu adevărat fericit dacă îşi întemeiază o familie reuşită, aspiraţia spre cultură, în general. Dar, în acelaşi timp, pe amândoi vă animă spiritul dreptăţii, convingerea că prin eforturi personale susţinute vă puteţi îndeplini toate îndatoririle lumeşti.

Referitor la starea sănătăţii, CONCHITTA a suferit de dureri de cap şi de spate toată viaţa, în urma unor răceli repetate avute în copilărie. Pentru a şi le calma fără cataplasme şi prea multe fierturi din plante, ea obişnuia să-şi ţină palmele pe zonele dureroase, reuşind destul de repede să-şi calmeze durerile. Tot aşa a procedat şi în cazul copiilor săi, care au crescut mari, voinici şi sănătoşi. Femeia s-a ferit să-şi folosească harul de tămăduitoare în afara familiei sale, temându-se ca nu cumva să fie ucisă de opozanţii vrăjitoarelor. După cum vedem, Daniel, tu ai avut ce prelua de la Conchitta în domeniul practicilor energetice.

Mai distingem ceva: deoarece această femeie a călătorit o singură dată în viaţa ei între două continente, pe tine viaţa te va purta spre cele patru puncte cardinale, dar şi printre ele. Aceasta nu se va întâmpla datorită afacerii actuale, ci numai dacă vei deveni un cunoscut terapeut. Ai mare nevoie de studii diverse în domeniul terapiilor alternative, în plus faţă de cele pe care deja le-ai urmat.

19 martie 2008

COMENTARIUL LUI DANIEL:

„Penultima încarnare, o femeie minunată în multe, multe privinţe, plină de iubire, frumoasă, inteligenta... nu a putut decât să mă încânte, descoperindu-mi una din sursele celeilalte laturi a existenţei mele actuale, cea diferită de cea de luptător. La un moment al existenţei mele actuale, latura mea feminină era destul de puternică, fiind foarte sensibil, chiar uşor plângăcios, uneori chiar deghizându-mă în femeie. Acum am reuşit să intru în pielea bărbatului care sunt, am reuşit în mare măsură să-mi atenuez pornirile de luptător şi să mi le amplific pe cele de om aflat în armata de lumină a Mântuitorului Iisus Christos.

Au fost interesante locurile în care m-am născut şi am trăit până acum:

- născut în **Brazilia** şi plecat să-mi caut strămoşii tatălui în Malta şi Sicilia (în ultimii ani am simţit o puternică atracţie către Malta şi adesea mă întrebam oare de ce?);

- născut în **Portugalia** şi plecat în Anglia pentru a lupta pe mai multe fronturi ;

- născut în **România** şi încă aflat în căutări...”

17 mai 2008

Episodul 3 - LAKUMI

Am ajuns cu cercetarea în Munţii Stâncoşi (nordul Statelor Unite), unde l-am găsit pe LAKUMI BIRKELI, băştinaş indian, care a trăit între anii 1693-1755. Locuia într-o mică aşezare indigenă, ale cărei colibe erau ascunse într-o pădure sălbatică, nevizitată de nimeni din restul ţării. La fel ca toţi băştinaşii tribului respectiv, se ocupa cu vânătoarea pentru procurarea hranei necesare traiului zilnic. Viaţa lui LAKUMI a fost cât se poate de monotonă. Nu a plecat niciodată în afara pădurilor care înconjurau satul. Prima nevastă i-a murit la un an după ce s-au luat printr-o ceremonie de nuntă tradiţională. Femeia nu a rezistat infecţiei contractate la naşterea primului său copil. Cu cea de-a doua nevastă, LAKUMI a trăit liniştit până când moartea l-a luat cu ea, la vârsta de 62 de ani.

În afară de fiica rămasă de la prima soţie, a mai avut şapte copii cu cea de-a doua femeie. Pe băieţi, cinci la număr, i-a învăţat obiceiurile bărbăteşti ale tribului, adică vânătoarea şi lemnăritul (procurarea lemnelor necesare încălzirii şi reparării colibei). Fetele au deprins obiceiurile casnice. În plus faţă de acestea, mama lor le-a iniţiat în tainele ghicitului după semnele din pădure şi în cărbuni aprinşi. LAKUMI ar fi trăit până la 100 de ani, fiindcă era voinic şi sănătos, dacă nu l-ar fi sfâşiat un urs turbat în pădure.

Daniel, firea ta echilibrată şi cinstită seamănă mult cu firea indianului. La fel ca şi el, eşti un permanent luptător pentru asigurarea traiului normal familiei tale. Cu toate că ai învăţat mult în viaţă, eşti destul de modest, la fel ca şi LAKUMI, adică nu prea „te dai mare”. Firea de gospodar este evidentă la amândoi. Totuşi, se distinge o deosebire clară între voi doi: dacă LAKUMI s-a mulţumit să trăiască toată viaţa în universul pădurii din munţi, tu eşti dornic de libertate. Nu prea suporţi izolarea, constrângerea, lipsa de libertate. Spiritul tău de independenţă s-a făcut prezent în multe situaţii mai deosebite prin care ai trecut de-a lungul anilor.

7 iunie 2008

COMENTARIUL LUI DANIEL:

„Într-adevăr, ador munţii şi liniştea pădurilor. Îmi place natura, lemnul, piatra, apa, focul, pământul, aerul. Îmi place, într-adevăr, să fiu liber, să respir în tihnă.

Cel mai interesant aspect este acela că de multă vreme îmi pun întrebarea: „Ce aş face dacă m-aş întâlni în pădure cu un urs?" Doar noi doi, om şi urs. Sunt sigur că în această viaţă va apărea un asemenea moment. Şi mai sunt sigur că va apărea atunci când voi fi pregătit pentru o asemenea întâlnire, pentru că simt că vom fi buni prieteni, de data asta relaţia om-urs nemaifiindu-mi fatală."

5 septembrie 2008

Episodul 4 - HURRIA

HURRIA (1616-1653), o băştinaşă din nordul Americii de Sud, a locuit pe teritoriul actualului stat Venezuela. Născută într-o aşezare de la marginea junglei, ai cărei locuitori trăiau din pescuit şi vânat, HURRIA s-a măritat, la numai 14 ani, cu un văr de-al său în vârstă de 19 ani. Viaţa lor a fost modestă, la fel ca a tuturor locuitorilor din zonă. Au avut împreună şapte copii. HURRIA a murit la numai 37 de ani, chinuindu-se să aducă pe lume cel de-al optulea copil.

Observăm că vieţile celor doi amerindieni Lakumi şi HURRIA sunt întrucâtva asemănătoare.

9 Septembrie 2008

Episodul 7 - ION

Moldoveanul ION PĂDUREANU (1449-1496) a trăit în timpul domniei lui Ştefan cel Mare. ION văzut lumina zilei într-un sat de lângă Rădăuţi (care de-a lungul istoriei şi-a schimbat de mai multe ori denumirea), acum făcând parte, probabil, din zona comunei Dorneşti. Părinţii săi, Maria şi Gheorghe, erau ţărani săraci, care munceau din zori şi până în noapte pentru a-şi creşte cei unsprezece copii. ION era al şaselea născut printre fraţii săi. Atunci când ION a venit pe lume, părinţii săi împreună cu fraţii mai mari îşi câştigau hrana zilnică muncind pe moşia boierului care stăpânea toată zona. Încă de mic, având doar 6 anişori, băiatul a simţit o revoltă imensă faţă de viaţa grea a familiei sale.

Deja muncea şi el la câmp, ajutând cât îl ţineau puterile. Ar fi vrut să înveţe carte, la fel ca odraslele boierului, dar sărăcia părinţilor nu le-a permis celor unsprezece copii să aibă acces la cultură.

ION avea un suflet de aur şi o minte de vizionar. Adeseori se gândea, privind în zare, cum s-ar putea înlătura nedreptatea şi sărăcia din jurul său. La 16 ani, a plecat la oaste, sperând că va putea contribui, prin vitejia şi bunele sale intenţii, la schimbarea lumii în care trăia. A luptat cu devotament, cu multă iubire de ţară, fără să ţină seama de pericolele care bântuiau în jurul său. A fost rănit grav într-o ambuscadă, ajungând între viaţă şi moarte. După încetarea luptei, prietenii l-au trimis cu o căruţă acasă, la părinţii săi.

Şi-a revenit, cu toate că şchiopăta cu piciorul drept, şi-a construit o căsuţă modestă, s-a însurat cu o fată cuminte şi s-a pus pe muncă. Boierul murise între timp, moşia ajungând în proprietatea fiului acestuia, care se purta mai omenos cu slujbaşii săi. ION a avut 3 copii: Elena, Maria şi Gheorghe. Soţia lui, grav bolnavă de inimă, a închis ochii la vârsta de 36 de ani. ION a mai trăit 11 ani, reuşind să îşi vadă copiii mari. Într-un fel, cauza morţii sale seamănă cu cea a domnitorului Ştefan, pe care l-a divinizat ca pe Dumnezeu. Dar pe lângă piciorul bolnav, ION a mai avut şi alte suferinţe. Decesul nevestei lui i-a pus inima la grea încercare. A iubit-o ca pe ochii din cap, privind-o adeseori ca pe o icoană. Văzând-o în modestul sicriu, simţea că i se rupe inima în piept. După înmormântare, a devenit ursuz, taciturn, scump la vorbă. Avea un fel de a privi în gol, parcă visând la zarea îndepărtată.

Daniel, patriotismul istoric al lui ION ţi s-a transmis puternic, în ciuda sutelor de ani care vă despart. Îţi iubeşti mult ţara natală, nutrind o pasiune reală pentru istoria ei zbuciumată. S-ar fi ivit câteva ocazii de a pleca peste hotare, dar ţie tot aici îţi place să trăieşti. Chiar în viitorul apropiat vei găsi o oportunitate de afaceri în străinătate, la care vei reflecta cu seriozitate.

O primă atenţionare venită din partea spiritului tău: iubirea sinceră faţă de ţară natală nu trebuie să te împiedice de la mersul normal al vieţii. Dacă vei putea evolua profesional cu ajutorul unor persoane şi locuri de peste hotare, să nu eziţi a te gândi la îmbunătăţirea vieţii tale. Oricum, te-ai născut român şi român vei rămâne până în clipa cea de pe urmă.

Încă o problemă karmică: ION a dorit enorm să înveţe carte. Viaţa modestă l-a împiedicat să meargă la şcoală. Ar fi vrut să ajungă învăţător, la fel ca bătrânul învăţător din sat, pe care îl admira foarte mult.

Adeseori, acesta îl primea pe prispa căsuţei sale, povestindu-i fapte din istoria zbuciumată a Moldovei. Tu ai reuşit să înveţi multă carte, împlinind astfel visul nerealizat al bietului ION.

29 decembrie 2008

CARLA, inginer

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Josephine Blanchard (1875-1934) [nepublicat în website]
- Manuela Ofrandi (1799-1856) [nepublicat în website]
- Kerao Keuki (1687-1755) [nepublicat în website]
- Istinha Sikki (1613-1654) [nepublicat în website]
- Rodeos Karakulos (1563-1610)
- Sureo Teruri (1499-1557) [nepublicat în website]
- Vittoria Perrugi (1414-1480) [nepublicat în website] – fără comentariu
- Tori Sekuli (1363-1409) [nepublicat în website]
- Arma Danki (1281-1343), femeie, Albania - caz nestudiat
- Ivan Astahov (1209-1274) [nepublicat în website]
- Arh Hanr Suki (1112-1183) [nepublicat în website]
- Mahmud Ibn Sanuk (1042-1106) [nepublicat în website]
- Alidh Mahur (987-1030) [nepublicat în website]

Episodul 1 - JOSEPHINE

JOSEPHINE BLANCHARD, o femeie din Franţa, a trăit între anii 1875-1934. Viaţa ei a început sub semnul nenorocului în iubire. Copil din flori al unei tinere prostituate de lux pe la casele bogaţilor, JOSEPHINE a simţit încă de mică repulsia mamei şi a tatălui său faţă de fiinţa ei. Atunci când a conceput-o, Marie avea doar 16 ani. Lucra ca menajeră în familia unui baron bogat şi bătrân. Odată ce soţia baronului a observat că Marie

se îngraşă în mod suspect, a început cercetările printre servitori. Cum niciunul dintre băieţii de la grajduri nu s-a dovedit a fi vinovat, a deschis o discuţie aprinsă cu soţul ei. Acesta, fără să-şi recunoască vina, a convins-o pe biata Marie să plece de la conacul său.

Ajunsă pe drumuri, cu o mică pungă de arginţi la ea, a plecat la oraş pentru a-şi găsi un adăpost. O patroană de bordel din Nantes, rudă îndepărtată a mamei sale (plecată de mult pe lumea cealaltă), a adăpostit-o pe Marie în casa ei. După 3 luni, fata a născut-o pe JOSEPHINE. Crescută în ambianţa bordelului şi deosebit de frumoasă, copila a ajuns prada boierilor bogaţi încă de la vârsta de 12 ani.

La 15 ani a cunoscut pentru prima oară iubirea adevărată, îndrăgostindu-se de fiul unuia dintre clienţii bordelului. Invitată de câteva ori la castelul părinţilor iubitului său, în lipsa acestora, JOSEPHINE a pătruns în biblioteca familiei. Fascinată de cărţile aşezate artistic în rafturi, a cerut câteva pentru a le citi în modesta cămăruţă din oraş, unde locuia cu mama ei. A observat cu uimire că există şi o altă lume decât cea în care a trăit de când a văzut lumina zilei: o lume a oamenilor cu ştiinţă de carte, care ştiu să se exprime frumos şi cunosc o mulţime de lucruri interesante.

I-a spus Mariei că vrea să urmeze cursurile liceului public din oraş. Ajutată cu bani de Philippe, iubitul ei bogat, fata şi-a văzut de carte, reuşind să termine liceul cu diplomă de merit. Între timp, Philippe s-a căsătorit cu o tânără bogată, fiica unor prieteni ai părinţilor săi. Distrusă sufleteşte, JOSEPHINE s-a hotărât să recurgă la orice fel de fapte pentru a deveni şi ea bogată. Zis şi făcut.

Bordelul în care „lucra" mama ei (care, deşi matură, mai avea căutare), avea un client bătrân, văduv şi bogat care o dorea nespus demult pe fata Mariei. JOSEPHINE a început să-i dea atenţie, sucindu-i minţile. I-a pus condiţia căsătoriei în schimbul unei vieţi intime prelungite. Bătrânul a acceptat, luând-o de nevastă şi introducând-o în lumea bună.

Timp de 10 ani, până la moartea lui, JOSEPHINE i-a fost o soţie credincioasă, aducându-i pe lume trei copii. După ce a rămas văduvă, moştenind o avere suficientă pentru a trăi liniştită până la capătul zilelor, tânăra femeie s-a ocupat cu cea mai mare grijă de copiii săi. Pe toţi i-a trecut prin facultăţi, iar ea a devenit scriitoare. Îi făcea o deosebită plăcere să consemneze în jurnalul personal cele mai interesante comentarii asupra vieţii sale şi a celor din jur. Adeseori, la reuniunile de familie, obişnuia să le citească invitaţilor pasaje din gândurile ei

încredinţate hârtiei. Deşi ar fi avut 3 ocazii de a se recăsători, amintirea vieţii liniştite şi demne în casa bărbatului său a determinat-o să rămână credincioasă memoriei sale. A închis ochii pe vecie într-o atmosferă demnă, înconjurată de dragii săi copii.

Să vedem, Carla, ce aspecte karmice ai preluat pe cale spirituală de la înţeleapta JOSEPHINE. În primul rând, aş putea remarca seriozitatea ta în privinţa vieţii sentimentale. Asemenea ei, ai tendinţa de a păstra o singură legătură amoroasă, considerând că ar fi normal ca primul bărbat din viaţa ta să-ţi devină soţ. Dar Legile karmei devin uneori sadice, în sensul că, deşi noi vrem un lucru, karma ne îndreaptă spre opusul său. Dacă JOSEPHINEI i-a fost dat să-i rămână credincioasă soţului său şi după moartea lui, la tine s-ar putea să fie altfel. De exemplu, tu ai două căsătorii în soartă.

În destinul tău am găsit două profesii: filolog şi sociolog. Probabil că ele reflectă dorinţele neîmplinite ale JOSEPHINE, care ar fi vrut să ajungă o mare scriitoare şi să călătorească mult prin lume, pentru a cunoaşte cât mai mulţi oameni, împreună cu obiceiurile lor.

Este necesar să îţi supraveghezi cu atenţie sistemul pulmonar şi cel osos. Aceasta din cauză că JOSEPHINE a copilărit într-o casă umedă şi rece, iar după aceea a locuit într-un castel vechi şi igrasios.

9 aprilie 2008

COMENTARIUL CARLEI:

„De multe ori mi s-a spus „Într-o altă viaţă sigur ai trăit în Franţa”. Aceasta deoarece am o afinitate pentru limba franceză.

Cred că am „moştenit” de la Josephine :

- **pasiunea pentru studiu.** Am fost o elevă foarte conştiincioasă. Aşa cum ea a terminat liceul cu o diplomă de merit, eu am terminat liceul cu 9.83. Am fost considerată adevărata „şefa de promoţie”, dar nu am citit eu discursul, ci o colegă de la altă clasă care avea 9.84. Provenea dintr-o familie de îmbogăţiţi peste noapte, iar asta îi oferea multe avantaje.

De multe ori am avut senzaţia că studiul m-a salvat. A fost o lume în care m-am refugiat.

- **absenţa tatălui.** Părinţii mei au fost căsătoriţi vreo 8 luni. Tatăl meu a fost inexistent în viaţa mea, lucru care nu m-a deranjat vreodată.

- **frumuseţea.** Mă consider o persoană atrăgătoare.

În privinţa profesiilor din destinul meu :

- **filolog**. Mă interesează etimologia cuvintelor. Limba franceză a fost întotdeauna o pasiune. Am observat că înţeleg/învăţ destul de repede limbile de sorginte latină. Am senzaţia că engleza mi-a intrat pe o ureche şi mi-a ieşit pe ambele (am făcut un master în engleză şi m-am descurcat, dar am fost mereu nemulţumită de nivelul meu la engleză).

În clasele I-IV aveam cele mai frumoase compuneri. Încă mai am caietul de compuneri. Excelam la capitolul compuneri despre anotimpuri.

Dintr-a V-a am intrat prin concurs la o clasă de informatică. În liceu am studiat tot informatică. Fiind o elevă cu 10 aproape la toate materiile, mi-a fost destul de greu să aleg o facultate. Cel mai mult îmi plăcea franceza, dar mi se părea prea puţin să studiez 2-3 limbi străine. Puteam mai mult. Am dat examen la trei facultăţi : Studii Economice în Limbi Străine, Cibernetică şi Relaţii Economice Internaţionale. Am intrat la toate, doar că la prima la taxă. Am urmat cursurile facultăţii de Cibernetică. Am terminat cu o medie de care mă mândresc.

Despre avertismentele legate de sistemul pulmonar şi cel osos. La 22 de ani am suferit un accident de maşină. Am avut un picior rupt. Cu câteva zile înainte de accident, am început să am tot felul de senzaţii bizare („Nu-mi iau cheile, că oricum nu mă mai întorc", „E ultima dată când văd această persoană"). În momentul accidentului am fost sigură că urma să mor. Eram foarte împăcată cu mine în clipele alea."

10 aprilie 2008

Episodul 2 - MANUELLA

MANUELLA OFRANDI , o doamnă nobilă din Italia, a trăit între anii 1799-1856. Fiică de baron, născută şi crescută într-un castel din Toscana, MANUELLA a avut în primii ani de viaţă tot ce îşi putea dori un copil de vârsta ei: părinţi bogaţi şi iubitori, lux, societate aleasă cu oameni care se purtau foarte frumos cu ea, călătorii minunate la rudele şi prietenii părinţilor săi.

Toată această viaţă de vis s-a sfârşit repede. Abia împlinise 10 ani când tatăl său a căzut de pe cal, fracturându-şi coloana vertebrală. Au urmat 6 ani de chinuri pentru cel paralizat şi oamenii din jurul său. MANUELLA, care îşi diviniza tatăl, a suferit cumplit de mila lui. Zile şi nopţi l-a vegheat cu devotament, sacrificându-şi adolescenţa pentru a-i

uşura suferinţele. Sfârşitul iubitului ei tată i-a lăsat un gol imens în suflet şi o rană care nu i s-a vindecat niciodată.

La numai 16 ani, tânăra frumoasă şi deşteaptă a fost nevoită să preia frânele gospodăriei, deoarece mama ei era foarte grav bolnavă de inimă. După 2 ani, i s-a stins şi mama. Rămasă doar cu servitorii în castel, a hotărât să se căsătorească. Tocmai cerută în căsătorie de Riccardo, un tânăr nobil cam sărac, l-a acceptat, fără a-l fi iubit cu adevărat. Riccardo s-a dovedit a fi nedemn pentru o soţie corectă că MANUELLA. O înşela cu servitoarele şi cu alte femei din vecinătatea castelului, îşi petrecea nopţile la poker cu amicii de petreceri nocturne, cheltuind o mare parte din averea familiei Ofrandi.

După 3 ani de căsnicie, a apărut Paola, fetiţa lor. Deranjat de prezenţa copilei, ajuns alcoolic şi desfrânat peste măsură, Riccardo şi-a părăsit familia pentru a se adăposti în casa unei prietene mai în vârstă decât el, ajunsă bogată peste noapte prin decesul soţului ei. Din nou singură, doar cu copilul, MANUELLA s-a străduit să administreze ceea ce i-a mai rămas din moştenirea de la părinţii săi pentru a avea din ce să trăiască şi să-i asigure o dotă fiicei sale. Nu a mai dorit să primească vreun bărbat în viaţa ei, nici măcar după moartea lui Riccardo, care a fost înjunghiat pe stradă de un cămătar căruia îi datora foarte mulţi bani.

Carla, am observat că ai trăsături de italiancă, iar chipul tău emană inteligenţă, sobrietate, echilibru sufletesc, corectitudine în atitudinea faţă de semenii tăi. Aş putea spune că eşti un om dintr-o bucată sau un om din alte timpuri. La fel ca şi MANUELLA, încă din adolescenţă te zbaţi pentru existenţă. Chiar şi acum îţi duci singură corabia, ca un comandor vigilent, cu minte ageră, care nu vrea să se lase păcălit de nimeni.

O problemă karmică spinoasă: dacă MANUELLA s-a născut bogată şi nici când a închis ochii nu era săracă, la tine se inversează situaţia averii. Ca o ironie a destinului, tu trebuie să munceşti din greu pentru acumularea averii, pe care o vei avea tot timpul, mai ales după căsătoria cu un bărbat descurcăreţ, care va şti să facă bani alături de tine.

Am impresia că uneori, în visele nocturne, ai văzut aspecte din viaţa MANUELLEI: castelul, grădina, pădurea, caii de rasă ai tatălui său. Ea picta foarte frumos.

Se impune următorul sfat: ai nevoie de multă vigilenţă în relaţiile cu bărbaţii care încearcă să te cucerească. Naivitatea MANUELLEI a costat-o scump în căsătoria cu Riccardo. Nu numai că a lăsat-o singură cu copilul lor, dar a fost şi cât pe ce să-i joace toată averea la poker.

17 mai 2008

COMENTARIUL CARLEI:

„Constat că atât Josephine, cât şi Manuella au fost :

- femei care au avut probleme în dragoste (înţeleg că trebuie să fiu foarte atentă atunci când mă voi căsători).

- femei destul de tenace, care au reuşit până la urmă în viaţă. Eu am obţinut prin muncă ceea ce am şi sunt mândră de asta. Mă deranjează oamenii superficiali, cei care se fofilează şi încerc să stau departe de ei. Trec drept o persoană destul de nesociabilă din această cauzăa. Admir valorile. Prefer ori compania oamenilor de calitate, ori singurătatea.

- persoane blânde care s-au dedicat familiei (poate că e şi rezultatul vremurilor în care au trăit). Eu mă port frumos cu cei la care ţin şi încerc să le aduc cât mai multă fericire.

- femei frumoase şi inteligente (mă regăsesc în această caracterizare)

- au rămas văduve şi nu au mai acceptat alţi bărbaţi în viaţa lor (aici rămâne de văzut... dv. mi-aţi spus că vedeţi două soarte)

- femei cu atracţie spre frumos (pictură, literatură). Mi s-a spus că sunt destul de talentată la desen. Mă relaxează să pictez peisaje. Din păcate, n-am mai picat de mult. Mi s-a spus că mă îmbrac cu gust. Adopt mai mult stilul clasic. Pe la 7-9 ani desenam modele de rochii. Înclinaţiile spre desen şi scris s-au manifestat mai mult în copilărie.

Cred că visez puţin din viaţa Manuellei. Poate câmpuri cu flori frumos colorate. În visele mele sunt mereu aceleaşi simboluri:

- cimitire în care adie un vânticel plăcut. Sunt singură şi nu mi-e frică.

- scări care au zone lipsă. E foarte greu să le urc sau să le cobor. Îmi dau o senzaţie de neputinţă. Asta visez din copilărie.

- lifturi care merg pe orizontală prin tuneluri sau funcţionează după bunul lor plac. De cele mai multe ori mă sperie.

- visez că zbor cu o viteză uluitoare şi mă simt minunat în acele momente. Mi s-a întâmplat să aud şi o muzică minunată în timpul zborului."

23 mai 2008

Episodul 3 - KERAO

Australianul KERAO KEUKI (1687-1755) s-a născut într-un trib din zona de nord a continentului, ai cărui locuitori se ocupau cu vânatul, pescuitul şi cioplirea unor obiecte de cult, care semnificau zeii la care se

închinau cu toţii. Încă de mic, KERAO a învăţat de la cei mari toate secretele procurării hranei. La 5 anişori ştia deja să pună capcane în pădure, să frigă vânatul, să macine grăunţele, să coacă lipiile. În plus, micuţul era nelipsit de la toate sărbătorile tribului şi sfaturile înţelepţilor bătrâni. La vârsta adolescenţei, era deja un bărbat puternic şi priceput la toate.

Foarte talentat în modelarea obiectelor de cult, din lemn şi lut ars, având deja o colecţie bogată şi preţioasă, tânărul şi-a luat rămas bun de la ai săi pentru a pleca spre târgul cel mai apropiat. Şi-a expus produsele în târgul mare, unde veniseră şi alţi creatori din junglă. Deosebit de voinic şi frumos, cu o privire ageră ca de vultur, a fost remarcat de fiica unui negustor de vinuri. Aceasta l-a atras spre cârciuma tatălui său, pe care l-a înduplecat să-l adăpostească într-o cămăruţă din spatele clădirii. Aici a început iubirea celor doi tineri. Mărturisind părinţilor săi păcatul iubirii, frumoasa Lilia a obţinut din partea lor binecuvântarea de căsătorie.

După nuntă, cei doi soţi au plecat cu o barcă spre nordul Noii Zeelande, pe care amândoi visau să o cunoască. După debarcare, au poposit la un trib din Insula de Nord, unde KERAO avea nişte rude. În mijlocul indigenilor, Lilia s-a simţit minunat, ca şi cum ar fi fost sânge din sângele lor. O captivau ritualurile lor ciudate, sălbatice şi optimismul acelor oameni simpli. După câteva săptămâni au revenit acasă, dar Lilia şi-a anunţat părinţii că doreşte să-şi urmeze soţul în cătunul din păduri, pentru că acolo îi va fi viaţa până la moarte.

Stabiliţi în coliba familiei lui KERAO, s-au pus pe făcut copii. Au avut în total şapte, adică trei băieţi şi patru fete. Viaţa de familie a Liliei a fost simplă, monotonă, dar ea era mulţumită, ştiindu-se iubită şi respectată de toţi cei din jurul său. Conform dorinţei sale, trupul său fără viaţă a fost ars sub un maldăr uriaş de crengi şi flori de pădure. KERAO a plâns-o îndelung, nemaidorind să îşi ia altă femeie.

Carla, am găsit suficiente „fire energetice” între tine şi KERAO pentru a putea desprinde câteva idei interesante. Astfel:

Chipul tău exprimă fermitate, curaj, spirit de independenţă şi un fel de a spune: „Nu mă tem de oameni, ci doar de divinitate”. Ai privirea omului care nu se teme de pericolele ce ar putea să-i iasă în cale.

Trăsăturile feţei tale sunt exotice, ferme, corecte. Dacă te bronzezi mai tare, ai putea să semeni destul de bine cu KERAO.

Ai un fel de magnetism special, care atrage oamenii de altă rasă, diferită de cea albă în care te-ai născut. Poate că aşa ne este mai uşor să

explicăm de ce primul bărbat din viaţa ta este un indian, nu un alb. Aş spune că atracţia este reciprocă.

KERAO a fost un om liber toată viaţa, neobişnuit cu constrângerile sociale. Spiritul lui de independenţă ţi s-a transmis uimitor de puternic, de parcă nu v-ar despărţi atâtea sute de ani.

Din fire, eşti un om corect, cu o atitudine naturală, amabilă, dar exigentă faţă de cei din jurul tău. Naturaleţea firii omului care a trăit numai în mijlocul naturii s-a imprimat puternic şi în fiinţa ta.

Mai găsim un aspect interesant: KERAO a fost un artist popular, cu talentul preluat din moşi-strămoşi. Cu siguranţă că tu admiri şi apreciezi calitatea obiectelor artizanale confecţionate de indigenii din diverse zone ale globului.

Cu ajutorul acestui episod karmic am descoperit o latură aparte a personalităţii tale: exotismul omului are iubeşte natura în toate formele ei de manifestare.

3 iulie 2008

COMENTARIUL CARLEI:

„Până acum, studiul dumneavoastră n-a făcut decât să mă ajute. M-a liniştit. Am înţeles de unde vin, care sunt trăsăturile de caracter pe care le-am avut de-a lungul timpului şi pe care nu le voi pierde. În cele trei vieţi am fost cinstită, tenace, am trăit cu demnitate, mi-am condus cu grijă „corabia”.

Numele „Blanchard” şi „Ofrandi” au o rezonanţă specială pentru mine.

„Keuki Kerao” ? Nu-mi spune nimic. Dar, Doamne, cât mă regăsesc în trăsăturile de caracter ale acestui om ! După ce am citit despre celelalte două reîncarnări, îmi ziceam „OK, am fost femeie de 2 ori (ce-i drept destul de puternică) , femeie şi în viaţa asta... am moştenit de la ele bunul gust, înclinaţia către frumos... dar de unde am moştenit eu spiritul ăsta de războinic, de om liber şi încăpăţânat, căruia nu-i pasă de constrângeri ???” Acum înţeleg. Este de la Keuki. Mi-a fost mereu teamă c-o să-mi pierd corectitudinea, puritatea, c-or să mă schimbe oamenii şi-o să ajung să mint pentru a păstra anumite aparenţe, să linguşesc pe unii pentru a fi acceptată într-un grup... Acum înţeleg că aceste calităţi sunt „ale mele” şi că nu mi le va lua nimeni.

Săptămâna trecută (înainte de a citi email-ul de la dv.) mă plimbam pe la Unirii şi un grup de peruani interpreta în plină stradă nişte cântece

tribale. Ritmurile acelea aveau o rezonanţă aparte pentru mine şi parcă îmi activau anumite energii pe care nu ştiam că le am. Îmi venea să dansez pe stradă pe ritmurile alea. Reacţie cât se poate de bizară, deoarece sunt o catastrofă la capitolul dans şi de teama ridicolului nu mă manifest niciodată în public. Era ca şi cum anumite energii care veneau din adâncul pământului începuseră să curgă prin mine. A fost minunat.

Mă atrag totemurile. Am obiecte pe care le consider norocoase şi nu las pe nimeni să le atingă. Am avut un pix norocos pe care nu-l atingea nimeni. După vreo trei ani filetul s-a „mâncat" pur şi simplu, nu ştiu de ce, că doar nu-i schimbam pasta mereu. Mi-am spus „a preluat el energiile negative din jur şi nu le-a lăsat să mă cuprindă". :) Dacă găsesc o pană albastră, consider că-i un noroc."

11 iulie 2008

Episodul 4 - ISTINHA

Să vedem povestea femeii din Groenlanda, ISTINHA SIKKI (1613-1654). Ea s-a născut în oraşul Frederikshab, port la Marea Labrador, situat pe coasta sud-vestică a Groenlandei. Părinţii săi, Strin (tatăl) şi Vick (mama) au avut doar doi copii: ISTINHA şi fratele său mai mare, Rumil. Strin îşi întreţinea familia din pescuitul vietăţilor mării şi valorificarea produselor acestora: carne, grăsime, piei. Viaţa lor era dură, în climatul aspru al teritoriului. Localitatea lor primea mereu noi emigranţi, fugiţi de pe alte continente din diverse motive: războaie, molime, foamete, persecuţie religioasă. Vick era o gospodină pricepută, crescându-şi fiica în spiritul muncii şi al vieţii austere care o aştepta şi pe ea. Rumil şi-a însoţit tatăl peste tot după ce a împlinit 6 ani.

ISTINHA avea o fire visătoare şi tăcută. Ore întregi privea în zare, spre rarele corăbii care se încumetau să străbată apele reci ca gheaţa. Ar fi dorit să plece undeva departe, într-o ţară caldă, unde să nu-i mai fie frig niciodată şi să aibă mâncare din belşug. Obişnuia să se strecoare printre marinarii din port şi să le asculte povetirile uluitoare despre viaţa oamenilor de pe alte continente.

La 15 ani s-a îndrăgostit de un marinar italian, care lucra pe o corabie ce transporta spre Europa grăsime de balenă şi piei de focă. Ridero a îndrăgit-o, la rândul său, pe mica eschimoasă ageră ca o nevăstuică. I-a propus fetei să o ducă în ţara lui caldă, unde oamenii nu mureau niciodată de frig şi de foame. Părinţii au lăsat-o să plece cu

marinarul, după ce fata le-a promis că va reveni cu următoarea cursă a corăbiei. Dar nu au revăzut-o niciodată. Viaţa aventuroasă a micii eschimoase a purtat-o în multe locuri, dar pe pământul natal nu a readus-o.

Ajunşi în oraşul sicilian Palermo, Ridero a vândut-o patronului unei trupe de circ ambulant, care staţiona timp de câteva săptămâni. Neştiind ce o aşteaptă şi neînţelegând bine ce se discuta pe seama ei, ISTINHA s-a supus rigorilor circului şi voinţei patronului său. Domenico, om cu suflet şi cu o minte ordonată, de bun negustor, a dat-o pe fată în grijă colegelor de trupă, care erau doar patru la număr. Printre acestea se aflau chiar nevasta şi fiica lui Domenico. Prinzând drag de ea, au ajutat-o să se înzdrăvenească după lunile de zile petrecute pe bătrâna corabie. Treptat, timp de un an, au învăţat-o să cânte şi să danseze. ISTINHA îşi amintea câteva dintre melodiile auzite de ea la rarele petreceri din casa părinţilor săi. Bine hrănită şi lăudată de toată lumea, mica artistă, ajunsă la vârsta de 17 ani, le aducea mari încasări colegilor săi.

Părăsiseră Sicilia, traversaseră Franţa de la sud la nord şi se pripăşiseră în nordul Germaniei, la Bremen. Aici avea Domenico o casă şi o sală modestă pentru spectacolele sale. După primul spectacol, un tânăr, fiu de boier, a dorit să o cumpere pe ISTINHA pentru a o face servitoare în palatul părinţilor săi. Sătulă de viaţă grea de circar, fata l-a urmat, după ce Domenico a fost recompensat cu o pungă plină cu galbeni.

În somptuoasa casă a familiei Straub, ISTINHA şi-a luat în primire postul de cameristă a mamei lui Hans, binefăcătorul ei. Aici a locuit până în ultima zi a vieţii sale. Avea 41 de ani când, răsturnându-se caleaşca în care călătoreau, baroana Marietta şi camerista ISTINHA şi-au pierdut viaţa amândouă, lovite puternic la cap.

Eroina noastră, cu toate că a călătorit mult şi a avut ocazia să fie admirată de numeroşi bărbaţi, nu s-a căsătorit niciodată. Era prea deosebită şi prea săracă pentru a fi pe placul europenilor. A trăit modestă, ascultătoare, timidă, fără să supere vreodată pe cineva. S-a stins în linişte, la câteva ore după accident, alături de Marietta, draga ei stăpână.

Carla, mi se pare foarte impresionant acest episod karmic. El reflectă viaţă şi soarta nenumăratelor fete care şi-au părăsit zonele izolate şi neospitaliere în care au venit pe lume, crezând în promisiunile deşarte ale unor bărbaţi şmecheri. Acest fenomen s-a perpetuat până în zilele noastre, devenind extrem de frecvent în ultimii ani. Cine ştie ce impulsuri spirituale ţi-au imprimat în subconştient dorinţa de a rămâne în ţara

natală, refuzând categoric să asculţi promisiunile unui bărbat venit de pe alt continent. Prudenţa ta în privinţa bărbaţilor seamănă cu o reacţie adversă la naivitatea fetei din Groenlanda.

Spre deosebire de ISTINHA, tu ai studiat mulţi ani, ai o profesie bună care îţi asigură existenţa, aşa că nu simţi nevoia să devii sclava vreunui bărbat, oricât de atrăgător şi de bogat ar fi el. Firea ta independentă te va salva de multe ori în viaţă de la tentaţia unor decizii riscante în privinţa bărbaţilor.

21 octombrie 2009

COMENTARIUL CARLEI:

„E clar că viaţa micuţei eschimoase mi-a transmis anumite temeri legate de ideea de a fi „vândută”. Am o prietenă care s-a căsătorit cu un austriac şi a plecat în Austria. Mi-am spus atunci «Şi dacă el nu e persoana drept care se dă, ci vreun „peşte” care o s-o vândă acolo...?». Pe prietenul meu indian l-am verificat în fel şi chip pentru a mă asigura că nu e vreun impostor.

La fel ca şi eschimoasa, eram în copilărie şi adolescenţă ageră ca o nevăstuică, dar şi visătoare.”

28 octombrie 2009

Episodul 5 - RODEOS

RODEOS KARAKULOS (1563-1610) s-a născut în Pireu, port la Marea Mirtos, situat pe litoralul sudic al Greciei. Părinţii săi, Kristos şi Eleuteria, aveau şapte copii, pe care îi întreţineau cu mare greutate. Kristos aducea seara bani şi alimente, după ce îşi vindea produsele pisicole recoltate în timpul zilei. Avea o barcă făcută rudimentar de către tatăl său, răposatul Evkis. Eleuteria vedea de copii şi de ferma lor din afara localităţii, unde aveau câţiva lămâi, portocali şi măslini.

RODEOS era primul născut. Încă de pe la 5-6 ani, a avut ocazia să muncească alături de mama sa la recoltarea fructelor şi la vânzarea lor în piaţă. La 9 ani, i-a cerut lui Kristos să îl ia la pescuit în apele golfului. Stând pe apă zile întregi, băiatul vedea cum treceau navele uriaşe pe lângă modesta lor barcă. Le făcea cu mâna marinarilor necunoscuţi, salutându-i cu respect, dar şi cu invidie, fiindcă nu se afla printre ei.

Avea deja 15 ani când şi-a anunţat părinţii că doreşte să devină marinar de cursă lungă, pentru a cunoaşte mai bine viaţa pe mări şi oceane, dar şi obiceiurile altor popoare. Părinţii l-au înţeles, dându-i acceptul şi binecuvântarea lor. Cu ochii în lacrimi, întreaga familie şi-a luat rămas bun de la el, fără a bănui că nu se vor mai revedea niciodată. RODEOS s-a îmbarcat pe o corabie turcească, al cărei căpitan se încumeta să navigheze până în Oceanul Indian, unde le vindea arme băştinaşilor războinici care populau puzderia de insule. Timp de 4 ani, tânărul a participat la vânzări de puşti şi pumnale pe zeci de insule exotice, unde localnicii duceau o viaţă tribală.

Cel mai mult i-a plăcut insula Madagascar, unde s-a îndrăgostit de o băştinaşă uimitor de frumoasă. Horili era o fetişcană de numai 11 ani, fiica şefului de trib, care se gândea deja la măritat, asemenea prietenelor ei de aceeaşi vârstă. Unkir, tatăl fetei, a ieşit în calea marinarilor care tocmai acostaseră la ţărm, pentru a vedea ce au adus de vânzare. Era obişnuit să primească arme în schimbul unor piei de animale sau chiar fete care acceptau să plece în lume, dorind să îşi facă un rost. Însoţit de fiica sa, Unkir i-a întâmpinat pe marinarii abia sosiţi, cerându-le să îi arate marfa lor. RODEOS, văzând-o pe Horili, a rămas cu ochii pe ea. I-a oferit lui Unkir o ladă plină cu arme, cerând-o pe Horili în schimb. Fata l-a refuzat categoric, susţinând că nu vrea să plece de lângă tatăl ei. Nebun de furie, RODEOS a vrut să o ia cu forţa pe vas, dar a fost avertizat de către colegii săi marinari că ar putea izbucni un incident cu propriile lor arme, încă nevândute sălbaticilor. A început să negocieze cu Unkir, dorind neapărat să îi cumpere fata. Aceasta, o mică vrăjitoare deşteaptă foc, i-a cerut marinarului să rămână cu ea pe insulă, renunţând astfel la viaţa lui de hoinar pe apă. Cum nu cunoştea dialectul vorbit de fată, s-au înţeles mai mult prin semne, RODEOS acceptând să viziteze coliba lor din pădure. Ceilalţi marinari au refuzat să îl însoţească, temându-se că vor fi jefuiţi şi omorâţi de către membrii tribului. Ajunşi în mijlocul comunităţii din pădure, s-au pus pe chefuială, dându-i şi lui RODEOS să bea din rachiul preparat de localnici. Tânărul s-a trezit abia a doua zi din crunta beţie, singur, într-o colibă apropiată celei în care locuia fata. Furios, a fugit până la ţărm, dar corabia dispăruse.

Neavând încotro, s-a întors la colibă, dorind să devină bărbatul lui Horili. Ritualul de cununie a fost lung şi obositor pentru grec, care nu mai trecuse niciodată prin aşa ceva. Văzându-se cu o copilă drept nevastă, s-a bucurat mult de farmecele ei. În mod uimitor, Horili se pricepea la gospodărie, vânat, vindecarea bolnavilor cu leacuri aduse din

pădure, dar şi la vrăji. Încă din primii ani de viaţă, fata stătuse în apropierea tatălui său la toate ritualurile tribale, învăţând tot ce trebuia pentru a deveni o adevărată vindecătoare. Bietul RODEOS, neobişnuit cu astfel de treburi, s-a acomodat cu mare greutate la obiceiul de a pierde nopţi întregi cu ritualurile comunităţii, care cuprindea 70 de suflete.

Lăsându-şi nevasta cu treburile ei, a preferat să devină vânător şi paznic al tribului. Anii au trecut, iar Horili a adus pe lume doisprezece copii. Dintre aceştia, doar 5 au rămas în viaţă. Femeile din tribul ei năşteau mulţi copii, dar majoritatea dintre ei mureau la naştere sau în primii ani de viaţă, din cauza numeroaselor boli provocate de insecte şi animale.

Viaţa lui RODEOS era cât se poate de monotonă, singurul eveniment pe care îl aştepta cu nerăbdare fiind sosirea corăbiilor cu marfă. Corabia care îl adusese pe insulă nu a mai apărut niciodată. Îndurerat din cauza dorului de ţara şi rudele sale, bolnav de malarie şi de alte afecţiuni specifice zonei, RODEOS a închis ochii la numai 47 de ani. Fusese un om îmbătrânit prematur, trăindu-şi ultimii ani din viaţă fără speranţa de a-şi revedea vreodată pământul natal. Confraţii indigeni i-au ars trupul pe un rug înalt, după care au aruncat resturile în apele oceanului.

8 iunie 2009

COMENTARIUL CARLEI:

„Atunci când mi-aţi trimis o listă cu numele avute în diferitele vieţi, Rodeos Karakulos îmi suna complet străin, nu mă atrăgea în niciun fel. Iată de ce bănuiam că Rodeos a avut o viaţă neplăcută! Multă vreme am crezut că a sfârşit prin a se sinucide sau că a fost vreun tâlhar. Aveam senzaţia că e „pata neagră" din trecutul meu. Chiar şi după ce am citit despre viaţa lui, îl percep ca străin mie şi mi-e greu să-mi imaginez că am trăit cândva asemenea situaţii. Acum înţeleg mai bine de ce atunci când intrăm într-un alt corp suntem „resetaţi", o luăm de la capăt fără amintiri din vieţile anterioare. Sper ca Rodeos să fi ars destulă karmă negativă. Interesant este că prietenul meu indian dorea la un moment dat să devin „soaţa" lui şi să-l urmez în India. Ca soţie a lui urma să am grijă de el, de casă şi de eventualii copii. Nu mă atrăgea ideea, ba mai mult, mă încerca un sentiment asemănător cu privarea de libertate. Simţeam că, dacă aş fi făcut acest pas, nu ar mai fi existat cale de întoarcere, că ar fi fost ca o sinucidere lentă din punct de vedere psihologic (exact ce a păţit Rodeos). Pe de altă parte, consider că toate eforturile mele (facultate, master) nu

ar mai fi avut sens dacă aş fi ales o viaţă de „femeie în casă”. Mi se pare aberant (în proporţie de 90%) să renunţ la serviciu şi la familie pentru un bărbat. Pesemne că era o lecţie deja învăţată şi spiritul meu nu mă lasă să fac o asemenea prostie.”

13 iunie 2009

Episodul 6 - SUREO

Filipinezul SUREO TERURI (1499-1557) s-a născut în portul Laoag, situat pe coasta nord-vestică a insulei Luzon, aceasta făcând parte din arhipelagul filipinez. Părinţii lui Sureo s-au numit Vikel (tatăl) şi Ohim (mama). Cei doi au avut şaisprezece copii. Dintre aceştia au supravieţuit numai două fete şi şapte băieţi, ceilalţi murind în primii ani de viaţă, din cauza unor boli cu specific local.

Vikel era marinar, lucrând pe diverse ambarcaţiuni de pescuit şi transport de marfă. Ohim, soţia lui, îşi îngrijea puzderia de copii după cum o ducea mintea. Era o femeie simplă, nu prea inteligentă, dar mamă bună şi soţie devotată. Condiţiile de viaţă ale familiei Teruri erau specifice zonei de litoral a Mării Chinei de Sud. Majoritatea băştinaşilor o duceau de azi pe mâine, hrănindu-se mai mult cu vietăţile scoase din apă.

SUREO şi fraţii săi au plecat care încotro, în căutarea norocului şi a unei vieţi mai bune. Eroul nostru s-a stabilit pe insula mare de sud (Mindanao), în portul Surigao, la numai 17 ani. Şi-a găsit de lucru la un negustor de mărfuri exotice, aduse de marinari pentru clienţii bogaţi din partea locului. Pe această insulă, oamenii duceau o viaţă mai prosperă decât pe insulele situate spre nord.

SUREO, harnic şi cinstit cum era, a câştigat încrederea patronului său, Tekuri. Acesta i-a dat-o de nevastă pe nepoata lui, Ahilan, o fetiţă de numai 13 ani. Părinţii fetei erau şi ei negustori înstăriţi, asigurându-i acesteia o dotă frumuşică. Cei doi tineri căsătoriţi şi-au construit o casă mică şi modestă, cum erau majoritatea celor din jur. Lucrând amândoi la vânzarea mărfurilor lui Tekuri, câştigau suficient pentru a trăi liniştiţi.

SUREO avea un talent deosebit la cioplirea statuetelor de cult, meserie pe care o învăţase de copil, sub îndrumarea unui unchi al său. Ahilan a deprins repede meşteşugul soţului ei, iar amândoi şi-au deschis un atelier în apropierea casei. Produsele lor artizanale se vindeau foarte bine în magazinul lui Tekuri. Ajutându-se mereu unii pe alţii, angajaţi şi patron, folosul a fost al tuturor.

Ahilan a adus pe lume patru copii, doi băieţi şi două fete. Cu toţii au crescut în atmosfera artistică şi comercială a casei lor. SUREO avea şi un bun talent la afaceri, discutând cu multă răbdare şi diplomaţie cu toţi clienţii săi. A fost un om liniştit, politicos, plin de afecţiune faţă de soţia şi copiii săi. Cam suferind în cea de-a doua parte a vieţii, stătea toată ziua în atelier, lăsând comerţul pe seama copiilor săi. A închis ochii la numai 58 de ani, în urma unei crize grave de malarie.

9 decembrie 2009

COMENTARIUL CARLEI:

„Interesante legături între Sureo Teruri şi Kerao Keuki. Au plecat amândoi să trăiască pe insule. Erau amândoi pricepuţi în confecţionarea obiectelor de cult şi amândoi le comercializau. Ambii s-au căsătorit cu fete înstărite.

N-aş putea spune că mă pasionează obiectele de cult. Mă atrag veşmintele/podoabele cu pene ale pieilor roşii şi-mi clocoteşte sângele atunci când aud ritmuri tribale. Nu ştiu dacă am înclinaţii pentru confecţionarea obiectelor de cult... dar poate e un talent care nu s-a manifestat încă. Spuneţi că Sureo vindea mărfuri exotice oamenilor bogaţi... mie îmi plac mătăsurile, obiectele mici lucrate manual, podoabele din diverse pietre semipreţioase...”

10 decembrie 2009

Episodul 7 - VITTORIA

VITTORIA PERRUGI (1414-1480) s-a născut într-un sat de lângă Veneţia, părinţii săi fiind cultivatori de vită de vie şi pomi fructiferi. Din vânzarea vinului, a rachiului şi a fructelor îşi întreţineau familia. VITTORIA fiind penultimul copil, Melinda şi Vito aveau în total nouă moştenitori.

Melinda muncea în gospodărie cât era ziua de mare, ajutată la creşterea copiilor de mama şi soacra ei. Femeie blândă şi generoasă, ea şi-a educat copiii în spiritul credinţei oarbe în bunătatea lui Dumnezeu, aşa cum era obiceiul acelor vremuri. Frumoasa VITTORIA, mândră de chipul şi inteligenţa ei, a crescut în admiraţia şi iubirea întregii familii. Dată la şcoală în urma insistentelor ei, a ajuns într-o mânăstire de maici, singurul lăcaş educativ din Veneţia unde aveau acces fetele familiilor

sărace. Iniţiată de maicile ei dragi în tainele religiei catolice, fata a ajuns repede să cunoască Biblia de la un capăt la celălalt, reuşind în câţiva ani să îşi scrie singură discursurile pentru slujbele de duminică. Maica stareţă i-a oferit şansa de a se călugări la vârsta adolescenţei, dar tânăra VITTORIA a refuzat, dorind să se întoarcă la ţară, în mijlocul familiei sale. Aşa a şi făcut, ajungând acasă când abia împlinise 18 ani.

Renumită prin frumuseţea, cultura şi inteligenţa ei, VITTORIA a fost repede cerută în căsătorie de trei tineri de prin partea locului. L-a ales pe Maurizio, fiul cârciumarului din sat, de care o lega o prietenie veche. După căsătorie, tinerii s-au mutat în casa socrilor, părinţii lui Maurizio. Acolo, tânăra nevastă a dat de muncă grea şi istovitoare, fiind obligată să îşi ajute soacra la numeroasele treburi gospodăreşti. Printre altele, VITTORIA a fost nevoită să îşi înlocuiască soacra bolnavă la lucrul din cârciumă. Remarcată de clienţii amatori de femei frumoase, au început certurile cu Maurizio, care era gelos peste măsură. Nevinovată pentru avansurile clienţilor beţi şi revoltată de atitudinea soţului ei, femeia l-a părăsit, refugiindu-se în casa surorii ei mai mari, care se afla la câţiva kilometri de Roma.

Alberta, sora ei, i-a găsit de lucru la un domn bogat din Roma, rămas singur după moartea soţiei sale. Acesta, îndrăgostindu-se nebuneşte de VITTORIA, s-a deplasat la ţară pentru a discuta cu Maurizio. În schimbul unei pungi doldora de bani, soţul părăsit s-a învoit să renunţe la nevasta lui. Neavând încotro, VITTORIA s-a măritat cu Paolo, boierul cu 24 de ani mai în vârstă decât ea. Demnă şi resemnată, femeia a devenit mamă, aducând pe lume trei copii. Paolo a mai trăit 9 ani după naşterea ultimului său copil, fiind răpus de o tuberculoză mai veche.

VITTORIA şi-a găsit repede un admirator care i-a devenit prieten de suflet, de familie şi protector în faţa nobilimii clevetitoare din Roma. Fără a se căsători, păstrându-şi fiecare domiciliul în propria casă, VITTORIA şi Felippe au trăit nedespărţiţi până când femeia a închis ochii, la 66 de ani, plecând după soţul ei, Paolo, pe care nu l-a putut uita niciodată.

Observăm viaţa zbuciumată a VITTORIEI, care întotdeauna şi-a dorit linişte, confort, echilibru, dar a avut parte mai mult de zbucium sufletesc, muncă istovitoare, suferinţe din dragoste, care i-au slăbit inima şi nervii. Cu toate acestea, femeia s-a străduit să se achite într-un mod ireproşabil de toate obligaţiile vieţii sale. Dacă nu a reuşit întotdeauna, aceasta s-a întâmplat din cauza egoismului celor din apropierea ei. Curată la suflet, cinstită până în adâncul fiinţei sale, temătoare faţă de

mânia Celui de Sus, ea şi-a controlat în permanenţă gesturile, vorbele, faptele. Cu toate că viaţa a purtat-o dintr-un loc în altul, de la un bărbat la altul, dintr-o gospodărie în alta, firea ei modestă şi cinstită a ajutat-o mult să se menţină în condiţia de femeie domestică, gospodină, soţie fidelă, mamă excepţională. A trecut în lumea de dincolo mulţumită de ea însăşi şi de copiii ei, care îi semănau bine la fire şi la chip.

5 noiembrie 2008

Episodul 8 - TORI

TORI SEKULI (1363-1409) s-a născut într-o aşezare pescărească situată pe ţărmul vestic al insulei denumită ulterior Ţara de Foc, în zona ce aparţine statului Argentina. Localitatea a devenit, de-a lungul sutelor de ani, marele oraş Rio Grande, port prosper la Oceanul Atlantic.

Părinţii lui TORI s-au numit Uhul (tatăl) şi Norik (mama). Cei doi au avut paisprezece copii. TORI a fost al treilea născut. Băiatul a avut o copilărie de vis, crescând în natura fermecătoare, aproape de apele oceanului şi ale fluviului Rio Grande. Familia lor trăia la limita subzistenţei, locuind într-o colibă de lemn modestă şi aglomerată. Uhul pescuia zi-lumină pentru a-şi hrăni familia cu peşte şi alte vietăţi ale oceanului. Norik, femeie simplă şi cumsecade, şi-a crescut copiii după cum s-a priceput. Toţi au învăţat să pescuiască, să vâneze, iar fetele au deprins uşor meşteşugul gătitului şi al confecţionării modestelor haine pe care le purtau cu toţii.

TORI a devenit un pescar experimentat încă din primii ani de viaţă. La numai 3 anişori era luat în barcă de tatăl său, împreună cu cei doi fraţi mai mari şi învăţat să pescuiască. Avea doar 9 ani când un val uriaş le-a răsturnat barca, azvârlindu-i pe toţi patru pe stâncile ascuţite ale ţărmului. Băieţii, mai uşurei, s-au lovit mai puţin decât tatăl lor. Uhul, grav rănit la cap, a mai supravieţuit doar câteva zile, după ce a fost adus de fiii săi în coliba lor.

Rămaşi orfani de tată, copiii familiei Sekuli s-au văzut nevoiţi să trăiască din propria muncă, mama lor nemaifiind în stare să facă nimic. La câteva luni după moartea soţului, Norik a născut ultimul său copil, o fetiţă care a întregit numărul de nouă copii rămaşi în viaţă. Ceilalţi cinci, născuţi prematur sau la termen, au murit înainte de a împlini un an.

TORI şi fraţii săi mai mari Mork şi Undil au devenit bărbaţi în toată firea înainte de vârsta majoratului, căliţi în greul vieţii, înconjuraţi de

natura bogată şi clima aspră a sudului. Băiatul şi-a luat nevastă la 18 ani, o fată de prin partea locului care se numea Odira. Bună soţie şi mare gospodină, Odira şi-a făcut soţul şi copiii fericiţi cu grija şi devotamentul ei. În timpul ritualului de cununie, Odira a primit în dar de la părinţii ei o colibă nouă, aşezată pe malul fluviului, în care şi-a dus traiul cu familia ei până la vârsta de 90 de ani.

TORI, bărbatul său, a închis ochii la numai 46 de ani, sfâşiat de o vietate în adâncul oceanului. Au rămas şase copii, pe care Odira i-a adus cu bine până la vârsta când fiecare şi-a ales drumul său în viaţă. Odira nu şi-a mai luat un alt bărbat în casă. Copiii şi nepoţii au reprezentat pentru ea însăşi raţiunea de a trăi şi, din respect pentru ei, nu i-a permis niciunui bărbat să se apropie de ea după pierderea lui TORI. Cea mai mare durere a Odirei şi a copiilor săi a fost neputinţa de a recupera trupul celui drag dispărut în adâncuri. Au plantat un pomişor în apropierea casei, pe tulpina căreia i-au scrijelit numele, folosind semnele specifice graiului lor sălbatic.

Acest episod este dramatic şi reflectă duritatea vieţii amerindienilor secolului 14, care s-a perpetuat şi în secolele următoare. Dependenţa de capricioasele ape ale Oceanului Atlantic le-a secerat multora vieţile într-un mod prematur. Pentru acei oameni, moartea în adâncuri era ceva obişnuit, iar în mentalitatea lor străveche considerau că Marea Apă îşi ia „hrană” în fiecare an pentru a le da oamenilor din vietăţile ei.

4 martie 2010

COMENTARIUL CARLEI:

„De multe ori, văzând imagini cu întinderi de apă, m-am gândit că în trecut am navigat sau am avut ocupaţii legate de apă (dovadă: Keuki Kerao, Rodeos Karakulos, Tori Sekuli). Când eram mică, mi-era teamă de apă. Nu intrăm în mare decât puţin deasupra genunchiului. Anul trecut am alunecat în piscină (apa nu avea mai mult de un metru) şi m-am zbătut vreo câteva secunde până să-mi recapăt echilibrul. O fost oarecum ca un deja-vu, mi-a trecut prin cap că poate într-o altă viaţă am murit înecată.

Interesant e că, ani de zile, am avut o sensibilitate la peşte. La câteva minute după ce mâncam, mă durea rău stomacul. Mi-a luat mult timp să accept că mi-era rău de la peşte. Consideram că era o carne uşoară şi nu vedeam de ce mi-ar fi fost rău. Acum bănuiesc că era o sensibilitate transmisă pe cale karmică.

Când am citit că familia lui Tori a plantat un copac în cinstea lui, am avut o senzaţie plăcută.

Sunt convinsă că am moştenit corectitudinea, spiritul drept, dârzenia de la predecesorii mei care au trăit în natură, departe de constrângerile sociale. Disimularea, linguşeala, pupatul în fund mi se par caracteristicile unui om lipsit de demnitate. Din păcate, observ că se poartă tare mult în zilele noastre. Prefer să rămân aşa cum sunt eu, că mă simt bine.

Dorinţa de a călători nu s-a manifestat atât de puternic până acum.”

16 martie 2010

Episodul 10 - IVAN

IVAN ASTAHOV (1209-1274) s-a născut într-un cătun din zona de vest a Rusiei, devenit ulterior o suburbie a oraşului Novozabkov. În prezent, acest oraş se află în apropierea graniţelor cu Belarus şi cu Ucraina.

Părinţii lui IVAN s-au numit Ghenadi şi Rusalka. Cei doi au avut şapte copii, trei fete (Oksana, Maria, Nataşa) şi patru băieţi (IVAN, Marin, Oleg, Zikan). Veniturile familiei Astahov erau modeste. Ghenadi lucra ocazional ca tăietor de lemne în pădure şi ca tâmplar, făcând diverse reparaţii prin casele oamenilor. Rusalka, nevasta lui, cosea hăinuţe pentru copiii sătenilor, în schimbul cărora primea alimente şi lemne de foc. Cei şapte copii au crescut în atmosfera calmă a familiei, imitându-şi părinţii în ocupaţiile lor. Fetele, crescând, şi-au găsit de lucru cosând şi împletind haine pentru săteni. Una dintre ele (Maria) a reuşit chiar să intre bucătăreasă la conacul boierului Artur Sanielevici. S-au măritat toate trei, aşezându-se la casele lor.

Dintre băieţi, numai IVAN s-a îndepărtat de muncă fizică, obişnuită bărbaţilor din sat. Simţind o chemare puternică spre activitatea preotului cel bătrân al satului şi având deja 20 de ani, IVAN l-a rugat pe Arkadi Saunov să îl înveţe cele necesare pentru a-i lua locul în parohie. Neavând alt succesor, proetul Arkadi s-a învoit să îl iniţieze pe tânărul IVAN în tainele meseriei sale. După 2 ani, Arkadi trecu la cele veşnice, iar IVAN deveni preotul satului. S-a mutat în modesta casă parohială, s-a însurat cu Olena, o fată harnică şi cuminte. Împreună cu fraţii săi a renovat vechea biserică.

IVAN avea o concepţie despre viaţă uşor diferită de cea a binefăcătorului său, defunctul preot Arkadi. El dorea să aducă adevărata credinţă în sufletele şi în casele tuturor sătenilor. Văzând că mai ales bărbaţii nu prea aveau timp să vină la slujbe, părintele IVAN a început să viziteze fiecare familie, purtând cuvântul Domnului peste tot. Îi învăţa pe oameni cum să trăiască în credinţă, curăţenie sufletească şi armonie. Sub influenţa lui pedagogică, preotul IVAN a adus pacea şi buna înţelegere în toată localitatea. Dacă izbucnea vreo ceartă, imediat era chemat preotul, care nu întârzia să apară oriunde.

Familia lui IVAN Astahov a fost numeroasă, Olena aducând pe lume doisprezece copii (şase fete şi şase băieţi). Cu toţii au crescut oameni de nădejde, buni meseriaşi, reuşind să îşi întemeieze familii înfloritoare. IVAN a trăit doar 65 de ani, fiind răpus de reumatismul său cronic, ajuns până la nivelul inimii. Îndelung regretat de întreaga suflare omenească din sat, neavând un înlocuitor, a fost adus un preot dintr-o zonă îndepărtată, rudă cu unul dintre săteni.

Ceea ce se poate remarca în mod deosebit la IVAN este chemarea sa spre educarea poporului. Ajunsese un om deosebit de cult prin eforturile personale. Citise toate cărţile din biblioteca defunctului preot, dar şi pe cele din casa boierului Artur. Generos şi comunicativ, el găsea oricând o vorbă de alinare şi de învăţătură pentru cei cu care discuta. Harnic la muncă, învăţat de mic să repare totul în gospodărie, şi-a păstrat casa în perfectă stare. I-a învăţat şi pe copiii săi să devină buni gospodari, iubitori de curăţenie şi ordine.

Dragă Carla, o posibilă deosebire faţă de preotul IVAN Astahov ar fi înclinarea ta spre singurătate şi discreţie, faţă de spiritul comunicativ al lui rusului. În privinţa orientării spre cultură, vă asemănaţi în mod sigur. M-a uimit dorinţa şi chemarea lui IVAN de a învăţa meseria de preot prin eforturi personale deosebite, beneficiind doar de îndrumarea preotului Arkadi. Fără îndoială că harul lui înnăscut l-a ajutat să îşi îndeplinească visul.

17 mai 2010

COMENTARIUL CARLEI:

„Mă interesează lectura de natură spirituală (Paramhansa Yogananda, Eckhart Tolle, cărţile despre aura umană şi altele pe care mi le-aţi trimis). Pe la sfârşitul lui 2008 am început să meditez seara. La început, mintea mea era ca o gară aglomerată. Apoi mi s-a părut foarte

uşor să-mi opresc gândurile. În timp m-am simţit mai bine eu cu mine. Am început să observ natura din jur (înainte natura era un fel de „peisaj de umplutură”). Am câştigat puţină seninătate.

De-a lungul timpului, am încercat să le vorbesc apropiaţilor despre cărţile, articolele pe care le citeam. Poate că aici semăn cu Ivan, doar că pe el îl mai şi ascultau. Prietenii mei m-au privit cu un oarecare zâmbet, ca şi cum aş fi fost o naivă ce credea în poveşti nemuritoare. „A văzut cineva aura umană ? Ai văzut-o tu ?”

31 mai 2010

Episodul 11 - ARH

Antecesoarea indoneziană ARH HANR SUKI (1112-1183) s-a născut într-o mică aşezare pescărească situată în zona de sud-vest a insulei Timor, scăldată de apele Mării Savu. Pe locul vechii aşezări s-a dezvoltat ulterior oraşul Kupang.

Părinţii lui Arh se numeau Dolr (tatăl) şi Suran (mama). Cei doi soţi au avut doisprezece copii, adică şase fete (ARH, Sumik, Miarh, Sunnar, Tuki, Lanor) şi şase băieţi (Sundar, Tudulk, Murul, Veku, Runak, Lurude). Familia trăia din ceea ce îi oferea natura înconjurătoare. Dolr, tatăl copiilor, pleca în zori la pescuit şi se întorcea când avea pluta încărcată cu vietăţi marine. Mama copiilor, Suran, provenea din părinţi chinezi, care se stabiliseră pe insulă când ARH încă nu se născuse. Deşi familia ei era extrem de numeroasă, femeia îşi făcea timp şi pentru descântecele care ameliorau bolile consătenilor. Suran învăţase de la mama ei acele incantaţii miraculoase, pe care fiecare mamă trebuia să le transmită urmaşelor ei. Fără a face vreo excepţie de la acest obicei străvechi, fetele lui Suran au învăţat uşor numeroasele incantaţii vindecătoare împreună cu gesturile care le însoţeau.

Când copiii au mai crescut, Dolr i-a învăţat scufundările la mare adâncime, în căutarea preţioaselor scoici care adăposteau minunatele perle. Atât prinţesele sumatreze din dinastia Srivijaya, cât şi cele budiste javaneze din dinastia Sailendra erau înnebunite după bijuteriile confecţionate din perle naturale. Adeseori soseau în micul port emisari ai celor bogaţi de pe marile insule învecinate pentru a obţine preţioasele perle în schimbul unor mărfuri de strictă necesitate: haine, mirodenii, lemn deja prelucrat, tocmai bun pentru construcţia plutelor pescăreşti.

ARH, eroina noastră, era al treilea copil născut de mama sa, având doi fraţi mai mari decât ea: Sundar şi Tudulk. Fiind fata cea mare, ea a intrat prima în adâncul apei, învăţând să recolteze scoicile miraculoase. De la 6 ani şi până la 14 ani, când a fost luată de nevastă de către un marinar de pe insula Java, ARH a pescuit perle aproape zilnic, aducând mult belşug în bordeiul modest al părinţilor ei.

Abia împlinise 14 ani când l-a cunoscut pe Junil, un marinar care sosise pentru prima oară în căutare de perle. Fata şi-a expus şi ea marfa la vedere, sperând să o schimbe cu ceva haine. Junil a simţit junghiuri în inimă când a dat ochii cu ARH. Tânărul avea 21 de ani şi se ambiţiona să îşi tot caute nevastă, neplăcându-i niciuna dintre fetele pe care le cunoscuse până atunci. A cumpărat de la ARH toate perlele pe care fata le avea, după care a urmat-o până în coliba unde se afla familia ei. Cu semne şi vorbe uşor de înţeles, a cerut-o pe de nevastă, insistând ca ea să plece imediat cu el spre insula cea îndepărtată unde locuia. Bucurându-se cu toţii de norocul ce dăduse peste ARH, au lăsat-o să plece cu javanezul, fără să le pese ce se va mai întâmplă cu ea. Toţi locuitorii satului considerau un mare noroc pentru fetele care plecau pe alte insule, crezând că pe acele meleaguri le aştepta o viaţă mai bună. Multe ajungeau sclavele unor indivizi bogaţi, dar pe nimeni nu mai interesa lucrul acesta.

ARH nu a ajuns sclava lui Junil, ci nevasta lui. Omul a iubit-o enorm, considerându-se norocos că zeii l-au ajutat să îşi găsească nevasta visurilor sale. S-a comportat că nevastă şi mamă întocmai cum învăţase de la Suran, mama ei rămasă departe. Ea nu a uitat nimic din ceea ce văzuse la mama ei şi s-a străduit până în ultima zi a vieţii să se facă utilă celor din noua sa familie. I-a dăruit bărbatului ei zece copii, pe care i-a crescut cu mare grijă, tratându-i cu descântecele străvechi ale neamului său. Dintre copii, doar doi erau fete. ARH, mama grijulie, le-a găsit bărbaţi pe insulă, nelăsându-le să plece aiurea, cum făcuse ea. Dintre băieţi, şase au ales calea apelor, devenind negustori, iar ceilalţi doi s-au făcut meşteşugari, învăţând meserii utile de la meseriaşi cunoscuţi.

ARH a trăit 71 de ani, reuşind să îşi menţină puterea de a descânta la căpătâiul bolnavilor. Cu o zi înainte de obştescul sfârşit, ea şi-a anunţat fetele că, începând cu ziua următoare, îi vor lua locul în obiceiul descântării. În zorii zilei, buna şi înţeleapta ARH nu mai respira. Avea chipul senin şi un zâmbet discret îi rămăsese pe buze. Murise mulţumită de viaţa ei şi de ea însăşi. Făcuse mult bine în jurul ei, iar rău, deloc. Toată viaţa le-a mulţumit zeilor protectori pentru grija cu care o

vegheaseră, clipă de clipă. Înainte de a muri, le mulţumise în tăcere şi părinţilor ei, ale căror suflete plecaseră de mult în lumea zeilor.

Dragă Carla, cu toate că multe secole vă despart, cred că ai preluat din personalitatea modestei indoneziene conştiinţa datoriei, echilibrul sufletesc, dorinţa de a face mult bine celor care merită să îl primească. Am mai remarcat faptul că, asemenea lui ARH, şi tu eşti mulţumită pentru ceea ce ţi-a oferit viaţă până acum.

Aici am ceva deosebit de adăugat: ARH şi-a binecuvântat bărbatul în toate rugăciunile ei, fiindcă o scăpase de periculosul obicei al scufundărilor în căutarea perlelor. Din cauza acelor scufundări, niciuna dintre fete sau femei nu depăşea vârsta de 30 ani.

24 ianuarie 2012

COMENTARIUL CARLEI:

„Vă mulţumesc pentru studiu, m-a surprins să aflu despre viaţa antecesoarei mele. Am fost plăcut impresionată să aflu că îi ajuta aşa cum ştia ea mai bine pe cei care aveau nevoie. Observ în diferitele încarnări ale spiritului meu multe personaje exotice, dar şi mulţi antecesori care au făcut bine. Mă bucură să aflu că am avut antecesori serioşi, muncitori, corecţi, buni.

În viaţa actuală, din experienţă, am ajuns să cred că unul din rolurile mele este pur şi simplu să fiu acolo pentru unii oameni.

Părinţii mei au divorţat când eram foarte mică şi am fost o alinare pentru mama mea. Când am venit în Bucureşti, am stat multă vreme la o doamnă căreia îi murise soţul de ceva timp. I se ridica des tensiunea şi se simţea rău. Evident, de fiecare dată lua pastile să-i treacă, dar se panica foarte tare, chema salvarea. De câteva ori, am stat pur şi simplu cu ea şi am vorbit de diverse care nu aveau legătură cu felul în care se simţea în acel moment în scopul de a-i distrage atenţia şi a-i crea o stare de bine. Funcţiona, spre fericirea mea. În cele din urmă, nu prea a mai avut puseuri de tensiune. Îmi spunea că sunt ca „un clopoţel" şi ne înţelegeam bine.

Nu ştiu să înot şi nu-mi place să intru în apa mării mai sus de genunchi. Despre perle, nu pot spune nici că-mi plac, nici că-mi displac. Pe undeva, nu înţeleg de ce sunt unele femei atât de înnebunite după ele.

Consider că Cel de Sus e darnic cu mine şi am motive să-I mulţumesc."

28 februarie 2012

Episodul 12 - MAHMUD

Sirianul MAHMUD IBN SANUK (1042-1106) s-a născut în capitala Damasc, părinţii săi numindu-se Iadar (tatăl) şi Ashur (mama). Cei doi soţi au avut şapte copii, adică patru băieţi şi trei fete. MAHMUD era mezinul familiei şi cel mai alintat dintre copii. Tatăl său, Iadar, provenea din vechea nobilime arabă care cucerise teritoriul sirian în secolul 7 d.Hr.

Sub stăpânirea Fatimizilor, neamul lui Iadar a suferit numeroase persecuţii, inclusiv confiscarea averii celor bogaţi. Iadar a supravieţuit tuturor pericolelor prin ocupaţia sa de abil negustor. Cumpăra în mare taină obiecte preţioase, pe care le vindea la suprapreţ unor oameni bogaţi. În felul acesta a reuşit să trăiască bine împreună cu familia lui, fără a fi pedepsit de cei care se perindau mereu la conducerea oraşului. Omul a reuşit să le dea copiilor săi o educaţie corespunzătoare vremurilor prezente şi ale celor care urmau să vină. Pe băieţi i-a instruit în tainele negustoriei şi ale mânuirii armelor, punând mai puţin accentul pe cultura generală. Fetele au primit zestrea necesară pentru a se mărita cu tineri bogaţi.

Eroul nostru, MAHMUD, a devenit negustor, ca şi tatăl său. I-au plăcut călătoriile destinate achiziţionării unor mărfuri care la Damasc aveau mare căutare. A încercat chiar să ajungă departe, spre estul continentului, dar s-a întors după câteva luni cu răni grave, căpătate în lupte cu tot felul de aventurieri. MAHMUD era un erudit, posesor al unei culturi deosebite pentru acele vremuri. I-a mers foarte bine sub ocupaţia Selgiucizilor, care au invadat Damascul în anul 1076. Afacerile cu ei au prosperat, iar el nu a mai fost nevoit să se deplaseze în zone periculoase pentru achiziţionarea de marfă.

După ce şi-a aranjat toţi copiii pe la casele lor, MAHMUD s-a retras în liniştea imensului său palat pentru a studia din cărţile rare cumpărate în tinereţe. Era un cunoscător pasionat al istoriei poporului arab, iar arta arabă îl fascina şi îi stimula percepţii deosebite. Singurul dintre copiii săi care i-a moştenit chemarea spre cultură a fost fiul cel mare, Hanur. Tot el a primit drept moştenire întreaga bibliotecă a palatului, colecţia de tablouri achiziţionate cu multă trudă de tatăl său şi numeroasele obiecte din aur care se găseau prin toate încăperile.

În ultimii ani din viaţă, MAHMUD şi-a scris memoriile de călătorie, care au fost păstrate cu sfinţenie de către Hanur şi predate, din tată în fiu, către generaţiile următoare. MAHMUD a fost un om cu suflet iubitor,

generos cu rudele sărace, dar cumplit de agresiv faţă de duşmanii săi. În tinereţe a fost nevoit să ucidă pentru a-şi salva viaţa.

La 64 de ani, îmbătrânind înainte de vreme şi grav bolnav cu inima, el s-a rugat la Allah să îi ierte toate păcatele şi să îl primească în lumea lui binecuvântată. A închis ochii pe veci într-o seară liniştită în timp ce citea dintr-un manuscris străvechi. După moartea sa a fost mult lăudat pentru generozitatea dovedită de-a lungul vieţii, dându-se uitării firea sa impulsivă şi necruţătoare cu cei care nu îl ascultaseră.

2 iunie 2011

COMENTARIUL CARLEI:

„Mă bucur să aflu că am avut antecesori care erau interesaţi de cultură în diferitele ei forme. Cred că atunci când ai preocupări frumoase, altele decât cele menite să-ţi asigure traiul, spiritul nu poate decât să evolueze.

Sunt uimită de câte încarnări ca negustor a avut spiritul meu. În viaţa actuală, aş zice că mă pricep să cumpăr produse bune ca raport calitate - preţ, dar nu mă văd în postura de a convinge pe alţii să cumpere ce vând eu. Chiar nu mi-ar plăcea să vând. Pe de o parte, mi se pare că aş înşela oamenii vânzându-le produse la suprapreţ, pe de altă parte, mi se pare că m-aş milogi la ei să cumpere. Probabil le-am făcut pe amândouă în diversele vieţi şi tocmai de aceea negustoria nu mă atrage.

Spuneţi că Mahmud era generos cu apropiaţii şi nemilos faţă de duşmani. Astăzi sunt tot blândă cu cei dragi. Cu duşmanii încerc să fiu cât de cât corectă. Câteodată reuşesc să-i privesc ca pe nişte oameni bolnavi, trişti, angoasaţi. Nu exagerez însă cu corectitudinea. Am învăţat din experienţă că, dacă mi se ridică mingea la fileu, e indicat s-o lovesc cât mai tare (e chiar în spiritul sportivităţii). După „mingi bine plasate", am fost mult mai respectată şi părerea mea a contat în faţa unora."

7 iunie 2011

Episodul 13 - ALIDH

Antecesoarea spirituală ALIDH MAHUR a trăit între anii 987-1030. S-a născut într-un trib care locuia în podişul numit astăzi Al-Hidab Tademait, acesta aflându-se în zona centrală a Algeriei. În acea vreme,

cea mai apropiată localitate oarecum civilizată se afla la o distanţă de câteva zeci de kilometri de aşezarea tribului respectiv.

Părinţii lui ALIDH se numeau Runuk (tatăl) şi Ail (mama). Cei doi au avut paisprezece copii, dintre care doar zece au ajuns la vârsta maturităţii. Ceilalţi patru au murit în primii ani de viaţă, din cauza unor epidemii care secerau periodic o parte din membrii comunităţii. Au rămas în viaţă patru fete şi şase băieţi, printre care şi eroina noastră.

Fetele crescând, au fost vândute ca sclave unor indivizi bogaţi, care îşi trimiteau reprezentanţii pe la diverse aşezări tribale, unde fetele abia aşteptau să scape de sărăcia de acasă. ALIDH şi surorile ei mai mici (Ruhil, Mandun, Lurah) au avut norocul de a fi cumpărate de un singur negustor, care le-a dus în casa stăpânului său, Aidah. Acesta, om foarte bogat, deţinea un palat fortificat şi bine păzit în localitatea care astăzi se numeşte Fort Miribel. Aidah tocmai împlinise 45 de ani, avea şase neveste şi 24 de copii, aşa că necesarul de slujnice creştea anual.

Bucurându-se că i-au fost aduse patru surori cu vârste apropiate, i-a găsit fiecăreia câte un loc în marea sa familie. Era omenos din fire, dar numai cu cei pe care îi iubea. Putea deveni uşor un despot sângeros, răzbunător dacă unii dintre supuşii săi îl trădau sau îl înşelau. Ca proprietar a zeci de cămile, Aidah avea nevoie să dovedească multă severitate faţă de angajaţii săi, prin strădania cărora îşi mărea în permanenţă averea. Cămilele sale transportau mărfuri de la un ţinut la altul al Africii de Nord.

ALIDH avea 14 ani când a ajuns în palatul lui Aidah. Ruhil împlinise 12 ani, Mandun avea 10 ani, iar Luraj, doar 8. Au fost trimise împreună în haremul stăpânului, adăpostit într-o mare clădire, sobră la exterior, separată de reşedinţa lui Aidah. Acesta îşi ţinea lângă el prima nevastă, care îi dăruise cinci băieţi. O parte din sclavele haremului îi serveau şi pe aceştia.

ALIDH a fost aleasă de fiul cel mare, Kronhal, care avea 20 de ani şi îşi cauta nevastă pe la negustorii bogaţi. Kronhal a prins drag de nevinovata copilă, pe care a transformat-o în femeie. A luat-o lângă el spre a-i ţine loc de nevastă până la cumpărarea unei fete bogate. După un an, ALIDH i-a dăruit un fiu, pe frumosul Asur. Născut din iubire, băiatul semăna bine cu tatăl său. Copil norocos, Asur a crescut ca un prinţ, având totul la dispoziţie. A fost unicul copil născut de ALIDH. Naşterea fusese grea, vârsta fetei, prea timpurie, iar săraca de ea scăpase cu viaţă ca printr-o minune, fiind îngrijită de o sclavă bătrână foarte pricepută la leacuri vrăjitoreşti.

Asur împlinise 3 anişori când stăpânul Kronhal şi-a adus în palat o nevastă bogată. Nevoită să cedeze locul tinerei trufaşe şi severe, ALIDH s-a retras cu fiul ei într-o odaie modestă din curtea palatului. Singura ei datorie faţă de stăpân a fost cea de mamă, ocupându-se de Asur până în ultima zi a vieţii sale. Avea 43 de ani când a închis ochii, bolnavă de inimă, înconjurată de cei dragi: Asur, nevasta şi copiii lui.

Dragă Carla, aflând povestea vieţii frumoasei ALIDH, am ajuns la concluzia că, după atâtea sute de ani, tu reprezinţi un fel de revers al medaliei. Ca om al zilelor noastre, viaţa ta este total diferită de cea a sclavei algeriene. Ca fiinţă complexă, eşti aproape în opoziţie cu antecesoarea ta. Spiritul tău de independenţă devine o reacţie de dezaprobare a supunerii sclavei ALIDH faţă de stăpânul său. Capacitatea ta de a studia şi a munci îţi asigură dreptul de a fi o persoană stăpână pe viaţa sa.

Încă o idee bine ascunsă în subconştientul tău: decât să faci copii în condiţii de supunere totală, mai bine să nu faci niciunul. Totuşi, să nu cădem în cursa celibatului!

5 decembrie 2010

COMENTARIUL CARLEI:

„Nu mă miră viaţa pe care a avut-o Alidh. Era de aşteptat. Ce viaţă ar fi putut avea o femeie în Algeria acum aproape 1000 de ani ? Evident, de sclavă a bărbatului şi de „pântec”.

E posibil să fi rămas la nivel de subconştient cu o anumită teamă de a naşte. Mie mi se pare groznică naşterea din punct de vedere fizic. Tot aud despre „bucuria de a aduce pe lume un copil”, dar nu mi se par decât vorbe în vânt. Nu pot pricepe. Pentru mine, naşterea nu e decât durere şi chin. Văd că, în zilele noastre, se poartă să asiste şi tatăl la naştere. Cred că într-o astfel de situaţie eu l-aş strânge de gât pe tată şi aş spune „Numai din cauza ta!”.

Încă nu-mi doresc copii. Nu cred că mi s-au activat instinctele materne şi nici nu am încă maturitatea necesară ca să cresc un copil. Nu pot să spun că mă atrage nici căsătoria. Mi se pare complicată viaţă în doi. Cred că e mult mai plăcut să ai un prieten de suflet decât un soţ.”

6 decembrie 2010

DAN, inginer

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- John Derek (1816-1902) [nepublicat în website]
- Laura Sandrelli (1713-1799) [nepublicat în website]
- Ahmed Horumi (1693-1715) [nepublicat în website]
- Birendra Imanda / Athmi (1516-1599)

Episodul 1 - JOHN

JOHN DEREK a trăit între anii 1816-1902 în partea de nord a Irlandei. S-a ocupat cu pescuitul şi vânzarea peştelui. A fost un bun familist în general, dar a avut trei neveste şi şapte copii. Prima soţie i-a murit la un an după căsătorie, din cauza unei infecţii postnatale. Cea de-a doua soţie a decedat bolnavă de holeră, când JOHN era plecat pe Marea Adriatică la pescuit şi negustorie.

JOHN a fost un bărbat foarte inteligent, dar provenind dintr-o familie săracă de pescari, a învăţat puţină carte, doar 2 ani de şcoală. S-a descurcat în negustorie foarte bine, prea puţini reuşind să-l păcălească la plata mărfii sale.

A avut relaţii cu multe „femei uşoare" în lungile perioade în care a lipsit de acasă. Totuşi, familia şi-a respectat-o întotdeauna, asigurându-i veniturile necesare traiului zilnic.

JOHN s-a ocupat şi cu practica ghicitului în cafea, în palmă, în cutele de pe frunte şi în cărţile cu care juca poker noaptea cu prietenii săi de băutură şi negoţ. Din acest motiv, era poreclit „Ghicitorul". Pretutindeni unde ajungea „Ghicitorul" JOHN era veselie mare. Darul ghicitului i-a favorizat de multe ori înzecirea câştigului bănesc sau în natură, dar şi cucerirea unor prea frumoase şi „uşoare" femei.

A murit departe de casă, aflându-se pe ocean la pescuit, în ciuda vârstei sale înaintate. Puterile sale, slăbite de bătrâneţe, nu l-au ajutat să vâslească suficient de repede pentru a ajunge la ţărm şi a se adăposti de furtuna care i-a răsturnat barca, aruncându-l cu forţă în adâncurile apei.

Dan, mintea strălucită a lui JOHN ţi s-a transmis pe cale spirituală, dar la un nivel mult mai rafinat, adaptându-se perfect la necesităţile vieţii moderne. Irlandezul a trăit şi a murit regretându-şi amarnic neştiinţa de carte. În ultimele clipe ale vieţii, înainte de a-şi da duhul, sufocat de presiunea apei, l-a străfulgerat gândul că, dacă tatăl sau l-ar fi obligat la mulţi ani de şcoală, ar fi murit bogat într-un castel, înconjurat de o familie răsfăţată în lux.

Te-ai născut cu predestinarea de a deveni medic psihiatru. În plus, fiinţa ta aspiră spre perfecţiunea spiritului, călăuzită fiind în subconştient de dorinţa de a acţiona spre binele oamenilor, spre îndreptarea unor nedreptăţi sociale.

Încă din adolescenţă te-ai străduit să cunoşti aspectele nevăzute ale fiinţei umane, fără să ştii, probabil, că îţi vei putea ajuta semenii studiind şi practicând o profesiune care îţi va asigura cadrul general al unei comunicări reale şi eficiente cu oamenii din jurul tău. Ai datoria de a te apropia din ce în ce mai mult de sufletul omenesc, de conştiinţa umană, pentru a înţelege foarte bine căile prin care îţi poţi ajuta semenii aflaţi la necaz. Ar fi bine să faci parte din asociaţii umanitare. În plus, practicarea unor discipline esoterice puse în slujba întrajutorării umane ţi-ar aduce satisfacţii spirituale deosebite. Ai o minte pătrunzătoare, o intuiţie foarte bine folosită în situaţii critice şi un talent aparte în înţelegerea comportamentului uman. Chiar şi profesia de psiholog ţi se potriveşte de minune. În concluzie: nu vei avea niciodată linişte sufletească dacă nu îţi vei consacra viaţa şi profesiunea acordării ajutorului necesar oamenilor aflaţi în suferinţă.

Apare o posibilă îmbolnăvire a ficatului în cazul abuzului de alcool. JOHN a băut multă tărie la viaţa lui. La tine există semne de intoleranţă la substanţele chimice folosite în fabricarea băuturilor spirtoase.

Să nu uităm că JOHN a murit înecat. Prin urmare, teama de apă este înscrisă în subconştientul tău şi poate să iasă oricând la iveală. În consecinţă, dacă o anumită acţiune te obligă să călătoreşti pe apă în condiţii de furtună sau să te scufunzi la mare adâncime, iar mintea ta îţi oferă semnale de alarmă, ar fi bine să-ţi asculţi glasul intuiţiei şi să renunţi la acţiunea respectivă.

JOHN a murit sufocat în adâncul Oceanului Atlantic. De la el, ţi s-a transmis o sensibilitate a căilor respiratorii atunci când te afli într-un mediu toxic. Poţi să devii alergic la particulele iritante din atmosferă, la sprayuri, la praf şi la multe altele.

12 mai 2007

COMENTARIUL LUI DAN:

„Am primit cu interes şi emoţie scrisoarea ta. Ideea principală, ideea în jurul căreia se învârteau gândurile mele după citirea acesteia, este că lucrurile se leagă. Se leagă în sensul că între acele lucruri pe care mi le-ai spus tu şi multe din realităţile vieţii mele actuale există o compatibilitate evidentă. Urmează să detaliez aceasta evidenţă.

Evidenţe profesionale:

-> pasiunea pentru învăţat (lipsa şcolarizării a fost regretată de John);

-> lucrez într-o mare firmă de software, buna mea intuiţie asupra comportamentului uman ajutându-mă să avansez foarte rapid (am căpătat îndatoriri destul de importante pentru vârsta şi poziţia mea pentru că simţeam omul şi situaţia); totuşi renunţ, pentru că simt că mă plafonez, că nu am libertate, că mă consum în probleme superficiale.

Evidenţe de altă natură:

- pasiunea pentru şi teama de mare -> refuz să intru în apă, deşi pot sta ore întregi să mă uit la valuri;

- senzaţia de sufocare pe care o am în spaţii care sunt slab aerisite, sensibilitatea căilor respiratorii -> mult peste medie;

- slaba toleranţă la alcool -> mult peste medie;

- mărturisirile tuturor cunoscuţilor mei care afirmă că discuţiile cu mine îi liniştesc şi calmează în mod inexplicabil;

- o dorinţă foarte mare, uneori păguboasă, de a face bine, de a ajuta;

- tentaţia de a mă înrola în acţiuni umanitare.

Evidenţe - posibile !?! Oare pot gândi că există o legătură cu viaţa anterioară?

- visez rar, dar atunci când se întâmplă să visez că prind peşte, ştiu că în perioada imediat următoare vor avea loc fapte care mă vor afecta negativ (sunt implicat în mod direct, dar cel mai adesea indirect); întotdeauna lucrul acesta se confirmă într-un interval extrem de scurt de timp! Se întâmplă de foarte mulţi ani, de fiecare dată sper să fie doar o coincidenţă însă... Exemplu: sâmbătă spre duminică am visat că prind peşte în nişte ape repezi, duminică după-amiaza am aflat că bunica mea a fost internată în spital.

- acum câţiva ani, fiind foarte obosit, am răspuns distant şi aparent semi-conştient unui necunoscut ce mă întrebase de unde sunt: „Irlanda! Ştii? ţărmurile înalte, la baza cărora se sparg valurile oceanului, ţărmuri cu iarbă de un verde pe care nu îl poţi uita”. Foarte mult timp, m-am

gândit apoi... de unde a venit răspunsul ăsta!?... ce-a fost cu mine?... poate mă pripesc atunci când văd în acest răspuns o posibilă „evidenţă”... poate este o simplă coincidenţă... dar...

În privinţa a ceea ce am de făcut pentru a putea utiliza informaţiile primite de la tine ca pe un ajutor cu preţios, cred că sunt pe drumul cel bun. Tot ceea ce mi-ai spus se regăseşte într-un fel sau altul în viaţa mea actuală. Ceea ce mă bucură este că sunt pe drumul cel bun - tendinţele mele actuale de dezvoltare sunt compatibile într-o bună măsură cu informaţiile primite de la tine: misiunea de a înţelege comportamentul uman, de a ajuta, este centrală modului meu de a privi lumea.”

14 mai 2007

Episodul 2 - LAURA

Italianca LAURA SANDRELLI (1713-1799) a fost o baroneasă foarte bogată, stăpâna unui castel străvechi în regiunea Padova. S-a măritat la vârsta de 17 ani cu un conte bătrân, care a murit după 2 ani de la căsătorie. Cu el nu a avut copii, dar i-a rămas de crescut fiica lui, minoră, orfană de mamă. Laura şi-a făcut datoria, comportându-se ca o mamă adevărată.

Au trecut doar trei ani de la văduvie, când l-a cunoscut pe cel care îi va deveni noul soţ, baronul Rossano Pacini, bogat, distins în vorbă, în maniere şi în poziţia socială. Bun la suflet, mare filantrop, mason din tată în fiu, Rossano a iubit-o mult pe LAURA, ca şi pe fiica ei vitregă. Împreună au avut patru copii. LAURA a închis ochii fericită, mulţumită de viaţa ei. Numai conştiinţa morţii care se apropia i-a întunecat seninătatea.

Plăcându-i foarte mult animalele, mai ales caii de rasă nobilă, petrecea câte 2-3 ore în fiecare zi lângă cei patru cai aflaţi în averea familiei. Bătrână fiind, se încăpăţâna să-i încalece pentru câte o plimbare prin grădina şi pădurea soţului său. Într-o nefericită zi, a alunecat de pe cal, izbindu-se de trunchiul unui copac răsturnat la pământ. Şi-a fracturat coloana vertebrală, căzând la pat fără speranţe de vindecare. După câteva luni a murit, spre regretul copiilor, rudelor şi disperarea soţului său.

Dan, într-o măsură covârşitoare, de la LAURA ţi s-a transmis iubirea pentru toate fiinţele vii de pe pământ. Iubeşti şi respecţi oamenii, doreşti să-i ajuţi mereu. Dragostea pentru cai ţi s-ar putea transforma într-o

patimă a vârstei înaintate. Ai calităţi de bun familist. În plus, nutreşti o milă profundă faţă de copiii orfani. Într-o anumită perioadă a vieţii vei fi tentat să înfiezi un copil sărac.

LAURA a avut doi soţi mai în vârstă decât ea. Prin compensaţie, ar fi posibil ca toată viaţa să-ţi placă femeile mult mai tinere decât tine. LAURA, deşi a fost bogată, nu s-a străduit să călătorească în străinătate. Ca un revers al medaliei, ţie îţi este predestinat să călătoreşti pe toate continentele. Italianca a fost o femeie deosebit de frumoasă, dar foarte cuminte în privinţa bărbaţilor. La tine se întâmplă altceva: carisma LAUREI ţi s-a transmis pe cale spirituală, dar şi tendinţa de a-i rămâne fidel partenerei de viaţă. Însă felul tău de a fi, cât se poate de drăgălaş, va stârni câteva pasiuni puternice în sufletele unor femei.

LAURA, cu toate că a fost nobilă şi foarte bogată, s-a simţit mereu datoare să se comporte ca o bună gospodină. Se pare că preferinţa pentru ordine, curăţenie, linişte în locuinţa personală, de la ea le-ai moştenit. În plus, am impresia că nutreşti un vis frumos de multă vreme: ţi-ar plăcea să ai o casă mare, mare ca un palat.

17 iunie 2007

COMENTARIUL LUI DAN:

„Povestea Laurei Sandrelli, prin implicaţiile asupra actualei mele vieţi, aşa cum tu mi le-ai prezentat, îmi este cât se poate de familiară. Da, tot ceea ce îmi spui este adevărat: de la călătoriile spre care aş fi înclinat până la dorinţa de a avea o casă a mea, de la pasiunea pentru ordine curăţenie, linişte până la respectul pe care îl port ideii de familie.

Da, mi-aş dori o casă într-o zonă veche a capitalei, apreciind mai degrabă distincţia, eleganţa, rafinamentul şi bunul-gust, tradiţia, în detrimentul opulenţei afişate de „burghezia coruptă” a post-comunismului românesc. Totuşi, trebuie să recunosc şi faptul că nu voi fi niciodată prizonierul unui astfel de vis. În măsura în care mă voi aproia de acest vis în mod onest şi fără a cădea în patima materialismului, cu siguranţă voi lupta pentru a-l îndeplini.”

3 iulie 2007

„Dându-se un lanţ de existenţe lumeşti (italianca, irlandezul şi eu) şi o anumită dimensiune a existenţei (să spunem viaţa afectivă sau înclinaţia către o anumită profesiune sau atitudine) s-ar putea identifica un algoritm care să poată explica evoluţia de-a lungul lanţului pe această

dimensiune? Mai clar: dacă pe dimensiunea „viaţa afectivă” o anumită caracteristică s-a propagat de la italiancă la irlandez, atunci ea nu se va mai propaga şi la mine? sau invers: dacă nu s-a propagat de la italiancă la irlandez, se va propaga la mine? Mă gândeam, spre exemplu, şi la înclinaţia celor două persoane pentru călătorii: italianca, teribil de statică, irlandezul, extrem de dinamic. Şi eu?... călătoresc, desigur, în concediu, însă... profesional este asta o predestinare? Prin trecerea de la italiancă la irlandez se trece de la static la dinamic... oare mie ce îmi rămâne? Dorinţa de dinamicitate şi eşuarea permanentă în static... sau invers... sunt şi astea alternative.”

28 august 2007

Episodul 3 - AHMED

Prinţul arab AHMED HORUMI (1693-1715) a fost crescut cu mare fast în palatul tatălui său, situat în ţinutul Mesopotamiei. Emirul, tatăl său, şi-a satisfăcut toate ambiţiile cu acest copil, de fericire şi mulţumire că i s-a născut un băiat, printre cele 20 de fete. Problema esenţială a lui AHMED, încă din clipa naşterii, a fost existenţa mamei sale: fată săracă din popor, racolată de oamenii emirului la vârsta de 12 ani. După 2 ani de lâncezeală în harem, Halifa l-a născut pe AHMED. Bucurie mare la palat, mai puţin în sufletul soţiei oficiale a emirului, care îi născuse până atunci patru fete. AHMED a ajuns lumina ochilor tatălui său, iar Halifa, sclava preferată.

Băiatul a primit o educaţie severă, de luptător şi viitor conducător al ţării. A călătorit mult cu emirul prin ţinuturile aflate în proprietatea lui. A văzut de mic sărăcia poporului şi chinurile îndurate de supuşii tatălui său. Sufletul curat, de om din popor, moştenit de la mama sa, l-a îndemnat să le ia apărarea celor sărmani, stârnind adeseori mânia tatălui său. La numai 18 ani, a fugit de la palat, însoţindu-se cu un grup de luptători care organizau acţiuni de nesupunere faţă de emir. Tatăl său l-a dezonorat, l-a dezmoştenit şi l-a renegat.

Ajuns foarte sărac, şi-a căutat rudele din partea mamei sale. Acestea l-au adăpostit, i-au alinat suferinţele unor boli contractate prin luptele împotriva soldaţilor emirului. S-a stins din viaţă la numai 22 de ani, regretând amarnic faptul că nu a reuşit să-şi elibereze mama din ghearele stăpânului său – emirul. După câteva luni de la moartea fiului său, Halifa şi-a pus capăt zilelor.

Dureroasă poveste, dar foarte relevantă, având în vedere unele aspecte ale personalităţii tale. Dorinţa ta de libertate, la care se adăugă intoleranţa faţă de orice fel de constrângere, te îndeamnă să-ţi cauţi mereu drumul în viaţă. Când crezi că ai ajuns unde trebuie, apar din nou complicaţii. În subconştientul tău sălăşluieşte ideea că a fi perfect în toate faptele înseamnă a reuşi să-ţi impui oricând punctele de vedere şi să faci ordine în jurul tău. Iată o problemă spinoasă a personalităţii tale: aceea de a aspira permanent spre perfecţiune. Iar perfecţiunea este greu de găsit pe Terra!

M-ai întrebat dacă s-ar putea identifica un algoritm care să determine evoluţia de-a lungul lanţului karmic. Există, cu siguranţă, un schelet energetic pe care este structurat lanţul încarnărilor. Coloana vertebrală o constituie porunca divină de a evolua permanent. Pe această poruncă se structurează vieţile succesive, cu tot bagajul lor de bucurii şi dureri. Dar cum, în timpul vieţii, omul trăieşte ca un om, nu ca un înger, obiectivele iniţiale avute în vedere de spiritul său înaintea încarnării nu sunt respectate întru totul. Este aproape la fel ca la şcoală, când copilul nu respectă tot programul impus. De aici rezultă necesitatea unor pedepse care se aplică sau nu se aplică, merite ale „copilului” lipsite de recompense şi multe alte situaţii conflictuale care încarcă zestrea karmică. Urmarea o ştim: se impune o nouă încarnare.

Interferenţele preluării spirituale de la toate vieţile anterioare sunt infinit de numeroase. Un exemplu: considerând că vieţile tale anterioare se prezintă ca fumul, fiecare dintre ele având altă culoare, atunci amestecul de particule diferit colorate poate fi comparat cu viaţa ta actuală. Dar cu cât fumul este mai vechi, cu atât te colorează mai puţin. Ultimul fum, cel al vieţii precedente, este cel mai puternic. El îţi marchează trăsăturile fizice şi psihice, comportamentul, profesia predestinată, numărul de căsătorii, de copii etc. Dimensiunea tabloului karmic în timp şi spaţiu este nelimitată. Trebuie să ne simţim fericiţi dacă reuşim să aruncăm o privire pe acest tablou. După fiecare privire, devenim mult mai înţelepţi şi parcă îmbătrânim subit. Totuşi, trebuie să trăim mai departe!

3 octombrie 2007

COMENTARIUL LUI DAN:

„În privinţa tânărului prinţ arab, povestea este dureroasă însă... descoperind-o, nu pot decât să afirm că aş fi făcut la fel ca Ahmed.

Observaţiile tale cu privire la consecinţele acestei experienţe sunt în mare parte apropiate de ceea ce eu simt ca definitoriu pentru personalitatea mea actuală.

Consider drept atribut al perfecţiunii şi capacitatea de a discerne propriile erori, de a fi capabil să te autoreglezi. Este ceva biblic în această dimensiune a perfecţiunii. Citind Geneza, mă întrebam mereu oare ce sens au oare cuvintele „Şi a văzut Dumnezeu că este bine”. [Şi a zis Dumnezeu: „Să fie lumină!” Şi a fost lumină. Şi a văzut Dumnezeu că este bună lumina, şi a despărţit Dumnezeu lumina de întuneric... Tăria a numit-o Dumnezeu cer. Şi a văzut Dumnezeu că este bine. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a doua] Cred că sensul ţine de această capacitate a perfecţiunii de discerne, de a decela Binele şi Răul. Iar nu poţi face asta fără a accepta că eşti supus greşelii şi fără a-ţi admite propriile greşeli.

Ce trebuie găsit pe Terra dacă nu o perfecţiune pe care o văd drept un fel de „dreaptăa socotinţă”... în condiţiile în care pe Terra eşti înconjurat de perfecţiune divină ori de câte ori stai pe scaun şi priveşti la o livadă?!”

22 octombrie 2007

RĂSPUNSUL NINEI:

Să vedem cum stăm cu ideea perfecţiunii care sălăşluieşte în subconştientul tău. Eu văd lucrurile în felul următor: ceea ce este înscris în subconştient reprezintă atât o bază de date, cuprinzând informaţiile culese de creier de peste tot, cât şi cuantumul ideilor care monitorizează comportamentul şi gândirea omului. De obicei, nu tot ce este înscris în subconştient iese la iveală prin faptele noastre. Dar, în general, oamenii foarte inteligenţi şi intuitivi se afla în bune relaţii de colaborare cu subconştientul lor.

Revenind la ideea de perfecţiune, în cazul tău, cred că ea se concretizează prin comportarea ta de om care studiază mult pentru a evolua permanent pe plan profesional şi spiritual. În plus, eforturile tale de a fi un om corect, cinstit, generos, manierat se încadrează perfect în sfera conceptului de „perfecţiune”. Dacă în vieţile tale anterioare strămoşii spirituali au fost oameni diferiţi ca aspect şi fapte, totalitatea trăsăturilor fiecăruia s-a transmis pe cale spirituală personajului următor. Aşadar, în fiinţa ta se regăsesc toate „amintirile” vieţilor anterioare, într-o măsură mai mare sau mai mică. Se spune că timpul netezeşte toate asperităţile. Această afirmaţie este perfect valabilă pentru

fiecare om, în fiecare generaţie şi în toate perioadele care aparţin lanţului încarnărilor succesive. Perfecţiunea adevărată, completă o găsim numai în fiinţa şi creaţiile lui Dumnezeu. Bunătatea, Inteligenţa Lui sunt perfecte. Natura, fiinţele vii au o structură perfectă, adaptată rolului lor în Univers. Măcar câte o fărâmă din ceea ce ne oferă Dumnezeu să se regăsească şi în noi, păcătoşii, nu-i aşa? Aceasta înseamnă să aspirăm spre perfecţiune.

27 noiembrie 2007

Episodul 4 - BIRENDRA

Prinţul indian BIRENDRA IMANDA (1516-1599), originar din Bengal, a fost singurul copil al celui mai bogat nobil din zonă şi stăpânul ţinutului respectiv. Încă de la vârsta de 3 ani, BIRENDRA a devenit practicant al religiei budiste, alături de părinţii săi. Foarte inteligent şi ascultător, înzestrat cu o gândire uimitor de profundă pentru un copil atât de mic, el a început să cânte mantre şi să spună rugăciuni cu mult talent, deşi împlinise doar 4 anişori. Nobilii din zonă l-au desemnat drept încarnarea unui lama tibetan care trăise în secolul 11. Părinţii săi au acceptat să fie dus într-o mânăstire budistă cu scopul de a fi educat şi pregătit în vederea viitoarei vieţi monahale.

BIRENDRA a primit numele religios de ATHMI. Viaţa sa a fost lungă (83 de ani) şi bogată în evenimente plăcute, care l-au înălţat spiritual. Neavând voie să se căsătorească, ATHMI a rămas departe de „înşelătoarea iubire femeiască”. Respectarea principiul castităţii masculine i-a provocat multe crize cu substrat nervos, aducându-l la bătrâneţe în situaţia de a dispreţui profund „păcatul amorului”. Aproape că şi-a urât propria mamă, fiindcă femeia „păcătuise” înainte de a-l aduce pe lume.

ATHMI ar fi trebuit să trăiască 101 ani, potrivit destinului cu care se născuse. Din păcate, rivalitatea colegilor săi în privinţa ocupării funcţiei de şef monahal (funcţie pe care ATHMI o deţinea încă din tinereţe), i-a determinat pe doi nemernici să-i strecoare o viperă în chilia sa modestă. Moartea lui a fost rapidă, aproape că nici nu şi-a dat seama când a închis ochii pe vecie.

COMENTARIUL LUI DAN:

„Îţi mulţumesc pentru informaţiile furnizate în legătură cu problema mea de viaţă. Le accept cu credinţa că numai o abordare echilibrată, o abordare ce are timpul drept aliat este o soluţie… pentru barca mea… barca al cărui timonier sunt. Timpul… am învăţat să îl utilizez ca pe un aliat. Din păcate… sau poate din fericire… viaţa umană terestră este mai scurtă… trebuie să iei decizii mai repede… totuşi. Cu greu pot înţelege şi accepta duplicitatea. Nu poate exista şi nu ar trebui să existe „aceeaşi măsură”… din punctul meu de vedere. Deocamdată… timpul are încă răbdare… Cred că am un bun coeficient al inteligenţei emoţionale şi spirituale… dar atât. Las timpul să lucreze pentru mine. Tendinţele mele actuale de dezvoltare sunt compatibile într-o bună măsură cu informaţiile primite de la tine: misiunea de a înţelege comportamentul uman, de a ajuta, este centrală modului meu de a privi lumea. În privinţa vieţii sentimentale şi familiale, periodizarea oferită de tine este exactă până în prezent. Viitorul va decide şi restul, iar eu ştiu că îmi pot construi şi influenţa viitorul.

Acele trăsături pe care tu le-ai identificat drept „urmări” ale unei evoluţii care include o viaţă anterioară sub numele de „Birendra Imanda” sunt definitorii pentru mine. Există desigur esenţe, nuanţe… dar… privind lucrurile în linii mari, imaginea se suprapune cu trăsăturile mele actuale. Sigur, probabil că în privinţa modului în care eu privesc comportamentul femeiesc, femeia, după cum mi-ai explicat într-un mesaj anterior… îmbinarea „fumurilor” reprezentate de vieţile anterioare a condus către o complexitate care cu greu poate fi redusă la aceste „linii mari”. Irlandezul, italianca… prinţul arab… prinţul indian… fiecare contribuie cumva la modul în care eu privesc acest subiect… şi subiecte conexe. Această dimensiune (modul de raportare la comportamentul femeiesc) ar fi doar un exemplu. Ceea ce mi se pare de asemenea frapant este faptul că, până acum… în călătoriile mele… am ajuns exact în aceste zone pe care, conform spuselor tale… le-am cunoscut în existenţele anterioare.

Despre meditaţie… şi practici meditative… ţin minte că atunci când eram mai mic, mă jucam cu forţa gândului. Citisem eu în cărţi… Din păcate, în afară de faptul că încerc mereu să abordez o perspectivă optimistă, în prezent nu mai practic astfel de exerciţii. Ar fi nevoie de o anumită linişte, pe care, în momentul de faţă, nu o pot avea. Sper să mă reîntorc spre aşa ceva… cândva.”

26 februarie 2008

CRISTINA, filosof

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Nicole Vervier (1896-1935)
- Lijos Fenides (1812-1889) [nepublicat în website]
- Ahma Undt Khim (1732-1801) [nepublicat în website] - fără comentariu
- Lojena Santis (1685-1719) [nepublicat în website]
- Vladka Sahirova (1600-1679) [nepublicat în website]
- Ulrika Mirenk (1526-1590) [nepublicat în website]

Episodul 1 - NICOLE

NICOLE VERVIER (1896-1935) s-a născut într-un orăşel situat la nord de Paris, părinţii săi fiind oameni de condiţie modestă: tatăl, tâmplar, iar mama, croitoreasă. NICOLE, mezina familiei, era cel de-al treilea copil al soţilor Philippe şi Marie. A fost crescută de bunica din partea mamei, care a iubit-o ca pe propriul copil. Educată cu multă atenţie, fetiţa a fost dată la şcoală pentru a ajunge mai mult decât o biată meseriaşă ca mama ei. Pe măsură ce creştea, NICOLE şi-a văzut de treabă, ascultând sfaturile bunicii, pe care le considera un dar de la Dumnezeu. Crescută în cea mai evlavioasă credinţă în Divinitate, fata a acceptat îndrumarea bunicii spre a urma cursurile colegiului catolic din oraş. Acolo i-a fost desăvârşită buna educaţie primită de la bunica.

Abia terminase liceul, când şi-a pierdut bunica pentru totdeauna. Biata bătrână, cu ochii în lacrimi, i-a spus cu ultima suflare: «Să ajungi om, scumpa mea!». Rămasă fără cea mai dragă fiinţă, tânăra domnişoară în vârstă de 17 ani s-a sfătuit cu părinţii asupra viitorului său. Ar fi vrut să urmeze o facultate de Medicină, dar cine să o întreţină atâţia ani?! Părinţii erau deja obosiţi de viaţă, bolnavi, trăind de azi pe mâine. Curajoasă şi tenace, NICOLE şi-a căutat de lucru prin oraş. A fost

angajată de un notar bătrân, care îşi dorea o tânără inteligentă şi prezentabilă pentru postul de secretară.

Remarcată de un nepot al notarului, după o lună s-a trezit cerută în căsătorie. Neavând încotro, deşi nu simţea că Georges i-ar fi drag, s-a măritat cu el. Tânărul era bun, tandru şi dornic să aibă o familie adevărată, de care să fie mândru toată viaţa. NICOLE şi-a luat în serios rolul de soţie, voind ca soţul ei să nu aibă motive de reproşuri. Munceau amândoi de dimineaţa până seara, ea, la notariat, el, la un cabinet de medicină veterinară.

Primul lor copil a venit la un an după căsătorie. Pentru a-şi creşte fetiţa, femeia a fost nevoită să renunţe la serviciu. Deja se simţea obosită. Naşterea îi agravase afecţiunea cardiacă pe care o avea încă din copilărie. Georges muncea din greu la cabinetul său şi în gospodăriile clienţilor bogaţi cărora li se îmbolnăveau caii, câinii şi pisicile. Cu toate greutăţile, viaţa familiei ar fi continuat multă vreme în armonie şi înţelegere dacă un gând rău nu ar fi pus stăpânire pe biata NICOLE: îşi mai dorea un copil! Fără să ţină cont de sănătatea şubredă, a mai lăsat o sarcină. Avea deja 39 de ani. Din nefericire pentru ea şi pentru ceilalţi din familie, a născut un băieţel mort. Din cauza şocului postnatal, femeia a trecut la cele veşnice, spre disperarea soţului şi a fiicei sale.

Cristina, cu predecesoarea NICOLE Vervier te asemeni mult la chip şi la gesturi. Femeia se îmbrăca elegant şi sobru, avea o comportare foarte decentă. Îi plăcea să picteze copaci şi păsări şi să asculte acele melodii pe care le cunoaştem cu denumirea lor de „lieduri”.

7 decembrie 2008

COMENTARIUL CRISTINEI:

„Vă mărturisesc că mă stăpâneşte o emoţie cu totul aparte după ce am citit despre Nicole. Este o stare pe care nu am resimţit-o nicicând. Mă impresionează profund povestea ei, ca de roman. În acelaşi timp, mă uimesc asemănările între destinul ei şi al meu. Am fost crescută de la vârsta de 5 ani de bunicii mei, care acum au 84 de ani fiecare. El este medic uman, iar ea, medic veterinar. De fapt, nu suntem rude de sânge, dar m-au crescut ca pe copilul lor, iar eu îi iubesc mai mult decât pe părinţii mei naturali.

Spre deosebire de Nicole, eu nu sunt o frumuseţe, dar am crescut printre cărţi, pe acorduri de Mozart şi Chopin... Marea mea pasiune este muzica clasică. Mi-aş fi dorit să fiu pianistă... Acum 4 ani, când am

terminat Facultatea de Filosofie, m-am gândit să încep Medicina, dar bunicii mi-au spus că ar fi o facultate grea pentru mine, eu fiind mai firavă... Bunica, medic veterinar, a ştiut să îmi transmită dragostea ei pentru animale. Anul acesta, prin februarie, venind seara acasă şi stând de vorbă cu o vecină, am simţit la un moment dat ceva cald pe picior. Era un căţeluş mic şi pufos. L-am luat în braţe şi l-am adus acasă, deşi mai aveam un căţel. Este adevărat că sunt foarte dezamăgită în dragoste şi uneori mă gândeam că, poate, pe mine nu mă aşteaptă nimeni. Sunt deosebit de emoţionată. Vă mulţumesc din suflet pentru ceea ce mi-aţi dezvăluit şi pentru sfaturile pe care nu le voi uita."

8 decembrie 2008

Episodul 2 - LIJOS

LIJOS FENIDES (1812-1889) a văzut lumina zilei într-o suburbie a oraşului Sagres, situat în apropierea Capului S. Vicente (acesta reprezentând extremitatea sud-vestică a Portugaliei). Părinţii lui LIJOS erau oameni de condiţie modestă, ducându-şi cu greu traiul împreună cu cei cinci copii ai lor. LIJOS era primul născut între fraţii săi şi cel mai muncit dintre ei. Mama fiind ocupată cu gospodăria şi creşterea copiilor, singurul care aducea bani în casă era soţul ei, Lucinto.

De la vârsta de 4 ani, LIJOS a devenit mâna dreaptă a tatălui său. Îl însoţea peste tot, învăţând cu mare plăcere meseria de marinar. Amândoi se întorceau seara de la pescuit, iar când veneau de prin alte porturi aveau bagajele pline cu surprize. Sora lui Lucinto, mătuşa Rosa, avea un mic magazin la oraş, unde vindea mărfurile aduse de fratele său, împărţind frăţeşte câştigul obţinut.

Viaţa familiei a decurs normal până într-o zi nefastă, când barca lor de pescuit a fost răsturnată de un val uriaş. Lucinto şi LIJOS au ajuns în apele reci ale oceanului, riscând să moară îngheţaţi. Spre norocul lor, i-au zărit nişte marinari a căror barcă încă se mai ţinea deasupra apei. I-au salvat, i-au adus la ţărm şi i-au ajutat să ajungă acasă. Lucinto s-a îmbolnăvit grav cu plămânii, nemaiputând să meargă la pescuit. LIJOS avea deja 7 ani şi rămăsese singurul sprijin al familiei.

A plecat la Sagres pentru a munci în magazinul mătuşii Rosa. Aceasta, femeie bătrână deja, s-a văzut nevoită să îşi caute alţi furnizori pentru marfă. S-a descurcat cum s-a priceput, reuşind să îşi ducă afacerea mai departe. Avea două familii de întreţinut din comerţul ei:

propria familie, dar şi pe cea a fratelui său, Lucinto, lovit grav de boală şi nenoroc. Nevoit să muncească din greu, LIJOS nu s-a mai dus la şcoală. Singura lui şcoală a fost magazinul mătuşii, unde a învăţat să scrie, să citească şi să socotească. Ştiinţa lui i-a fost de ajuns pentru a se descurca în afaceri, maturizându-se printre mărfuri şi clienţi.

Avea doar 15 ani când Rosa a închis ochii, lăsându-i cu limbă de moarte moştenirea magazinului şi a micii sale averi. Cei doi copii ai Rosei părăsiseră de mult ţara, în căutarea unor locuri unde viaţa era mai îmbelşugată. Astfel, băiatul Rosei se stabilise în Australia, iar fata, în Turcia. Rosa era văduvă de 2 ani, aşa că LIJOS rămăsese singurul ei moştenitor, cu condiţia de a-şi ajuta fraţii şi părinţii atât cât va trăi.

Disperat de pierderea mătuşii sale dragi şi speriat de singurătatea pe care nu putea să o accepte, băiatul şi-a chemat lângă el pe doi dintre fraţii săi mai mici: Roberto şi Xanto. Împreună s-au pus pe treabă serioasă pentru a duce afacerea mai departe.

LIJOS s-a căsătorit la 21 de ani cu fata unui negustor bogat din Sagres. Fata se numea Agneria, era foarte cuminte, bine crescută, devotată familiei. La fel ca şi LIJOS, era învăţată cu munca încă din copilărie. Împreună au avut şase copii, pe care i-au crescut în spiritul muncii cinstite şi al omeniei. Viaţa de comerciant a lui LIJOS a fost un model pentru toţi copiii săi. Cele două fete s-au măritat cu oameni de afaceri, iar băieţii au devenit negustori înstăriţi.

LIJOS a închis ochii la venerabila vârstă de 77 ani, mulţumit de viaţa sa şi fericit că urmaşii săi l-au ascultat şi l-au respectat, urmându-i sfaturile cu sfinţenie. Agneria l-a urmat după câteva luni, nemaiputând îndura dorul de bărbatul ei.

Cristina, ai preluat de la LIJOS tendinţa spre fielitate în cuplu, iar neseriozitatea tinerilor pe care îi cunoşti îţi provoacă o stare de nemulţumire accentuată. Părerea mea ar fi că trebuie să ai încredere în steaua ta norocoasă.

13 ianuarie 2009

COMENTARIUL CRISTINEI:

„Fiecare email al dumneavoastră este o deosebită bucurie pentru mine. Este realmente fascinant ceea ce faceţi şi Îi mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a îngăduit să vă cunosc.

Prea puţin cred că mă asemăn cu acest bărbat din Portugalia, Lijos, dar destinul său este impresionant.

Aveţi dreptate atunci când spuneţi că familia şi viaţa m-au protejat şi, pe lângă fermitate, care nu prea mi-a fost pusă la încercare şi de care nu sunt prea sigură, simt multă teamă... legată în special de bunicii mei, care sunt foarte în vârstă. De multe ori m-am gândit că nu voi putea trece peste pierderea lor...”

14 ianuarie 2009

Episodul 3 - AHMA

Africanca AHMA UNDT KHIM (1732-1801) s-a născut în mica localitate Kossou (care ulterior a devenit oraş), situată pe malul lacului Kossou, pe teritoriul statului numit Cote D’Ivoire (Coasta de Fildeş). Familia AHMEI, deosebit de săracă, trăia din ceea ce îi oferea natura bogată şi generoasă de prin partea locului. Părinţii săi aveau cincisprezece copii, dintre care AHMA era ultimul născut. Fraţii şi surorile mai mari aveau deja familiile şi bordeiele lor. Mama AHMEI a născut-o fiind deja trecută de 40 de ani, tocmai când credea că spiritele naşterii şi-au încetat influenţa asupra ei. Fiind cea mai mică, fraţii şi surorile ei o tratau ca pe o păpuşă, bună doar de joacă. O luau cu ei pe lac, în pirogile lor rudimentare, o plimbau prin pădure învăţând-o să cunoască păsările şi animalele, să culeagă ierburile de leac şi cele necesare deselor ritualuri care aveau loc în mod frecvent.

AHMA le-a arătat tuturor că putea fi considerată urmaşa demnă a bunicii (mama mamei sale), care încă mai trăia, spre fericirea întregii comunităţi. Bunica Auha avea darul profeţiei şi al tămăduirii. Aşa bătrână cum era, încă mai salva vieţile oamenilor în urma atacurilor fiarelor, insectelor sau ale reptilelor veninoase. AHMA a crescut lângă bunica sa până când aceasta a închis ochii pentru totdeauna. Avea deja 102 ani, iar nepoata sa iubită, doar 11 ani. Rămasă fără cel mai preţios mentor al său, AHMA s-a maturizat brusc, a devenit morocănoasă, închisă în sine, slab comunicativă.

Zâmbetul permanent şi privirea senină s-au şters în scurtă vreme. Înţelegând că după viaţă vine moartea necruţătoare, fata a considerat că are menirea de a lupta, la fel ca şi bunica ei dispărută în lumea de dincolo, pentru a prelungi vieţile oamenilor. Cunoscând aproape tot ce îi era necesar pentru a-şi pune idealul în aplicare, AHMA s-a declarat „şamanul cel tânăr”, de comun acord cu ceilalţi şamani din zonă. A refuzat să se căsătorească, deşi îi venise vremea şi avea doi admiratori

înfocaţi printre tinerii din junglă. Comunitatea satului i-a permis să îşi construiască o colibă separată, unde să locuiască doar cu ucenica sa, pe care o iniţia în tainele vrăjitoriei şi ale tămăduirii.

AHMA nu s-a căsătorit niciodată, viaţa ei fiind dedicată misiunii nobile încredinţate de către draga şi regretata ei bunică. Aceasta îi apărea deseori în vis, îndemnând-o la lucru. Veneau la ea oameni bolnavi din Kossou şi din alte aşezări învecinate. Pentru toţi găsea câte un leac sau o vorbă de alinare a suferinţelor. Era foarte mândră de nepoţii ei, fiii şi fiicele fraţilor şi surorilor sale. Era totuşi nemulţumită pentru că niciunul dintre aceştia nu moştenise harul strămoşesc, ea fiind nevoită să iniţieze o fată care nu îi era rudă.

La 69 de ani a închis ochii, în urma unei muşcături de şarpe veninos care i-a pătruns în colibă. Ştia că va muri mai devreme decât bunica sa, fiindcă duhurile necurate ale pădurii au anunţat-o prin semnele lor specifice că se vor răzbuna pentru tot binele pe care ea îl făcuse oamenilor.

Cristina, tu eşti o fată cu studii superioare, care duce o viaţă civilizată, modernă şi gândeşte la nivelul unui om care trăieşte într-o lume total diferită de cea a băştinaşilor africani. Cu toate acestea, ai preluat câte ceva de la înţeleapta AHMA. Mă refer la intuiţia ei deosebită, înţelepciunea cu care aborda problemele oamenilor, dorinţa ei permanentă de a se depăşi pe sine în tot ceea ce făcea. Spre deosebire de AHMA, care şi-a sacrificat viaţa sentimentală pe altarul meseriei sale de şaman, tu ai datorită lumească de a-ţi alege bărbatul potrivit pentru a te căsători cu el.

S-ar putea ca înclinaţia ta firească spre fenomenele paranormale şi lumea spirituală să te determine a studia cât mai mult în acest domeniu. Cu alte cuvinte, ceea ce a cunoscut AHMA în mod empiric şi a practicat în mod intuitiv, la tine trebuie să se transforme în cunoaştere ştiinţifică. Trăim în vremuri moderne, într-o ţară total diferită de Coasta de Fildeş, lucru care ne impune să acumulăm cultura autentică şi o gândire plină de rafinament.

13 martie 2009

Episodul 4 - LOJENA

LOJENA SANTIS (1685-1719) s-a născut în târguşorul Vallecas, situat în apropierea Madridului, care ulterior a devenit un mare oraş.

Tatăl fetiţei, Manuel Bozca de Santis, provenea dintr-o veche familie de nobili cu blazon de baroni. Veniturile lui Manuel erau suficient de consistente pentru a duce un trai confortabil împreună cu familia sa. Moşia care înconjura conacul său cuprindea o zonă mare împădurită, păşune şi suprafaţă agricolă. Via întinsă pe o suprafaţă de câteva hectare îi oferea în fiecare toamnă cantităţi mari de struguri, din care se obţineau multe butoaie de vin de foarte bună calitate. Soţia lui Manuel, Corazon, avea şi ea ceva sânge nobil în vene, plus o educaţie de pension.

Soţii Santis aveau cinci copii, pe care îi creşteau cu multă grijă, dorind să îi vadă mai repede la rostul lor. Fetele – Lolita, Ismen şi LOJENA – erau frumoase şi inteligente, dornice să se mărite cu tineri bogaţi. Băieţii, Aldor şi Fabiol, făceau mult sport şi învăţau să lupte ca nişte adevăraţi cavaleri.

LOJENA, protagonista noastră, era ultimul născut al familiei şi avea apucături de băiat. Poate că din cauza părinţilor săi, care şi-au dorit mult un al treilea băiat. Încă de la 3-4 anişori, LOJENA a fost urcată pe calul tatălui său, învăţând să călărească la fel ca şi fraţii săi. Îi plăcea comportamentul băieţilor, dovedindu-se curajoasă şi îndrăzneaţă, deosebindu-se mult de surorile ei. Foarte inteligentă şi intuitivă, era un adevărat camarad de vânătoare, unde îi uimea pe prietenii tatălui său cu darul ei neobişnuit de a simţi apropierea vânatului.

La 8 ani, i-au adus o guvernantă pentru a studia strictul necesar unei domnişoare din lumea bună. LOJENA, cu memoria ei uimitoare, reţinea tot ce o învăţa guvernanta, cerându-i acesteia mereu câte ceva în plus. Dusă în biblioteca imensă a casei, fetiţa a dat peste cărţile vechi, deosebit de valoroase, moştenite de Manuel de la strămoşii săi. Fermecată de povestirile istorice şi mai ales de cele despre marile războaie, la 10 ani ştia deja tot ce citise în biblioteca tatălui său.

Avea 12 ani când a început să scrie primul său roman. Acesta semăna mai mult cu un jurnal de călătorie, protagoniştii fiind doi tineri, soţ şi soţie, care porniseră să cutreiere lumea în secolul 16, pe o corabie a unor piraţi. Foarte repede i s-a dus faima de mare scriitoare şi înţeleaptă.

La 15 ani, s-a văzut cerută în căsătorie de fiul unei familii nobile din Madrid, pe care îl cunoscuse la un bal din capitală. Tânărul, în vârstă de 20 de ani, se numea Robeño şi era un mare amator de călătorii pe apă. Străbătuse mii de mile pe corabia tatălui său, care transporta mărfuri orientale spre ţările din vestul Europei. Deşi nu se simţea îndrăgostită profund de Robeño, LOJENA a fost fermecată de povestirile lui despre ţările Orientului Îndepărtat. Tânărul avusese ocazia să călătorească în

Orientul Mijlociu, India şi Japonia. Nunta lor, veselă şi strălucitoare, a avut drept invitaţi toţi nobilii din zona Madridului. Călătoria de nuntă i-a îndreptat spre Turcia, unde Robeño încă nu ajunsese. Le-au plăcut meleagurile turceşti, dar s-au grăbit să revină acasă.

Robeño, deşi era bogat, dorea să muncească, pentru a-şi mări averea. Astfel, comerţul său cu mărfuri aduse din Orient îi asigura un venit consistent. LOJENA învăţase de la guvernanta sa trei limbi străine: franceza, italiana şi greaca. Plictisindu-se acasă, a început să îl ajute pe Robeño în afaceri, negociind alături de el preţurile mărfurilor.

La 17 ani, s-a hotărât să devină mamă, aducându-l pe lume pe fiul lor, Ariston. Acestuia i-au urmat două fetiţe, Lucia şi Lorena, plus doi băieţi, Antior şi Jonelo. Familia Santis se putea considera fericită, ocrotită de Dumnezeu. Copiii au crescut uşor, fără să le facă părinţilor probleme deosebite. Abia împlinind 34 de ani, LOJENA a rămas din nou însărcinată. Nemaidorind încă un urmaş, a chemat o bătrână care se pricepea la avorturi. Din nefericire pentru LOJENA şi familia ei, infecţia provocată de intervenţia brutală a bătrânei i-a provocat o septicemie, în urma căreia biata femeie a decedat.

Viaţa LOJENEI, deşi scurtă, a fost aceea a unei femei deosebite, culte, educate şi de mare caracter. Familia a reprezentat pentru ea raţiunea de a trăi. Pentru familie a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca membrii acesteia să ducă o viaţă normală, în cinste şi corectitudine. Considerându-se, la cei 34 de ani ai săi, prea în vârstă pentru a deveni din nou mamă, a comis greşeala pentru care a plătit cu viaţa. A fost singura eroare pe care şi-a permis-o de-a lungul scurtei sale existenţe.

Aş dori să te atenţionez cu următoarele: Trebuie să ai mare grijă în viaţa ta de femeie, să nu repeţi greşeala LOJENEI, apelând la metode empirice pentru întreruperea unor sarcini, ca să nu ajungi la complicaţii nedorite. Să te căsătoreşti din dragoste, nu din interes pentru banii bărbatului. Dacă, atunci când vei fi mamă, te vei afla în situaţia de a renunţa la o sarcină, având deja numărul de copii dorit, să te gândeşti foarte bine dacă va fi de bun augur să curmi viaţa pruncului care îşi va anunţa existenţa în trupul tău.

2 iunie 2009

COMENTARIUL CRISTINEI:

„Povestea Lojenei este pe cât de frumoasă, pe atât de tragică. M-au impresionat precocitatea, inteligenţa şi curajul ei. Istoria ei îmi aminteşte

de *Femeia la treizeci de ani* a lui Balzac. Este un roman care mi-a lăsat o impresie foarte puternică şi aceasta, cine ştie, poate şi pentru că, la nivel subconştient, m-am regăsit în personajul acelei cărţi. Este ciudat, dar citind despre Lojena, am sentimentul că, la nivel intelectual, îmi este superioară şi sunt puţin „geloasă” pe ea, în sensul că parcă noi, cei care i-am urmat, nu am preluat lucrurile de unde le-a lăsat ea, ci parcă le-am luat de la început.

Nu ştiu prea bine ce va fi cu viaţa mea, dar ştiu un lucru: nu voi face niciodată un avort. O persoană apropiată a trecut prin această experienţă, pe care mi-a împărtăşit-o şi care m-a îngrozit.”

4 iunie 2009

Episodul 5 - VLADKA

Rusoaica VLADKA SAHIROVA (1600-1679) s-a născut în oraşul-port Vladivostok, situat în extremul sud-estic al Rusiei, pe ţărmul Mării Japoniei. Părinţii săi, Ivan şi Sanka, au avut treisprezece copii, dintre care au ajuns la vârsta maturităţii numai opt, ceilalţi murind din cauza unor boli grave netratate la timp.

VLADKA era copilul cel mai mare printre cei rămaşi în viaţă. Fata avea trei surori şi patru fraţi, cu toţii mai mici decât ea. Bună gospodină şi mamă excepţională, Sanka şi-a crescut copiii cu mare grijă şi dragoste maternă. Soţul ei, Ivan, lipsea de acasă multe zile şi nopţi, fiind mereu pe drumuri în căutarea pieilor şi blănurilor de oaie, pe care le vindea croitorilor din oraş pentru confecţionarea hainelor de iarnă. Căsuţa de lemn a familiei Sahirov era neîncăpătoare pentru întreaga familie, dar se simţeau cu toţii bine, datorită atmosferei plăcute în care trăiau. VLADKA a învăţat de la mama şi bunica ei (bătrâna Iulia, mama Sankăi) toate tainele gospodăriei: gătitul hranei, împletitul puloverelor, fularelor şi căciuliţelor, cusutul hainelor şi, mai ales, întreţinerea curăţeniei.

Ajunsă la vârsta adolescenţei, s-a măritat la numai 16 ani şi jumătate cu Igor Celiabin, un flăcău în vârstă de 20 de ani, care tocmai se întorsese din nordul Siberiei, unde locuise timp de câţiva ani în mijlocul vânătorilor de reni. S-au căsătorit într-o frumoasă zi de mai, iar viaţa lor împreună a fost asemenea unei primăveri însorite. S-au iubit enorm, iar cei şase copii ai lor au crescut în acest climat al iubirii sincere şi curate.

VLADKA nu fusese dată la şcoală, fiindcă fetele sărace nu învăţau carte în acele ţinuturi îndepărtate. Totuşi, ea a deprins scrisul şi cititul de

la bunica Iulia, care, fiind fată de boier, învăţase strictul necesar cu o guvernantă nemţoaică. În scurtul răgaz dintre activităţile gospodăreşti, VLADKA se străduia să citească toate cărţile pe care i le aducea un bătrân prieten al familiei, învăţătorul Korneev. Eroina noastră scria un fel de poezii-poeme, descriind lupte istorice şi destine omeneşti de mult apuse. Avea o viziune asupra istoriei omenirii cu totul ieşită din comun pentru femeile din lumea ei. Îşi amintea crâmpeie din vieţile anterioare, fără să îşi dea seama că le trăise cândva, dar în trupurile altor oameni. Avea un teanc de caiete cu scrieri de-ale ei, bine zăvorâte într-un cufăr vechi din lemn, rămas din tinereţea bunicii Iulia Stepanovna.

După moartea VLADKĂI, copiii şi nepoţii ei au spart lacătul de la vechiul cufăr, citind cu uimire amintirile ciudate ale ei. Femeia s-a stins la 79 de ani, obosită de muncă şi roasă de o boală la ficat care o chinuise timp de mai mulţi ani (ciroză hepatică).

18 octombrie 2009

COMENTARIUL CRISTINEI:

„M-a impresionat foarte mult povestea Vladkăi; îndeosebi faptul că deşi trăiau în condiţii destul de grele – iar statutul femeii pe vremea aceea era unul destul de precar – ea a învăţat să scrie şi să citească şi chiar să aşterne pe hârtie gânduri şi însemnări „îndrăzneţe" pentru acele timpuri. Îmi doresc şi eu să scriu şi, poate... într-o zi, să şi public... Mai este şi faptul că ea putea „vedea" în vieţile sale anterioare, chiar dacă nu înţelegea despre ce este vorba. Ce păcat că acea capacitate a ei s-a pierdut până la mine..."

19 octombrie 2009

Episodul 6 - ULRIKA

Irlandeza ULRIKA MIRENK (1526-1590) s-a născut în oraşul-port Killough, situat pe coasta de est a nordului Irlandei, în apropierea Capului St. John's. Părinţii săi s-au numit Tunk (tatăl) şi Harila (mama). Soţii Mirenk au avut cinci copii, adică trei fete (ULRIKA, Ente, Dola) şi doi băieţi (Vunk, Alrud). Veniturile familiei, suficiente pentru a-şi creşte copiii în mod corespunzător, proveneau din comerţul cu lemne desfăşurat de Tunk şi din croitoria pentru femei practicată de Harila.

Familie cu obiceiuri simple, se comportau cu toţii ca nişte oameni normali, fără să îşi dea ifose când ieşeau în oraş.

Vunk şi Alrud au devenit comercianţi ca şi tatăl lor, iar fetele, bune gospodine şi frumoase foc, s-au măritat înainte de vârsta majoratului. Ente şi Dola au luat doi marinari, iar ULRIKA şi-a unit soarta cu chipeşul Vahlundt Sfark. De meserie ofiţer de marină, Vahlundt cutreierase până la vârsta de 27 de ani toate traseele navale între Irlanda şi ţările Europei. Obosit de viaţa pe mare şi dorind-o nespus pe ULRIKA, s-a hotărât să rămână la ţărm. Şi-a dezvoltat o afacere cu produse alimentare, care i-a mers bine de la început. ULRIKA, începându-şi viaţa de nevastă la numai 16 ani, s-a declarată mulţumită de alegerea făcută în privinţa soţului ei.

S-au înţeles bine, iar cei trei copii aduşi pe lume de ULRIKA s-au dovedit a fi nu numai frumoşi, ci şi tare deştepţi. Cele două fete, Vanda şi Laura, au dorit să muncească încă de la 14 ani. Astfel, Vanda s-a alăturat tatălui ei în afacerea lui, iar Laura şi-a însoţit mama la atelierul de croitorie al acesteia. Hans, fiul soţilor Sfark, s-a făcut frizer, meserie care l-a fascinat încă de mic.

ULRIKA a muncit în atelierul ei până în ultimele zile de viaţă. A închis ochii la 64 de ani, în urma unui infarct provocat de spaima resimţită la pătrunderea unui hoţ în atelier.

Viaţa ULRIKĂI a fost a unei femei modeste, care a muncit de la o vârstă fragedă, asemenea tuturor celor din casa părinţilor săi. Obişnuită cu un climat de disciplină şi armonie familială, ea s-a străduit să păstreze aceeaşi atmosferă paşnică şi în propria familie. Această femeie, simplă la vorbă, ca şi în gesturi, s-a bucurat de mult respect şi devotament din partea soţului şi copiilor săi. Cu toţii au considerat-o şefa şi binefăcătoarea lor, iar din sfaturile ei nu ieşeau niciodată.

Cred că ai preluat de la ULRIKA toate aspectele pozitive ale caracterului său. Trăsături negative nici nu prea a avut. A fost un om de bună-credinţă, având convingerea că toţi semenii săi ar trebui să dea dovadă de bunătate, sinceritate şi credinţă puternică în Divinitate. Din nefericire pentru ea, sfârşitul i s-a tras din cauza unui individ periculos, care nu se încadra în idealul ei de comportament uman.

Trăgând o concluzie din sinistra împrejurare care i-a provocat eroinei noastre un sfârşit timpuriu, aş putea spune că şi tu ai o mare doză de bună-credinţă în tine, care te face de multe ori vulnerabilă la atacurile unor persoane răuvoitoare. În vremurile de astăzi, oamenii sunt mult mai inteligenţi decât cei din secolul 16, dar în privinţa durităţii şi vulgarităţii, omenirea nu s-a schimbat deloc în ultimele sute de ani.

M-ai întrebat ce aspecte nedorite din viaţa antecesoarelor tale ar trebui să eviţi. Ar fi bine să reflectezi la vieţile descrise de mine (în mod sumar, bineînţeles) şi să încerci a distinge prin intuiţie şi clarviziune detalii suplimentare ale unor momente trăite de acele fiinţe. Să intuieşti mai profund firea şi caracterul lor, preferinţele şi talentele lor. Eu îţi deschid apetitul pentru această muncă de cercetare în trecut, iar tu trebuie să o continui în mod creator.

Despre evoluţia spirituală s-au spus multe şi s-au scris tone de hârtie. De fapt, spiritul evoluează sau involuează prin faptele noastre, bune sau rele. Ceea ce am făcut noi în timpul vieţii rămâne ca istorie în memoria astrală a spiritului. De acolo nu se pierde nimic. O parte din personalitatea noastră şi din karma noastră li se transmite fiinţelor din generaţiile următoare. Oricât ne-am străduit să fim perfecţi, nu vom satisface niciodată toate exigenţele spiritului nostru. Avem datoria de a ne vedea de treburi mai departe şi de a ne îndeplini obligaţiile lumeşti.

Spiritele din univers comunică în permanenţă cu fiinţele umane. Au loc schimburi energetice prin aură, dar şi comunicări telepatice cu mentalul uman. Acest proces de intercomunicare este foarte complex, ba chiar sofisticat, în accepţia noastră, a muritorilor de rând. La el participă anumite spirite lucrătoare, care fac posibilă succesiunea etapelor prin care se manifestă comunicarea.

27 ianuarie 2010

COMENTARIUL CRISTINEI:

„Cred că, asemenea Ulrikăi Mirenk, şi eu, deseori, am prea multă încredere în oameni şi, ca urmare, mă expun maliţiozităţii lor şi implicit, dezamăgirilor.

Eu cred cu tărie în comunicarea spiritelor cu noi, muritorii. Am fost convinsă de acest fapt după ce am citit despre Iulia Haşdeu. Pentru mine, ea a fost o fiinţă şi rămâne un spirit cu totul excepţional. Este dintotdeauna o muză pentru mine. I-am povestit despre ea şi unui foarte bun prieten. Din păcate, fără să îmi spună, el a vizitat, printre altele, şi Castelul de la Campina. Mi-aş fi dorit foarte mult să îl văd, să respir aerul acela... De Crăciun, mi-a făcut o surpriză cu totul specială, trimiţându-mi nişte suveniruri pe care le-a luat de acolo. Atunci m-am gandit – şi nu mă părăseşte gândul acesta – că Ea a făcut posibilă aceasta surpriză... S-ar putea să nu fie aşa, dar mie îmi face bine să cred...

Într-una din şedinţele de spiritism, Ea a descris la un moment dat, întâlnirea spiritului cu Dumnezeu. N-am să uit niciodată „imaginea” aceea... Mi-a rămas în suflet... Cu imaginea aceea în inimă, parcă nu-mi mai este atât de teamă de moarte... Dacă numai, drumul meu până la El nu ar mai fi atât de lung...”

1 februarie 2010

MIRELA, funcţionară

EPISOADE SPIRITUALE

- Rossana Visconti (1886-1927) + comentariu
- Ahmira ad Ibandi (1802-1879) [nepublicat în website]
- Shukin Sal Uhri (1723-1776) [nepublicat în website]
- Ashkel Tihil (1651-1700) [nepublicat în website] + comentariu
- Tzen Ki Harr (1592-1647) [nepublicat în website] + comentariu
- Vanghelios Amiris (1503-1572) [nepublicat în website]
- Ahir Shei Do (1421-1465) [nepublicat în website]

Episodul 1 - ROSSANA

Italianca ROSSANA VISCONTI (1886-1927) s-a născut în Sicilia. Părinţii ei, Luciano şi Domenica, trăiau din pescuit. Luciano pleca în zori cu barca pe mare, întorcându-se seara acasă cu puţinul câştig bănesc obţinut din vânzarea peştelui şi a fructelor de mare. Familia era numeroasă, la cei doi soţi adăugându-se şapte copii şi părinţii Domenicăi. Locuiau cu toţii într-o casă modestă, aproape de ţărmul mării, aflându-se de multe ori în pericolul de a fi luaţi de apă în timpul marilor furtuni.

ROSSANA era primul născut, după ea urmând trei fete şi trei băieţi. Sătulă de viaţa modestă, aştepta cu nerăbdare să împlinească 15 ani, când fetelor le era îngăduit să se mărite. S-a dus după primul venit care a cerut-o de nevastă.

Madokis, marinar grec, lucra pe o navă comercială care făcea ruta Istanbul – sudul Italiei. A cunoscut-o pe ROSSANA într-o zi când îşi ajuta tatăl la vânzarea mărfii. Fata avea doar 14 ani. Aflând despre ea că este cuminte, inteligentă şi bună gospodină, a aşteptat-o un an, până când au reuşit să facă nunta. La sfârşitul petrecerii, tinerii căsătoriţi s-au urcat pe un vapor care i-a dus în insula Creta, unde locuiau părinţii lui

Madokis şi fratele lui mai mic, Nikos. După o săptămână de la sosire, Madokis s-a îmbarcat din nou, reluându-şi munca pe vapor.

Nikos conducea un magazin de ţesături şi, având nevoie de o vânzătoare, om de încredere, a luat-o pe ROSSANA ca ajutor. Lucrând amândoi cât era ziua de mare, între ei s-a înfiripat o pasiune puternică, greu de ascuns de ochii lumii. Femeia a înţeles repede că nu se măritase cu Madokis din dragoste, ci din nevoia de a scăpa de sărăcia din casa părinţilor săi.

Într-o seară, cei doi îndrăgostiţi nu s-au mai întors de la lucru, iar de atunci nu i-a mai văzut nimeni. Fugiseră cu un vapor spre Cipru, unde Nikos îşi cumpărase o casă. Departe de toate rudele lor, şi-au întemeiat o familie, neputându-se căsători legal, din cauză că ROSSANA rămăsese nevasta lui Madokis. Ea şi Nikos au avut şase copii, pe care i-au crescut din veniturile lor de negustori.

După 4 luni de absenţă, negăsindu-şi nevasta care fugise cu fratele său, Madokis s-a spânzurat de ruşine şi supărare. Povestea fugii celor doi îndrăgostiţi şi a sinuciderii soţului părăsit a circulat multă vreme printre localnici, fiind purtată pe alte meleaguri de marinarii care navigau pe apele Mediteranei. Întâmplător, Nikos a aflat povestea de la nişte marinari care acostaseră în port. Din cauza remuşcărilor, profund îndurerată de moartea violentă a lui Madokis, ROSSANA s-a îmbolnăvit grav de inimă. Ajungând să fie obsedată de gândul sinuciderii, a rămas în viaţă doar din dorinţa de a-şi vedea copiii mari, ajunşi la rostul lor. A dus boala pe picioare până la 41 de ani, când a închis ochii pe vecie.

24 martie 2009

COMENTARIUL MIRELEI:

„M-am născut într-o familie modestă. La vârsta de 2 ani, părinţii mei au hotărât să mă dea spre adopţie tot unei familii modeste, dar care nu avea copii... Sunt cel de-al şaptelea copil al părinţilor mei... Înainte de a-l cunoaşte pe soţul meu, am avut o relaţie foarte plină de iubire (din partea mea), la doar 20 de ani... Omul pe care îl iubeam a devenit tatăl primului meu copil şi a murit la câţiva ani după ce m-am căsătorit cu actualul soţ... S-a sinucis cu o armă artizanală! Fiica lui şi a mea împărtăşeşte aceeaşi soartă ca şi mine... A fost crescută de o familie din străinătate, iar viaţa ei este plină de necazuri...

Cu soţul meu sunt căsătorită de mulţi ani. De la o vreme, nu ne mai înţelegem... Am vrut să divorţez, dar m-a oprit fiul nostru... De multe ori,

am impresia că inima mă lasă şi singura rugăminte către Tatăl Ceresc este «Mai lasă-mi zile, Doamne, pentru fiul meu, este prea mic ca să mă piardă!»... Câte similitudini între mine şi Rossana... Aş vrea să-mi resping fricile, spaimele şi până la urmă să accept viaţa aşa cum este, cu urcuşuri şi coborâşuri...”

25 martie 2009

Episodul 2 - AHMIRA

Malteza AHMIRA AD IBANDI (1802-1879) s-a născut într-o mică aşezare de pe malul Golfului Marsaxlokk, aflat în sudul insulei Malta. Părinţii fetei erau arabi originari din Libia, veniţi pe insulă când AHMIRA era doar de câteva luni. Ca prim născut al familiei, fata şi-a ajutat mult mama să îşi crească următorii doisprezece copii.

Toată familia trăia din pescuit, meserie învăţată de Ahmed, tatăl, de nevoie. În Libia avusese un mic magazin, dar anumite lupte între grupări rivale l-au îndemnat să îşi părăsească afacerea şi locuinţa pentru a-şi salva viaţa şi familia de la o moarte sigură. Ihira, soţia lui, era fiica unui crescător de cămile, om înstărit, lacom de bani şi posesor al unui temperament violent. Avusese ocazia să ucidă câţiva oameni, printre care şi doi dintre sclavii lui. Ihira semăna cu mama ei, având o fire extrem de blândă şi echilibrată.

AHMIRA semăna cu ambii părinţi. Era frumoasă ca mama ei şi energică la fel ca tatăl ei, pe care îl diviniza. Învăţată cu treburile gospodăreşti încă din primii ani ai vieţii, a crescut şi s-a maturizat uimitor de repede. La 13 ani, era deja bună de măritat. Pusese ochii pe ea un tânăr negustor de mătăsuri orientale, care acosta cu vaporul lui o dată pe lună, pentru o escală de odihnă. Ihond era originar din Arabia Saudită, dar trăia în Libia, împreună cu părinţii săi. Conducea nava tatălui său, care era bătrân şi preferase să rămână pe uscat pentru a se ocupa de comerţ. Ihond i-a propus AHMIRA să plece cu el în Libia, dar fata l-a refuzat, propunându-i să rămână pe insulă.

Tânărul, de dragul ei, a renunţat la viaţa de marinar, deschizându-şi o afacere cu produse piscicole, chiar în apropierea ţărmului. S-au căsătorit, şi-au cumpărat o casă şi s-au pornit pe făcut copii. În total au avut unsprezece moştenitori: doi băieţi şi nouă fete. AHMIRA, ajutată de mama ei, i-a crescut într-un mod ireproşabil. Fetele s-au măritat devreme, ca şi mama lor, iar băieţii au plecat în ţările din jur pentru a-şi

face un rost. AHMIRA, mulţumită de familia ei, a închis ochii la 77 de ani, la un an după decesul lui Ahmed.

Această femeie, a cărei viaţă nu a fost deloc uşoară, şi-a dedicat fiece clipă spre binele celor din jur. Era de o generozitate dusă până la extrem. Niciun cerşetor care îi venea la uşa nu rămânea nerăsplătit. AHMIRA mai avea un dar înnăscut: îi plăcea să împace oamenii care se certau sau se duşmăneau. Încă de mică, în casa părinţilor, sărea cu gura între ceilalţi ori de câte ori izbucnea câte o discuţie aprinsă. Îşi împăca fraţii şi surorile când se certau, îşi alinta părinţii dacă îi vedea supăraţi. Ca femeie măritată la casa ei, AHMIRA avea de lucru aproape zilnic să aplaneze certurile vecinilor sau ale prietenilor. Casa ei era o oază de linişte, cu toate că adăpostea multe suflete. Chiar în ziua morţii stătuse de vorbă cu doi soţi, proaspăt căsătoriţi, care se certau din orice fleac.

AHMIRA avea inima foarte slăbită în ultimii ani de viaţă, un stop cardiac punându-i capăt zilelor. La trup a fost întotdeauna robustă şi rezistentă la muncă. Frumuseţea ei îngerească nu a părăsit-o nici la bătrâneţe. Bunătatea şi generozitatea i se citeau pe chipul încercat de problemele vieţii.

Mirela, asemenea eroinei noastre, tu ai rolul spiritual de a crea linişte şi echilibru în jurul tău. Nu trebuie niciodată să dovedeşti slăbiciune, teamă de încercările vieţii sau tentaţia de a-ţi pune capăt zilelor. La fel ca şi în cazul AHMIREI, familia înseamnă totul pentru tine. Aşadar, trebuie să devii mult mai puternică decât orice situaţie sau orice persoană care ameninţă liniştea familiei tale. Viaţa te încearcă de foarte multe ori cu răutăţile ei, dar tu, cu calm şi o tenacitate de neînvins, trebuie să faci ordine pretutindeni în preajma ta. Pe soţul tău să îl pui la punct cu calm, diplomaţie, cu răbdarea unui înger pe care nimic rău nu îl poate învinge. Dacă soţul este violent şi te insultă, să nu răspunzi chemărilor sale spre ceartă şi injurii. Dovedeşte-i că eşti mult mai puternică decât el atunci când se pune problema păstrării armoniei familiale.

26 aprilie 2009

Episodul 3 - SHUKIN

Bărbatul SHUKIN SAL UHRI (1723-1776) s-a născut pe una dintre insulele Kurile, acestea fiind situate între peninsula Kamceatka şi insula japoneză Hokkaido. La est se află bazinul Pacificului, iar la vest Marea

Ohotsk. Insula lui SHUKIN era de mărime mijlocie în comparaţie cu celelalte insule ale arhipelagului Kurilelor. Mai exact, avea doar câteva zeci de kilometri pătraţi. Solul arid, vegetaţia sumară, clima aspră au alungat o mare parte dintre băştinaşi spre zone mai ospitaliere.

Familia lui Shukin cuprindea treisprezece persoane: bunicii (părinţii mamei sale), mama (Unkira), tatăl (Orh) şi cei nouă copii (şapte fete şi doi băieţi). SHUKIN era mezinul familiei şi cel mai iubit dintre copii. Băiatul a crescut până la vârsta adolescenţei fără a avea necazuri majore. Era sănătos tun, crescând în mijlocul naturii aspre, învăţat cu frigul şi munca grea la pescuit şi vânat împreună cu tatăl său; la 15 ani era deja un bărbat în toată firea, tocmai bun de însurătoare. Dar, spre deosebire de alţi băieţi de pe insulă, a refuzat să îşi aleagă o nevastă, preferând să plece cu o corabie japoneză pentru a-şi căuta norocul pe alte meleaguri.

Şi-a luat rămas bun de la familia sa, după care s-a îmbarcat şi dus a fost. Corabia respectivă transporta piei, lână şi blănuri din zonele arhipelagului spre ţările de pe continentul nord-american. Traversarea Pacificului era deosebit de dificilă, mai ales pe vreme de iarnă. Căpitanul navei, japonezul Oski Koroiama, un neînfricat marinar, ajuns aproape de vârsta retragerii la ţărm, şi-a instruit cei şaisprezece marinari cu tot ce aveau nevoie pentru a supravieţui pe vreme de mare furtună. Au acostat în portul Nootka, din apropierea insulei Vancouver, care aparţine de teritoriul canadian.

Fermecat de pitorescul naturii, SHUKIN a decis să rămână pe insulă, nemaidorind să urmeze echipajul lui Oski. Înţelegător, căpitanul l-a eliberat din slujba lui, urându-i mult noroc în noua viaţă. Deprins cu munca grea, tânărul şi-a găsit de lucru la un patron care avea un depozit de cherestea. Rezistent şi ambiţios, SHUKIN a devenit omul de încredere al patronului. Fiica lui, Suria, având deja 19 ani, a pus ochii pe bărbat, îndrăgostindu-se de el. Neavând cu cine să se mărite, l-a găsit tocmai pe SHUKIN pe placul ei. Tatăl Suriei, Ormuz, s-a bucurat aflând că fata lui nu mai doreşte să stea fără bărbat. Cei doi îndrăgostiţi s-au cununat în stil tradiţional, conform obiceiului de prin partea locului, iar părinţii fetei le-au dăruit o casă de lemn, construită de angajaţii lui Ormuz.

Viaţa familiei Uhri a început sub semnul muncii asidue şi al necesitaţii permanente de a câştiga bani. SHUKIN, devenit asociatul socrului său la afacerea cu lemne, muncea zi-lumină alături de acesta. Suria, rămasă acasă, împletea şi cosea haine tradiţionale, pe care le vindea în oraş. Pe vremea aceea, Nootka era un port modest în plină

dezvoltare, asimilând emigranţi sosiţi cu vapoarele din multe zone ale globului.

Suria a adus pe lume întâiul lor copil la sfârşitul primului an de căsătorie. Pruncul era o fetiţă superbă, pe care au botezat-o Aria. Timp de 10 ani, ocupaţia de bază a Suriei a fost cea de mamă. După Aria au mai venit încă patru copii, apoi femeia nu a mai rămas însărcinată. Văzând-o că se descurcă greu cu atâţia copii, mama ei, Ombiha, s-a oferit să îi dea o mână de ajutor. Având mereu nevoie de bani, Suria şi-a reluat comerţul cu haine. Copiii au crescut frumos, spre bucuria părinţilor, care, extenuaţi de o viaţă dedicată muncii, abia aşteptau să se mai odihnească.

Nenorocirea lor a venit într-o după-amiază, când pe SHUKIN l-a lovit în cap un lemn căzut de pe o stivă înaltă. Omul a zăcut paralizat câteva luni de zile, rămânând în grija nevestei şi a copiilor mai mari, care l-au înlocuit la depozit. Avea doar 49 de ani când l-a lovit dezastrul care i-a scurtat viaţa. Îngrijit cu devotament de soacra şi nevasta lui, omul a reuşit cu greu să se ridice pe picioare. Bun de muncă nu a mai fost niciodată. Socrul său murise în urmă cu 2 ani, iar soacra sa era bătrână şi cam bolnavă.

SHUKIN, deşi suferind şi neputincios la trup, a continuat să îşi conducă afacerea, sfătuindu-şi băieţii cum să lucreze la depozit. Nevasta lui, Suria, avea doar 53 de ani când a murit, secerată de un atac de cord. Şocul pierderii soţiei sale iubite l-a răpus pe SHUKIN la numai câteva zile după ce şi-a îngropat femeia. Iubirea acestor oameni a fost mai presus de prejudecăţile lumii din jur. Cu toate că venise pe ţărm ca un străin oarecare, Suria l-a luat de bărbat ca şi cum ar fi fost din lumea ei. Cei doi soţi nu s-au înşelat niciodată unul pe celălalt, nici cu gândul şi nici cu fapta. Copiii lor, crescuţi într-un climat de iubire şi prietenie, au continuat tradiţia familiei, căsătorindu-se din dragoste, fără să ţină cont de averea celuilalt. Mormintele care i-au adăpostit pe Shukin şi Suria s-au aflat unul lângă celălalt, încadrate de mormintele părinţilor Suriei.

SHUKIN, om simplu, venit pe teritoriul canadian din lumea largă, s-a adaptat perfect modului de viaţă auster, aproape asemănător cu cel pe care îl lăsase pe îndepărtata insulă. Mirela, cred că te asemeni cu el în multe privinţe, având în vedere firea ta energică, truditoare, directă şi omenoasă. De multe ori în viaţă, ai fost nevoită să te comporţi bărbăteşte, pentru a le dovedi celor din jur că nu te vei lăsa călcată în picioare. La fel ca şi SHUKIN, te-ai ridicat împotriva prejudecăţii oamenilor şi a vitregiei vieţii.

22 iunie 2009

Episodul 4 - ASHKEL

Turcoaica ASHKEL TIHIL (1651-1700) s-a născut în partea europeană a marelui port Istanbul. Părinţii săi, Ibrahim şi Erdin au avut în total treisprezece copii, adică şapte fete şi şase băieţi. ASHKEL era al treilea născut, având o soră şi un frate mai mari decât ea. Întreaga familie trăia din solda de oştean a lui Ibrahim. Mereu plecat cu oastea sultanului, venea rareori acasă, plin de bani şi de dorinţa de a mai face încă un copil. La vârsta de 41 de ani a fost rănit grav într-un război şi, nemaiputând lupta, l-au adus acasă doi dintre camarazii săi. A zăcut săptămâni întregi, zbătându-se între viaţă şi moarte. ASHKEL, fiica sa preferată, l-a vegheat zi şi noapte, dându-i viaţă cu mânuţele ei delicate. Fata avea deja 16 ani când, cu puterea energiei sale binefăcătoare, şi-a salvat tatăl de la o moarte sigură.

Vestea minunii săvârşite de ASHKEL s-a răspândit repede în întregul oraş. Mulţi vraci şi doctori au venit să o cunoască. Printre aceştia, tânărul doctor Ahmed s-a arătat profund impresionat de energia care emana din mâinile fetei. Îndrăgostindu-se puternic de ea, a cerut-o în căsătorie. Fata l-a acceptat, după care au făcut o nuntă frumoasă.

Plictisindu-se acasă, ASHKEL l-a rugat pe soţul ei să o primească drept infirmieră în micul spital în care lucra. Profund devotată chemării sale spre tratarea bolnavilor, şi-a ajutat soţul în multe cazuri dificile. La 21 de ani, s-a retras acasă pentru a deveni mamă. A născut-o pe micuţa Arel, care le-a umplut viaţa de fericire celor doi părinţi ai săi. Alţi copii nu au mai avut, fiindcă ASHKEL a făcut o complicaţie grea în zona genitală. Pe Arel a crescut-o bunica Erdin, care rămăsese văduvă, iar copiii săi erau deja mari.

ASHKEL şi-a reluat activitatea la spital, alături de soţul său, devenind o foarte bună infirmieră. Din nefericire pentru ea şi pentru toţi cei care o îndrăgeau, la 49 de ani a făcut o infecţie gravă la mâna dreaptă. Nu a acceptat să i se amputeze braţul. În câteva săptămâni, s-a stins, din cauza septicemiei care îi cuprinsese întregul corp.

Dragă Mirela, parcă te văd în pielea lui ASHKEL, robotind de zor la căpătâiul bolnavilor. Inima ei bună şi miloasă ţi s-a transmis peste sutele de ani, îndemnându-te să te sacrifici pentru binele şi sănătatea familiei tale.

Trebuie să îţi fereşti mâna dreaptă de diverse accidentări sau de eforturi fizice prea mari. La cel mai mic semn de infecţie, în urma unei tăieturi sau înţepături, să iei măsurile medicale corespunzătoare unui

tratament corect. În general, să te tratezi cu grijă ori de câte ori îţi apar focare de infecţii, în orice zonă a corpului.

20 octombrie 2009

COMENTARIUL MIRELEI:

„Iarăşi am simţit nodul în gât, iarăşi lacrimile îmi podidesc obrajii! Cred cu adevărat că aceasta este misiunea mea în viaţă. Să dăruiesc dragoste, protecţie şi mângâiere celor care au nevoie de ea. Cred că mă recunosc cel mai bine în această viaţă anterioară.

Înainte de face „trecerea spre lumină”, eu l-am îngrijit pe tatăl meu cu multă răbdare şi dragoste. Şi sufletul lui se vindeca. Observăm asta şi era minunat. Mi-a dat binecuvântarea dânsului înainte de trecere cu o zi.”

21 octombrie 2009

Episodul 5 - TZEN

Japoneza TZEN KI HARR (1592-1647) s-a născut în oraşul Tomari, port la Oceanul Pacific, situat pe coasta de nord-est a Japoniei. Părinţii săi, Mihr (tatăl) şi Tzun (mama) au avut treisprezece copii. Dintre aceştia numai două fete şi şapte băieţi au ajuns la vârsta maturităţii. Patru fete au murit înaintea vârstei de 10 ani, din cauza unor epidemii care secerau numeroşi locuitori ai Japoniei. TZEN era al cincilea născut al familiei Harr. Mihr se ocupa cu navigaţia pe apele oceanului, transportând diverse mărfuri de la un port la altul al ţării în mica lui corabie tradiţională. Copiii săi au crescut fără să îndure lipsuri materiale, ci doar lipsa tatălui lor timp de săptămâni întregi. Băieţii, crescând mari, şi-au găsit de lucru în port înainte de vârsta adolescenţei. Cu toţii au pus umărul la afacerea tatălui lor atunci când puterile le-au permis să plece pe apă. Cele două fete, TZEN şi sora ei, Mikao, s-au măritat devreme, după cum era obiceiul în acele vremuri.

TZEN şi-a găsit ursitul la numai 15 ani. Acesta, fiu de mare negustor, avea 19 ani şi o avere frumuşică. Băiatul se numea Hikiro. S-a îndrăgostit de frumoasa TZEN şi nu a dorit nici în ruptul capului să renunţe la ea, cu toate că fata nu era bogată. Şi-a adus mireasa în casa lui de lângă ţărmul oceanului, viaţa lor de familie începând sub semnul iubirii sincere. TZEN era învăţată cu munca în gospodărie, dar Hikiro avea servitoare, aşa că

tânăra nevastă se simţea inutilă. La îndemnul lui Hikiro, a început să lucreze alături de el în magazinul acestuia, unde se vindeau mătăsuri şi voaluri pentru portul specific al femeilor din oraş. Munca de vânzătoare o pasiona pe TZEN, dar ea ar fi dorit să şi coasă hainele pe care le doreau clientele sale. A cumpărat un atelier de croitorie cu tot ce se găsea în el, inclusiv croitoresele. Văzând că ele coseau mereu acelaşi fel de haine, TZEN a început să creeze noi modele, respectând totuşi linia tradiţională. În scurtă vreme, modestul atelier s-a transformat într-o adevărată casă de modă, aşa cum numai în marile oraşe se mai puteau găsi. Maestra TZEN crea noi şi noi modele din propria imaginaţie, moştenind talentul de la bunica ei Zum, mama mamei sale. În decurs de câţiva ani, TZEN a devenit foarte bogată şi vestită în toată regiunea din nordul insulei.

Foarte ocupată cu munca ei, TZEN a adus pe lume doar doi copii: pe fiica sa, Ukiri, şi pe fiul său, Omiro. Ukiri a învăţat meseria mamei sale, preluând casa de creaţie după ce aceasta nu a mai putut lucra, din cauza bolii grave de la coloana vertebrală. Omiro s-a apropiat de afacerea tatălui său, călătorind în toată ţara pentru a găsi materiale din ce în ce mai cerute de clientele oraşului. TZEN a trăit doar 55 de ani. Reumatismul ei deformant a pironit-o într-un scaun incomod, iar inima i-a cedat, din cauza nesfârşitelor dureri, pentru care nu se mai găsea nici un leac.

2 decembrie 2009

COMENTARIUL MIRELEI:

„De data aceasta nu mai scriu, m-aţi blocat. M-am obişnuit să vedeţi în sufletul meu ca într-o carte deschisă, ce mă frământă, ce defecte şi ce calităţi am. Într-adevăr, am nişte calităţi în ce priveşte designul vestimenar. Am probleme cu coloana, dar cred că doamna doctor mă va ajuta.”

3 decembrie 2009

Episodul 6 - VANGHELIOS

Grecul VANGHELIOS AMIRIS (1503-1572) s-a născut în oraşul-port Pireu, situat în apropiere de Atena, pe malul Golfului Saronic. Părinţii săi, Iannis şi Hekuba au avut o fată (Adinka) şi trei băieţi (VANGHELIOS, Doros, Mikelis). Iannis era navigator, comandantul unei

corăbii care transporta mărfuri din Grecia spre ţările din nordul Europei. O parte din produse i le asigura chiar soţia lui, Hekuba. Femeia învăţase de la tatăl ei cum să argăsească pielile de oaie, cumpărate de la marinarii turci. Odată pregătite pentru vânzare, Iannis pleca repede cu marfa spre ţinuturile nordice, unde se vindeau bine. Patronul corăbiei fiind deja bătrân, i-a vândut nava lui Iannis, cu plata în mai multe etape.

VANGHELIOS împlinise deja 16 ani când tatăl său luă în stăpânire bătrâna corabie. Băiatul, pasionat de viaţa pe mare, şi-a însoţit tatăl cu mare bucurie, dedicându-se acestei meserii. Avea la baza doar 5 clase urmate într-o şcoală din oraş, pe care le considera suficiente în meseria vieţii lui: navigaţia. Crescând mari şi ceilalţi fraţi ai lui, i-a antrenat şi pe ei în viaţa de marinar. În felul acesta, întreaga ramură bărbătească a familiei Amiris s-a dedicat comerţului maritim. Adinka a învăţat de la mama ei tainele argăsitului pieilor, continuând meseria acesteia. Treptat, de-a lungul anilor, clanul Amiris a devenit din ce în ce mai bogat. Şi-au construit case mari, s-au căsătorit cu toţii, spre bucuria părinţilor. Averea lor ajunsese foarte mare, având deja asigurat viitorul copiilor şi al nepoţilor.

Urmărind în continuare viaţa eroului nostru, VANGHELIOS, remarcăm talentul său deosebit la negocierea mărfurilor. Nu reuşea niciun şmecher să îl păcălească la plata mărfii. Avea o minte foarte isteaţă la socoteli, cu toate că învăţase doar câteva clase primare. Era un om înzestrat cu un curaj extraordinar. Nu se temea de moarte, nici de oameni, doar de mânia lui Dumnezeu. Mama lui, Hekuba, femeie deosebit de credincioasă, le transmisese copiilor săi credinţa necondiţionată în Divinitate şi ideea fermă că numai oamenii cu adevărat cinstiţi şi iubitori de familie vor primi pe lumea cealaltă îndurarea Divină. Copiii săi au crescut alături de multe icoane în toată casa, obişnuiţi să se roage zilnic şi să meargă săptămânal la biserică.

Devenit patron, VANGHELIOS şi-a amenajat un colţ cu icoane în cabina lui de comandă. Credinţa nestrămutată în puterea Divinităţii i-a salvat viaţa de nenumărate ori în lunga lui carieră de navigator. I s-a întâmplat să fie atacat de piraţi, să treacă prin furtuni puternice, să zacă de boli marinăreşti, dar de fiecare dată credinţa din suflet l-a ajutat să supravieţuiască.

La vârsta de 60 de ani s-a retras în casă, lăsându-şi fiul să lucreze în locul său pe noua corabie a familiei. Era deja bolnav de reumatism cronic, vederea îi slăbise mult, din cauza apei sărate care îi intrase în ochi mulţi ani la rând. La 69 de ani se ţinea totuşi bine pe picioare, rămânând

drept ca bradul, la fel ca în tinereţe. Ar fi trăit poate până la 100 de ani dacă nu şi-ar fi pierdut echilibrul pe stradă şi, împiedicându-se de marginea unui trotuar, a căzut cu tâmplă pe piatră. Acest accident i-a fost fatal, omul închizând ochii pentru totdeauna după doar două zile.

Dragă Mirela, cu toate că te consideri uneori drept o fiinţă slabă în faţa vieţii (şi mai ales în faţa soţului tău), dovedeşti adesea o tărie de caracter uimitoare, precum grecul VANGHELIOS. Cu siguranţă că nu eşti un om slab, dimpotrivă, te-ai născut cu caracterul puternic al omului capabil să înfrunte cu tenacitate greutăţile vieţii. Graţia ta feminină şi blândeţea vocii îi poate induce pe mulţi în eroare, chiar şi pe soţul tău. Fără îndoială că eşti mai puternică decât pari a fi în realitate. Este drept că nervii ţi-au cam slăbit de-a lungul anilor, fiind greu încercată de viaţă.

Aşa cum Dumnezeu a fost pentru VANGHELIOS însăşi raţiunea de a trăi, tot aşa pentru tine fiul tău este lumina pe care doreşti să o păstrezi aprinsă până la sfârşitul zilelor tale. În privinţa stării de sănătate, am un avertisment: să nu îţi neglijezi eventualul reumatism care se va face prezent într-o anumită etapă a vieţii tale şi să îţi protejezi vederea cu mare grijă.

28 aprilie 2010

Episodul 7 - AHIR

Antileza AHIR SHEI DO (1421-1465) s-a născut pe o mică insulă din arhipelagul Antilelor Mici, aceasta făcând parte din grupul de insule denumite de conchistadorii spanioli drept insulele Los Hermanos. La ora actuală, aceste insule aparţin statului Venezuela. Ele sunt situate în Marea Caraibelor, la nord de ţărmul Venezuelei.

Părinţii lui AHIR se numeau Shud (tatăl) şi Maht (mama). Cei doi au avut treisprezece copii, dintre care şapte au fost fete, iar restul de şase, băieţi. AHIR a fost al treilea născut, având doi fraţi mai mari decât ea.

Insula pe care locuiau cuprindea 86 de băştinaşi creoli, cu toţii trăind din ceea ce le oferea natura. Din cauza bolilor care secerau în fiecare an o parte din locuitori, doar nouă dintre copiii soţilor Shud şi Maht au apucat vârsta maturităţii. Printre aceştia s-a aflat şi AHIR. Fata avea o fire robustă şi rezistentă la boli. Până la prima ei naştere, nu a făcut febră niciodată.

S-a măritat la 9 ani cu băiatul unei familii prietene cu părinţii săi. Morat, soţul ei, avea doar 13 ani când cele două familii au decis să îl

însoare cu frumoasa AHIR. Morat era un foarte priceput pescar. Prin munca lui de zile întregi îşi hrănea fraţii şi părinţii cu peşte şi alte vietăţi marine. La un an după ritualul căsătoriei, AHIR l-a născut pe fiul lor Sumah, fata aflându-se la un pas de moarte. Nu a fost nimic neobişnuit printre locuitorii insulei. Fetele erau silite să se mărite la o vârstă fragedă, iar multe dintre ele mureau la prima naştere. AHIR, fiind suficient de matură din punct de vedere fizic, a reuşit să devină mamă la 10 ani şi să nască un copil sănătos.

Rămânând cu probleme genitale după naştere, AHIR nu a mai putut niciodată să ţină o sarcină până la capăt. Trupul său, slăbit de prea multe avorturi, a îmbătrânit repede, femeia închizând ochii pe vecie la numai 44 de ani. Din cauza durerilor mari pe care le avea în ultimii ani de viaţă, AHIR se obişnuise să mestece toată ziua nişte ierburi cu efect halucinogen, care îi amorţeau trupul şi mintea. După căsătoria fiului său, Sumah, nora ei s-a ocupat de întreaga gospodărie.

Biata AHIR a fost o victimă a propriei neputinţe de a aduce pe lume mai mulţi copii. Fiecare pierdere de sarcină a însemnat pentru ea un pas către moarte. Comparându-vă una cu cealaltă, îmi sau seama cât de mult munceşti tu de o viaţă întreagă, parcă pentru a compensa lipsa de activitate a lui AHIR. Cu pierderea de sarcini cred că ai avut şi tu ceva probleme, dar uite că Dumnezeu te-a păstrat în viaţă de dragul copilaşului tău.

29 iulie 2010